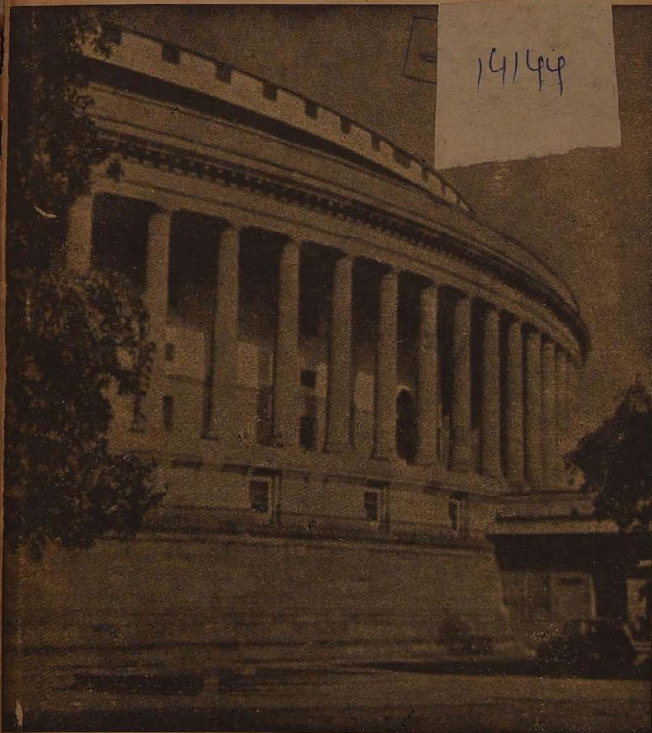

அரசாங்கத்தின் பிறப்பு
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்
அரசியல் கட்சிகள்

வெ. சாமிநாத சர்மா

(புது டெல்லி பார்லிமென்ட் கட்டிடம்) MAHAMAHOBRADHYAYA, LIBRARY

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

விலை ரூ. 1—25

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், புதுக்கோட்டை - 727.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை	— 2
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு	
வாசகர்களுக்கு	— 5
1. சுய ஆட்சி	— 9
2. ஜன ஆட்சி	— 15
3. பிரஜைகள் - பிரதிநிதிகள்	— 19
4. அரசாங்கம்	— 28
பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்	
1. பிரஜைகளின் லட்சணம்	— 39
2. உரிமையின் சரித்திரம்	— 50
3. பிரஜைகளின் உரிமைகள்	— 59
4. பிரஜைகளின் கடமைகள்	— 71
அரசியல் கட்சிகள்	
1. எது கட்சி?	— 79
2. அனுகூலப் பிரதிகூலங்கள்	— 89
3. எப்படி இருக்கவேண்டும்?	— 101
4. அங்கத்தினர் முதல் தலைவர் வரை	110

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள் எனமுன்பு தனித்தனியாக வெளிவந்த மூன்று நூல்களையும் இணைத்து ஒரே புத்தகமாக இப்பொழுது வெளியிடுகிறோம். இது வாசகர்களுக்கும் சரி, வாசகசாலைகளுக்கும் சரி, உபயோகமாக இருக்குமென்று கருதுகிறோம்.

க. வெள்ளையன்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்.

அரசாங்கத்தின் பிறப்பு

எழுதியது :
வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: மே 1949

இரண்டாம் பதிப்பு, அக்டோபர் 1957

உரிமை பதிவு பெற்றது

Sales & Distribution

PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM

PUDUKKOTTAI

::

(TRICHY DIST.)

Editorial

12, Sir Mohamed Usman Road

Thyagarayanagar

MADRAS—17.

வாசகர்களுக்கு

யாருக்குமே சொந்தம் கொண்டாடுவதில் ஒரு சந்தேகமும் உண்டு. 'என் சொந்த வீடு, என் சொந்தத் தோட்டம்' என்று சொல்லிக் கொள்வதில் நாம் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு பெருமையடைகிறோம்? சொந்த முயற்சியில், சொந்த உழைப்பில், நமக்கு அதிகமான திருப்தி ஏற்படுகிறது; அதிகமான இன்பத்தை அனுபவிக்கிறோம். நமது தோட்டத்தில் நாம் நீர் பாய்ச்சி விளைந்த ஓரிரண்டு கத்தரிக்காயைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து எவ்வளவு திருப்தியடைகிறோம்? அதனைச் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறபோது எவ்வளவு ருசியை அனுபவிக்கிறோம்? இங்ஙனமே சொந்தமாயுள்ள பொருள்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலே நாம் அதிகமான சிரத்தை காட்டுகிறோம். நமது வீடு; சிறிய மண் குடிசைதான். ஆனாலும் அதனைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கப் பாடுபடுகிறோம். அதனை அடிக்கடி பழுது பார்த்து அதன் ஆயுளை நீடிக்க வைக்கிறோம். அந்தச் சிறிய குடிசையில் படித்தாலோ, படுத்தாலோதான் நமக்கு நிம்மதி உண்டாகிறது. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம், சொந்தமாயுள்ளவற்றின்மீது நாம் கொண்டிருள்ள பற்றுதான். நம்மீது நமக்கு எப்படி அபிமானம் இருக்கிறதோ அப்படியே நம்முடையவற்றின் மீதும் நமக்கு அபிமானம் இருக்கிறது. நாம் எப்படி நல்லமுறையில் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோமோ அப்படியே நம்முடையவரும் நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம்.

நம்முடையவை, நமக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியவை வீடு, தோட்டம் முதலியவை மட்டுந்தானா? இல்லை. இவற்றைக் காட்டிலும் பெரியவையும், ஆனால் சூட்சுமமாயிருக்கப்பட்டவையும், சூட்சுமமாயிருந்தாலும் நீண்ட காலமாக இருந்தும், இனி இருக்கப் போகின்

றவையும், அப்படி இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் வளர்ந்து கொண்டு போகக்கூடியனவுமான பல, நமக்குச் சொந்தமாயிருக்கின்றன. இவை நம்மை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டா. நாமும் இவற்றை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாது.

இவை என்னென்ன? முதலாவது நாடு; இரண்டாவது பாஷை; மூன்றாவது நாகரிகம். சொந்தம் என்று நாம் சொல்லிக் கொள்ளுகின்ற மற்ற யாவும் இந்த மூன்றினுள் அடங்கும். இவை மூன்றையும் பற்றி நினைக்கிறபோதே, நம்மையறியாமல் நமக்கு இவற்றின்மீது ஒருவித அன்பு ஏற்படுகிறது. இவற்றின் மூலம் நம்மை நாம் சுலபமாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவற்றிற்கு நாம் மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகிறது.

ஆகவே, நமது வீட்டு விஷயங்களில் நாம் எப்படிக் கவனஞ் செலுத்தி வருகிறோமோ அதைப்போல், அதைக்காட்டிலும் அதிகமாக, நமது நாடு, நமது பாஷை, நமது நாகரிகம் இவற்றின் மீது கவனஞ் செலுத்தவேண்டும். இவை சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் நன்றாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி நமது நாட்டைப் பற்றியோ, பாஷையைப் பற்றியோ, நாகரிகத்தைப் பற்றியோ தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர், இவற்றைப் பற்றிய பொதுவான உண்மைகள், பொதுவான லட்சணங்கள் சிலவற்றையேனும் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, நமது நாட்டின் அரசியலைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர், அரசியலின் பொதுவான லட்சணங்கள், பொதுவான அனுஷ்டான முறைகள் முதலியவற்றைப் பற்றி ஒரு சிறிதேனும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையை நமது சகோதரர்களுக்கு உண்டுபண்ணவே இச்சிறுநூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அரசியலில் முன்பின் பரிச்சயமில்லாதவர்கள் கூட, கூடிய மட்டில் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் இதனை எழுத முயற்சி செய்திருக்கிறேன். ஆம்; முயற்சிதான் செய்திருக்கிறேன்.

கிறேன். எழுதியிருக்கிறேன் என்று துணிந்து கூற எனக்குத் தைரியமில்லை. ஏனென்றால், அரசியல் ஒரு சிக்கலான சாஸ்திரம். அதனைப் புரிந்துகொள்வதே கடினம்; புரிய வைப்பது மிகவும் கடினம்; இதில் எவ்வளவு தூரம் வெற்றியடைந்திருக்கிறேனென்பது எனக்குத் தெரியாது; இதனைப் படித்தவர்கள்தான் கூறவேண்டும்.

இதைத் தொடர்ந்து இன்னும் சில நூல்கள் இதே வரிசையில் வெளியிட உத்தேசம். அன்பர்களின் ஆசி தேவை.

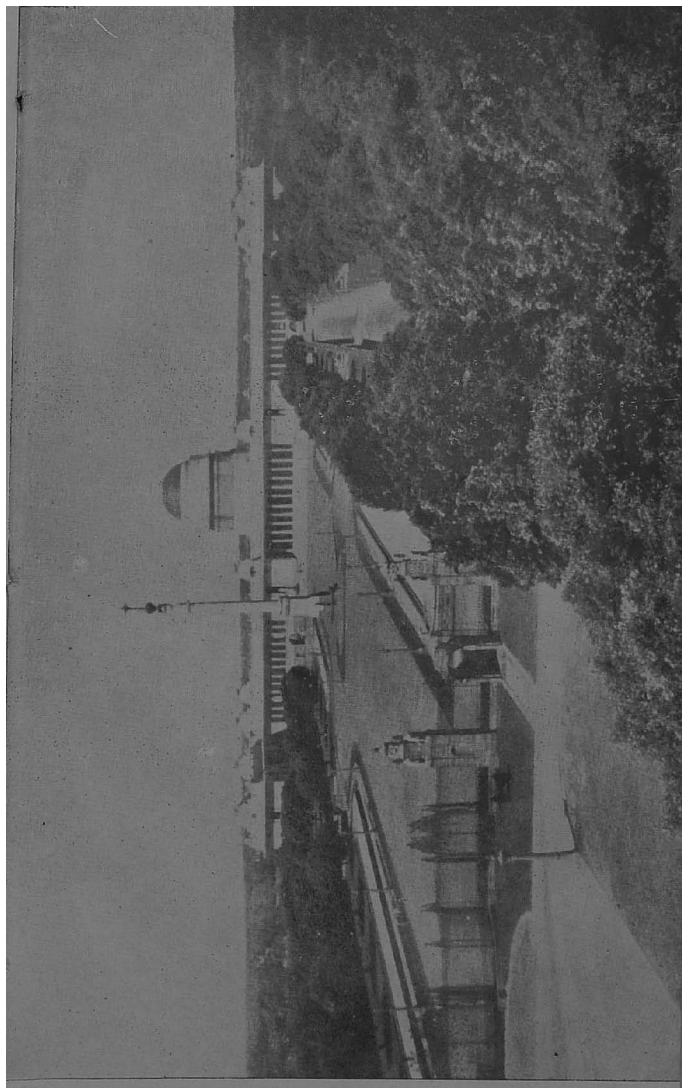
சென்னை

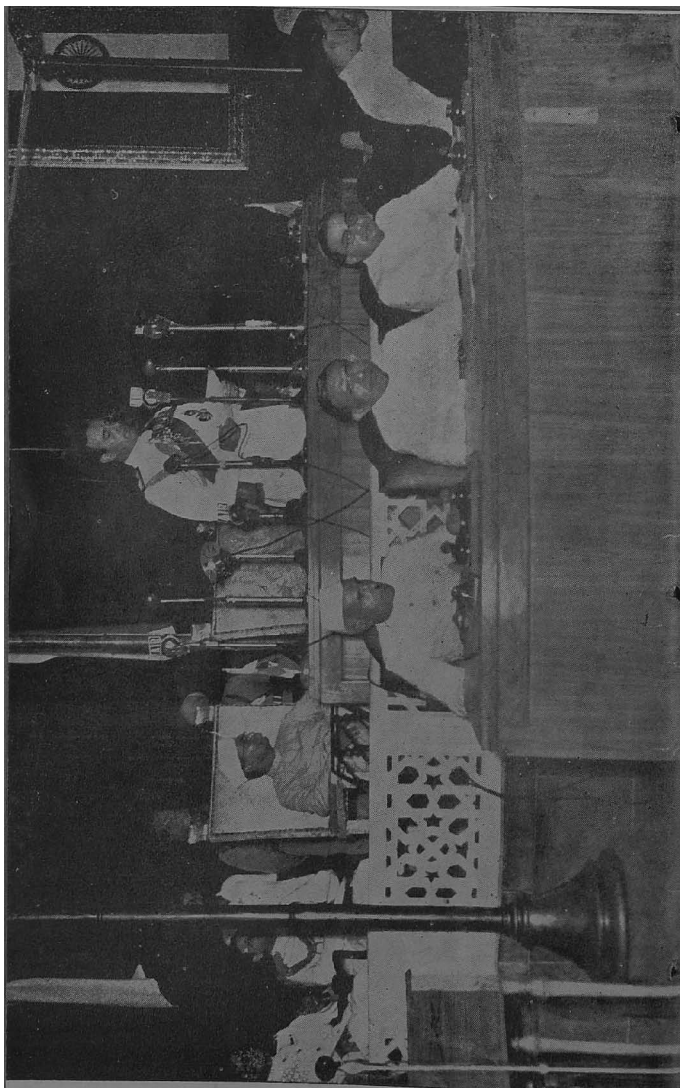
20-3-49

} வெ. எ. பிழாதல்
(1951)

எங்கள் சமீப வெளியீடுகள்

பிளேட்டோவின் அரசியல்	7—00
அரசியல் வரலாறு	2—63
கார்ல் மார்க்ஸ்	3—25
நுஷ்யா சரித்திர வரலாறு	1—50
மூராமகிருஷ்ணர் - ஒரு தீர்க்கதரிசி	2—25
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	1—25
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	2—50
ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	2—00
சார்லஸ் டார்வின், ஐஸக் நியூட்டன், தாமஸ் எடிசன்	1—25
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்	1—25
நமது தேசியக்கொடி	0—50
அபிமன்யு (ஒரு நாடகம்)	0—75
மாஜினி	1—50
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	3—50
மாஜினியின் மணிமொழிகள்	0—75
ரூஸ்ஸோ	1—50
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	3—25
பார்லிமெண்ட்	2—00
சமுதாய சிற்பிகள்	2—00
ராஜதந்திர யுத்தகலாப் பிரசங்கங்கள்	5—63
புராதன இந்தியாவின் அரசியல்	4—00
கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு	9—00
எப்படி வாழவேண்டும்?	3—00
காந்தியும் ஜவஹரும்	0—75
காந்தி யார்?	0—75
நாடும் மொழியும்	1—50
மகனே! உனக்கு-	1—50
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்	1—25
அவள் பிரிவு	1—00
உலகம் பலவீதம்	2—00
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	1—25

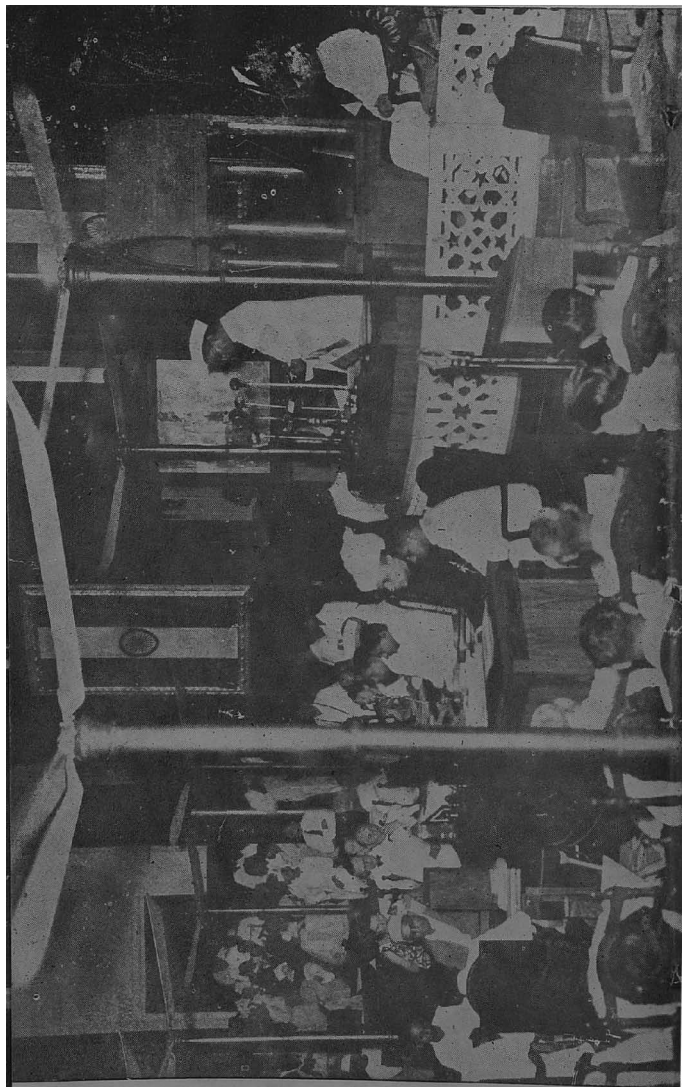

அரசியல் கிரண்ய சபைத் தலைவர் பாபு ராஜேந்திரபிரசாத் முன்னிலையில் சுதந்திர இந்தியாவின்
முதல் கவர்னர் ஜெனரல் பதவியை லார்ட் மவுண்ட் பாட்டன் ஒற்றுக்கொள்கிறார்.

கடைசி கவர்னர் ஜெனரல் ராஜாஜி முன்னிலையில் இந்தியக் குடியரசின் முதல் ஜனாதிபதியாக
பாபு ராஜேந்திர பிரசாத் (26—1—50)ல் பதவி ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

ஐஹதிபதி பாபு ராஜேந்திர பிரசாத் இந்திய பார்லிமெண்டைத் துவக்கிவைக்கிறார்.

1. சுய ஆட்சி

இப்பொழுது நம்மை ஆளுகின்ற அரசாங்கம் நம்முடைய அரசாங்கம், அது சரியாக நடந்து கொண்டாலும் தவறாக நடந்துகொண்டாலும், நல்லது செய்தாலும் கெட்டது செய்தாலும், அதனை உலகத்திலுள்ள மற்ற அரசாங்கங்கள் புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும், எல்லாவற்றிலும் நமக்குப் பங்குண்டு. ஏனென்றால் அரசாங்கத்தினுடைய சிறிய அமிசம் நாம். நம்முடைய பெரிய அமிசம் அரசாங்கம். அதாவது அரசாங்கத்தை வகுத்துப் பார்த்தால் ஈவு நாமாகிறோம்; நம்மைப் பெருக்கிப் பார்த்தால் மொத்தம் அரசாங்கமாகிறது. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம். அரசாங்கம் ஒரு மரமானால் அதில் நாம் ஒரு சிறு வேர். மரமின்றி வேரில்லை; வேரின்றி மரமுமில்லை. மரம், பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துப் பலன் தருகிறதென்று சொன்னால் அதற்கு வேர்தான் காரணமாயிருக்கிறது. வேர் அழுகிப் போனால் மரம் பட்டுப் போகிறது. அதுபோல அரசாங்கமில்லா விட்டால் நாமில்லை; நாமில்லாவிட்டால் அரசாங்கமில்லை. அப்படியே அரசாங்கம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படித்தான் நாமிருக்கிறோம். நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படித்தான் அரசாங்கம் இருக்கிறது. நாம் நமது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டிருப்பதைப் பொறுத்துத்தான் அரசாங்கம் தனது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம் வேறு, நாம், அதாவது ஜனங்கள் வேறு அல்ல; ஒன்றே.

இப்படி நம்முடைய அரசாங்கமென்று பரிபூரண பாத்தியதையோடும் மிகப் பெருமையோடும்

சொல்லிக்கொள்வது எப்பொழுதிலிருந்து சாத்தியமாயிற்று? 1947-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாம் தேதியிலிருந்து. நமது நாட்டுச் சரித்திரத்திலேயே இது மிகவும் முக்கியமான நாள். பிரதி யொரு வருஷமும் ஆகஸ்ட் மாதம் பதினைந்தாம் தேதியை நாம் ஒரு திருவிழாவாகவே கொண்டாடி வருகிறோம்; கொண்டாடி வருவது நமது கடமை. கொண்டாட்டம் என்று சொன்னால், வேடிக்கை விளையாட்டுகளிலும், பந்தி பந்தியாக உட்கார்ந்து விருந்து சாப்பிடுவதிலும், அன்றைய பொழுதைப் போக்கிவிடக் கூடாது. அன்று, நமது அரசாங்கமும் நாமும் எந்நாளும் ஒன்றாயிருந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய வகையில் நமது கடமையைச் செய்துகொண்டுவருவதாக நாம் ஒவ்வொருவரும் பிரமாணம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; ஒவ்வொரு வருஷமும் இதைச் செய்துவர வேண்டும்.

நம்முடைய அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் அதன் அமைப்பைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னர், சுய ஆட்சி என்றால் என்ன, ஜன ஆட்சி என்பது எது, அந்த ஜன ஆட்சியைப் பிரதிபலித்துக்காட்டும் பிரதிநிதி சபையென்கிற சட்டசபை எவ்வாறு அமைகிறது, அந்தப் பிரதிநிதி சபையிலிருந்து அரசாங்கம் எங்ஙனம் பிறக்கிறது முதலிய பொதுவான சில விஷயங்களைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முற்படுவோம்.

அரசாங்கம் வேறு, ஜனங்கள் வேறு அல்ல, ஒன்றேயென்று சொன்னீர்களே அதன் அர்த்தம் என்ன என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஒன்று என்றால் நோக்கத்தில் ஒன்று, அதாவது ஒரே நோக்கமுடைய வராயிருத்தல் என்றே அர்த்தம். அந்த ஒரே நோக்கம் என்னவென்றால், ஒரேமாதிரியான நன்மையை நாடு

தல்தான். அரசாங்கமும் ஜனங்களும் பாஸ்பரம் ஒருவருடைய நன்மையை மற்றொருவர் நாடவேண்டும். இருவரும் சேர்ந்து, இருவரும் அல்லாத மற்றவர்களுடைய, அதாவது உலகத்தினருடைய நன்மையை நாடவேண்டும்.

இப்படி அரசாங்கமும் ஜனங்களும் ஒன்றாயிருப்பதற்கு, ஒரே நோக்கமுடையவராயிருப்பதற்கு முடியுமா? முடியும்; நிச்சயமாக முடியும். எந்த நிலைமையில்?

முதலாவது, அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும் ஒரே நாட்டில் வசிக்கின்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். இரண்டாவது, ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கவேண்டும். மூன்றாவது, ஒரே நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்களாயிருக்கவேண்டும். நான்காவது, ஒரே பாஷையைப் பேசுகிறவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

இவை நான்கும் முக்கியமானவை. இந்த நான்கு லட்சணங்களும் கூடியிருந்தால், அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும், ஒருவரையொருவர் நன்றாக அறிந்துகொள்வார்கள்; அதாவது ஒருவருடைய சுக துக்கங்களும், கஷ்ட நிஷ்டைகளும் மற்றொருவருக்குச் சலபமாகத் தெரியும். இதனால் இருவருக்குமிடையே சகோதர உணர்ச்சி உண்டாகிவளரும். இரு சாராரும் சேர்ந்து நாட்டின் சேஷமத்திற்காக உழைப்பார்கள்; அதாவது மேலே சொன்னபடி, ஒரே நோக்கமுடையவர்களாக, ஒரே மாதிரியான நன்மையை நாடுபவர்களாக இருப்பார்கள்.

அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும் இங்ஙனம் ஒரே நோக்கமுடையவர்களாகவும் ஒரே மாதிரியான நன்மையை நாடுபவர்களாகவும்

இருந்தால் மட்டும் போதாது. இவர்கள் எந்த விதத்திலும் மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களா யிருக்கக்கூடாது. வேறு ஒருநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது வேறு அரசாங்கத்தினர், இவர்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தக்கூடாது. இவர்கள், தங்கள் இஷ்டப்படி தங்கள் விவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டும். அரசாங்கத்தை எப்படி நடத்தவேண்டும், ஜனங்களுக்கு அனுசூலமாக என்னென்ன செய்யவேண்டும், சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு எந்த விதமான கல்வி போதிக்கவேண்டும், இப்படிச் சகல விஷயங்களும் இவர்களுடைய விருப்பப்படியே நடைபெறவேண்டும். இப்படித் தங்களுக்கு இஷ்டமான வகையில் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போகிறபோது, இவர்கள் சில தவறுகள் செய்ய நேரிடலாம். அதற்குக்கூட, தவறுகள் செய்வதற்குக்கூட இவர்களுக்கு உரிமை இருக்கவேண்டும். தவறுகள் உண்டாவது சகஜம். இந்தத் தவறுகளைத் திருத்திக்கொள்ள இவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கவேண்டும். அதற்கு, இவர்களே இவர்கள் விவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போனால் தானே முடியும்? போதிய அனுபவமில்லாததனாலோ, அஜாக்கிரதையினாலோ சில சமயங்களில் ஒருவர் தவறு செய்து விட்டால், அதற்காக அவரை, திறமையில்லாதவரென்றே அவருடைய விவகாரங்களை அவரே நடத்திக்கொண்டுபோக முடியாதவரென்றே சொல்லிவிட முடியாதல்லவா?

எந்த நாட்டில் அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றவர்களும் ஜனங்களும் ஒரேமாதிரியான நோக்கமுடையவர்களாகவும், ஒரே மாதிரியான நன்மையை நாடுகிறவர்களாகவும், தங்களுடைய சகல விவகாரங்களையும் தங்களிஷ்டப்படி நடத்திக்கொண்டு போகிறவந்

களாகவும் இருக்கிறார்களோ அந்த நாட்டில் நடைபெறுகிற ஆட்சிக்குத்தான் சுய ஆட்சி என்று பெயர்.

இந்த ஆட்சிதான் இயற்கையானது ; நியாயமானது. இதனைப் பெறவும், இதன் கீழ் வாழவும், மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையுண்டு. இதனாலேயே திலகர் பெருமான் “ சுய ராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை ” என்று கூறினார்.

இந்தப் பிறப்புரிமையைப் பெறுவதற்காக உலகத்தில் எத்தனை போராட்டங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன? எத்தனை பேர் எத்தனை விதமான தியாகங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய வரலாறுகளை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் ; அவர்கள் சொன்ன மொழிகளையும், செய்த தியாகங்களையும் நாம் அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம்முடைய சுயராஜ்யத்தை நாம் எப்படிக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்பது நன்கு தெரியும்.

சுய ஆட்சி ஏன் தேவை, எதற்காக இத்தனை போராட்டங்கள் நடைபெற்றன என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்களா? சுய நிலையிலிருக்க என்று இதற்குச் சுருக்கமாக ஒரு வரியில் விடை கூறிவிடலாம். சுய நிலைதான் சுதந்திர நிலை ; இயற்கை நிலை. சுதந்திர நிலையில், அதாவது சுய ஆட்சியின் கீழுள்ள ஜனங்கள் தான், எல்லா விதத்திலும் நன்றாக வாழமுடியும். அவர்களுடைய சொந்த சக்திகள் வெளிப்படுவதற்கு நிறைய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும். கலை, இலக்கியம் முதலியவை செழுமையடையும். “ நம்முடைய நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகவே நாம் சுய ராஜ்யம் கேட்கிறோம் ” என்று மகாத்மா காந்தி ஒரு சமயம் கூறினார்.

ஆகவே ஒரு நாட்டில் சுய ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்று சொன்னால், அந்த நாட்டு ஜனங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவும் அதிகாரம் செலுத்தவும் சந்தர்ப்பங்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதே அர்த்தம். கிரீஸ்தேசத்தில் முன்னொரு காலத்தில் எப்பிக்டட்டஸ்¹ என்ற ஓர் அறிஞன் இருந்தான். அவன் என்ன கூறியிருக்கிறான் என்பதைக் கேளுங்கள் :—

“ எவனொருவன் தன் னிஷ்டப்படி வாழ்க்கையை நடத்துகிறானே, எவன் கட்டாயத்திற்கும், நிர்ப்பந்தத்திற்கும். பலாத்காரத்திற்கும் உட்படுத்தப் படாமலிருக்கிறானே, எவனுடைய போக்குகள் தடைப்படாமலிருக்கின்றனவோ, எவனுடைய ஆசைகள் பூர்த்தியடைகின்றனவோ, எவனுடைய துவேஷங்கள் சேகரிக்கப்பட ஏதுவில்லாமற் போகிறதோ அவன்தான் சுதந்திர புருஷன்.”

சுய ஆட்சியின் கீழ், ஜனங்கள், இந்தமாதிரியான சுதந்திர புருஷர்களாகவே இருப்பார்கள்

1 Epictetus.

2. ஜன ஆட்சி

சுய ஆட்சி என்பது பொதுவானது. இது நடைமுறையிலே வருகிறபோது பல கிளைகளாகப் பிரிகின்றது. இந்தக் கிளைகளுக்கு ஆட்சி முறைகள் அல்லது அரசாங்க அமைப்புகள் என்று பெயர். இந்த ஆட்சி முறைகள் பலவாறாலும் முக்கியமானவை மூன்று தான். ஒன்று, ஜனங்களுக்காக ஒருவர் நடத்தும் ஆட்சி; இரண்டு, ஜனங்களுக்காக ஒரு சிலர் நடத்தும் ஆட்சி; மூன்று, ஜனங்களுக்காக ஜனங்களே நடத்தும் ஆட்சி. முதலாவதை, மன்னர் ஆட்சி அல்லது முடியாட்சி என்று அழைப்பர்; இரண்டாவதை, பிரபுத்துவ ஆட்சி அல்லது மேன் மக்களாட்சி என்று அழைப்பர்; மூன்றாவதை, குடியாட்சி அல்லது ஜன ஆட்சி என்று அழைப்பர். இவற்றை வேறு விதமாகவும் சொல்லலாம்: 1. ஒருவர் ஆட்சி; 2. ஒரு சிலர் ஆட்சி; 3. பலர் ஆட்சி. இன்னும் பல ஆட்சி முறைகளைச் சொல்வதுண்டு. ஆனால் அவையாவும் இந்த மூன்று முக்கியமான பிரிவுகளுக்குள்ளேயே அடங்கும்.

இந்த மூன்று வித ஆட்சி முறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் நன்மைகளுமுண்டு; தீமைகளுமுண்டு. ஒரு நீருற்று பரிசுத்தமாயிருந்தாலும், அதிலிருந்து பிறக்கிற நதிகள் போகப்போக எப்படி பலவித அழுக்குகளைச் சேர்த்துக்கொண்டுவிடுகின்றனவோ, அப்படி அழுக்குகள் சேர்ந்திருந்தாலும், அந்த நதிகளினால் அநேக நன்மைகள் உண்டாகின்றனவோ, அதுபோல, சுய ஆட்சியிலிருந்து பிறக்கிற மேற் சொன்ன மூன்று வித ஆட்சி முறைகளும் நாளாவட்டத்தில் களங்கப்பட்டுவிடுகின்றன. இருந்தாலும் அவற்றினால் நன்மை

களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாம் ஆட்சி செய்கிற வர்களைப் பொறுத்தும், அந்த ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கிறவர்களைப் பொறுத்தும் இருக்கின்றன.

மூன்று வித ஆட்சி முறைகளில் ஏதேனும் ஒரு விதமான ஆட்சி முறைதான் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடைபெறுதல் கூடும். இந்த ஒருவித ஆட்சி முறையே, வேறு வேறு உருவங்கொண்டோ அல்லது வேறு வேறு பெயருடனோ நடைபெறலாம். அது வேறு விஷயம். அடிப்படையில் மேற்சொன்ன மூன்றில் ஏதோ ஒன்றுதான் இருக்கும், ஆனால் சில நாடுகளில், இந்த மூன்று வித ஆட்சி முறைகளும் கலந்த ஓர் ஆட்சி முறை நடைபெறுவதுண்டு. இதற்குக் கலப்பு ஆட்சி முறையென்று பெயர். உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் இத்தகைய கலப்பு ஆட்சி முறையே நடைபெறுகின்றது. அங்கு மன்னராட்சிக்கு அடையாளமாக அரசர் இருக்கிறார்; பிரபுத்துவ ஆட்சியைக் குறிக்க பிரபுக்கள் சபை இருக்கிறது; ஜன ஆட்சிக்காக காமன்ஸ் சபை என்று அழைக்கப்படுகிற பொதுமக்கள் சபை இருக்கிறது.

உலகத்தின் பெரும்பாலான நாடுகளில் ஆதியில் மன்னராட்சியே நடைபெற்று வந்தது. இதற்குத் தான் அதிக சிறப்பு இருந்தது. ஜனங்கள் இதனையே பெரிதும் மதித்து வந்தார்கள். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு இதன் செல்வாக்கு குறைந்துவிட்டது. இதற்குப் பதில் பிரபுத்துவ ஆட்சி அல்லது மேன்மக்களாட்சி ஏற்பட்டு நடைபெற்று வந்தது. இதுவும் காலக்கிரமத்தில் மறைந்துவிட்டது. தற்போது ஜன ஆட்சியே நடைபெறுகிறது. இதற்குத்தான் இப்பொழுது அதிக மதிப்பு. இதிலும் மற்ற ஆட்சி முறைகளிலுள்ளதைப்போல் தீமைகள் உண்டு. ஆனால் இந்தத் தீமைகளை, ஜனங்கள் மனம் வைத்

தால், சுலபமாகப் போக்கிக் கொண்டுவிடலாம்; மற்ற ஆட்சி முறைகளில் முடியாது. தவிர, இந்த ஜன ஆட்சியின் கீழ், ஜனங்கள், தங்கள் சுய நிலையை உணரமுடியும்; தங்கள் சக்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்களையும் சாதனங்களையும் அதிகமாகப் பெற முடியும். இதனால் சுய ஆட்சியென்பது ஜன ஆட்சியில்தான் சாத்தியமென்பது பெறப்படுகிறது. அதாவது ஜன ஆட்சிதான் உண்மையான சுய ஆட்சி. இத்தகைய காரணங்களினாலேயே இந்த ஜன ஆட்சிக்கு அதிக மதிப்பு.

ஜன ஆட்சி யென்றால் ஜனங்களுடைய ஆட்சி; அதாவது ஜனங்களே ஜனங்களை ஆளுகிறார்கள் என்று அர்த்தம். 'என்ன வேடிக்கை இது, ஜனங்களே ஜனங்களை எப்படி ஆளமுடியும், இது சாத்தியமா' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இப்பொழுது சாத்தியமில்லாவிட்டாலும், முன்னொரு காலத்தில் சில நாடுகளில் இது சாத்தியமாகவே இருந்தது. உதாரணமாக, இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தி கிரீஸ் தேசத்திலும், பிறகு இத்தலியில் சில சிறிய நாடுகளிலும் ஜனங்களே ஜனங்களை ஆண்டுவந்தார்கள். அதாவது ஜனங்கள், ஒரே சமயத்தில் ஆளுகின்றவர்களாகவும் அந்த ஆளுகைக்குட்பட்டிருக்கிறவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இந்த ஆளுகை நடைபெற்ற பிரதேசங்களின் விஸ்தீரணமெல்லாம் ஒரு சில சதுர மைல்களே; ஜனத்தொகை ஒரு சில ஆயிரம் பேரே. இப்படிக்குறுகிய எல்லையும் குறைந்த ஜனத்தொகையுமுடைய இடங்களில் எல்லா ஜனங்களும் எல்லா ஜனங்களையும் நன்றாக அறிந்துகொள்வதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் கலந்து பழகுவதற்கும் சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன; அவகாசமும் இருந்தது. இதனால் எல்லா ஜனங்களும் அரசாங்கத்தை நடத்து

வதில் பங்கு கொள்ள முடிந்தது. அது சுலபமாகவும் இருந்தது. இப்படி எல்லா ஜனங்களும் சேர்ந்து நடத்துகின்ற ஆட்சிக்கே நேர்முகமான ஜன ஆட்சியென்று பெயர். இதுதான் உண்மையான, கலப்படமில்லாத ஜன ஆட்சியென்று கூறுவர் அறிஞர்.

இப்பொழுது, நாடுகள் விஸ்தீரணத்தில் பெருகி விட்டன. ஜனத்தொகை அதிகரித்துவிட்டது. ஒரே நாட்டில் வசிக்கிற ஜனங்கள் ஒருவரையொருவர் நேரில் அறிந்து கொள்வது சுலபமான காரியமில்லை. அதற்கு வேண்டிய அவகாசமும் இல்லை. இதனால், ஒரு நாட்டில் வசிக்கும் எல்லா ஜனங்களும் அந்த நாட்டின் ஆட்சி முறையில் நேர்முகமாகப் பங்குகொள்ள முடிவதில்லை. இதற்காக இவர்கள், தங்கள் சார்பாக ஆட்சி செய்ய, ஆளும் பொறுப்பை ஏற்று நடத்த, ஒரு சிலரைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்கள்.

ஆகவே, ஜனங்களே ஆளுகிறார்களென்று சொன்னால், ஆளும் உரிமையுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள், ஆளும் அதிகாரத்தையும் சந்தர்ப்பத்தையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதே இப்பொழுது அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கிறபோது, இப்பொழுது உலகத்துப் பெரும்பாலான நாடுகளில் நடைபெறுகிற ஜன ஆட்சியை, சுத்தமான ஜன ஆட்சியென்று சொல்ல முடியாது. இதைப்பற்றிப் பின்னரும் பேசுவோம்.

3. பிரஜைகள் - பிரதிநிதிகள்

ஜனங்கள், தங்கள் ஆளும் உரிமையையும் அதி
காரத்தையும் செலுத்த ஒரு சிலரைத் தெரிந்தெடுக்
கிறார்களல்லவா, இந்தச் சிலருக்குப் பிரதிநிதிகள்
என்று பெயர். இவர்கள் ஜனங்களுடைய அபிப்
பிராயத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறவர்கள்.

இந்தப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பது ஓர்
உரிமை; முக்கியமான உரிமை; புனிதமான உரிமை.
இந்த உரிமையுடையவர்கள், தங்கள் நாட்டில் எந்த
விதமான ஆட்சி முறை இருக்கவேண்டும், அதனை
எந்தெந்த வகையில் ஒழுங்காக நடத்திவரவேண்டும்
என்பவைகளையெல்லாம் நிர்ணயிப்பதற்குத் தகுதி
யுடையவர்களாகிறார்கள். இவர்களுடைய தகுதிக்கு
அடையாளமாக இருப்பதுவே இந்த உரிமை.

ஆனால் இந்த உரிமை எல்லோருக்கும் கிடை
யாது. ஜனங்கள், தங்களுடைய பிரதிநிதிகளாகச்
சிலரைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்களென்று சொன்னால்,
ஒரு நாட்டில் வசிக்கும் எல்லா ஜனங்களும் என்று
அர்த்தமல்ல; வயது வந்த ஜனங்கள் என்றே அர்த்தம்.

சமீப காலம் வரை இந்த உரிமை பெண்களுக்கு
இல்லாமல் இருந்தது; ஆண்களுக்கு மட்டுமே இருந்
தது. சில நாடுகளில் குறிப்பிட்ட ஓரளவு சொத்து
டையவர்கள், கல்வியறிவு படைத்தவர்கள் முதலிய
இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த உரிமை
இருந்தது. இவை எல்லாம், இந்த வித்தியாசங்கள்,
வரம்புகள் எல்லாம் பெரும்பாலான நாடுகளில் நீக்கப்
பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது, ஆணையிருந்தாலும்,
பெண்ணையிருந்தாலும், வயது வந்த எல்லோருக்கும்
இந்த உரிமையுண்டு.

வயது வந்தவர்கள் என்றால் எத்தனை வயது வந்தவர்கள்? சில நாடுகளில் பதினெட்டு வயதானவராயிருக்கவேண்டும்; பெரும்பாலான நாடுகளில் இருபத்தோரு வயதானவராயிருக்கவேண்டும். இன்னும் சில நாடுகளில், சித்தசுவாதீனமுடையவராயிருக்கவேண்டும்; கடுமையான குற்றங்கள் செய்து தண்டிக்கப்பெறாதவராயிருக்கவேண்டும். அதாவது, பதினெட்டு வயதானவராயிருந்தாலும் இருபத்தோரு வயதானவராயிருந்தாலும், சித்தசுவாதீனமில்லாதவர்களாகவும் கடுமையான குற்றங்கள் செய்து தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தால் அவர்களுக்கு இந்த உரிமை கிடையாது.

பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் இந்த உரிமையுடையவர்களே பிரஜைகள். இந்தப் பிரஜைகளில் பெரும்பாலோரின் விருப்பப்படியே ஆட்சி முறை நடைபெறுகின்றது. பெரும்பாலோரால் இயற்றப்படுகின்ற அல்லது அங்கீகரிக்கப்படுகின்ற சட்டதிட்டங்களே அமுலுக்கு வருகின்றன. எனவே, ஜன ஆட்சி என்று சொன்னால், அது பெரும்பாலோர் ஆட்சியையே குறிப்பதாயிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் இதற்குப் பொதுவான பெயர் டெமாக்ரஸி¹ என்பது.

பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கிற இந்த உரிமையை உபயோகிப்பதற்கு ஒரு கருவியாயிருப்பது ஓட்டு. 'எங்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இன்னினனாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்' என்ற தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க, ஜனங்களுக்கு, அதாவது பதினெட்டு வயதோ, இருபத்தோரு வயதோ அடைந்தவர்களுக்கு ஒரு சாதனம் வேண்டுமல்லவா,

1 Democracy.

அந்தச் சாதனந்தான் இந்த ஓட்டு. பார்க்கப் போனால் ஒரு காகிதந்தான் இது. ஆயினும் இதற்குள்ள மதிப்பு மிக அதிகம். எப்படி, பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கிற உரிமையானது முக்கியமான தென்றும் புனிதமானதென்றும் மேலே சொன்னோமோ அதைப்போல், அந்த உரிமையை உபயோகிப்பதற்குக் கருவியாயிருக்கிற ஓட்டும் மதிப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தக் கருவியின் பெயராலேயே இந்த உரிமையும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஓட்டுரிமையுடையவர்கள் ஓட்டர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். பிரஜைகள் என்றால், ஏற்கனவே சொன்னபடி, இந்த ஓட்டர்களையே குறிக்கும்.

பிரதிநிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்காக, ஒரு நாடு அல்லது ஒரு மாகாணம், பல பகுதிகளாகப்பிரிக்கப்படும். இப்படிப் பிரிக்கப்படுகிற பகுதிகள், ஏற்கனவே பூகோள ரீதியாகவும், நிருவாக சௌகரியத்தை அனுசரித்தும் பிரிக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளையொத்தனவாகவே இருக்கும். உதாரணமாக, நமது இந்தியா, பல மாகாணங்களாகவும், ஒவ்வொரு மாகாணமும் பல ஜில்லாக்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா, இந்தப் பிரிவினைகளில், ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும், அதேபோல் ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் இத்தனை இத்தனை பிரதிநிதிகள் என்று நிர்ணயிக்கப்படும்.

இப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிற பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை, எல்லா மாகாணங்களுக்கும் அல்லது எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக இராது; இருக்கவும் முடியாதல்லவா? ஏனென்றால், ஒவ்வொரு மாகாணமும், ஒவ்வொரு ஜில்லாவும், விஸ்தீரணத்திலும் ஜனத்தொகையிலும் வித்தியாசப்பட்டி.

ருக்கும். இதனால், இத்தனை ஆயிரம் பேருக்கு ஒரு பிரதிநிதி, அல்லது குறிப்பிட்ட ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு பிரதேசத்திற்கு ஒரு பிரதிநிதி என்று ஒரு விகிதாசாரம் இருக்கும்.

இப்படி ஜன வாரியாகவும் பிரதேச வாரியாகவும் பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவதோடு, தொழில் வாரியாகவும் சில நாடுகளில் பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவதுண்டு. இன்னும், விசேஷ நலன்களுக்கென்று, உதாரணமாக, விவசாயம், வர்த்தகம், கல்வி, மதம் முதலியவற்றிற்கென்றும்; சிறுபான்மையோராயுள்ள சமூகத்தினருக்கென்றும் இப்படிச் சில சில பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவர்; அல்லது அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்படுபவர். இப்படி நியமிக்கப்படுகிறவர்களுக்கு நியமன அங்கத்தினர் என்று பெயர். ஆனால் எல்லா நாடுகளிலும் இந்த நியமன முறை கிடையாது; சில சில நாடுகளில் மட்டுமே உண்டு. இப்படி நியமிக்கப்படுகிறவர்களும் மிக மிகச் சிலராகவே இருப்பர். இந்த நியமன முறையே பொதுவாக இப்பொழுது தள்ளுபடியாகிக்கொண்டு வருகிறது. இதற்கு அவ்வளவு மதிப்பு கிடையாது.

பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்காக, ஒரு நாடு அல்லது ஒரு மாகாணம், பிரதேச வாரியாகவும் வேறுவிதமாகவும் பிரிக்கப்படுமென்று மேலே சொன்னோமல்லவா, இந்தப் பிரிவினைகளுக்குத் தேர்தல் தொகுதிகள் என்று பெயர்.

ஒவ்வொரு தொகுதியிலும், பிரதிநிதிகளாக இருக்கவேண்டுமென்று பலர் விரும்புவர். இவர்கள், தங்களுடைய விருப்பத்தை ஓட்டர்களிடம் தெரிவித்து, தங்களையே பிரதிநிதிகளாகத் தெரிந்தெடுக்க

வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வர். அதாவது ஓட்டர்களுடைய ஓட்டை அபேட்சிப்பர். இப்படி அபேட்சிக்கிற காரணத்தினால் இவர்களுக்கு அபேட்சகர்கள் என்று பெயர்.

ஓட்டுரிமை யுடையவர்களெல்லோருக்குமே அபேட்சகர்களாக நிற்க உரிமை யுண்டு. ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒரு வயது அடைந்திருக்கவேண்டும். இந்த வயது வரம்பு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில நாடுகளில் பதினெட்டு வயது என்றும், இன்னும் சில நாடுகளில் இருபத்தைந்து வயது என்றும், மற்றும் சில நாடுகளில் முப்பது வயது என்றும் இப்படி ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பெரும்பாலான நாடுகளில் முப்பது வயது அடைந்தவரே அபேட்சகராக நிற்கலாம் என்பதே நியதியாயிருந்து வருகிறது.

இந்த அபேட்சகர்கள், ஒரு தொகுதிக்கு எத்தனை பிரதிநிதிகள் உண்டோ அத்தனை பேர் மட்டுமே இருந்தால் அத்தனை பேரும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு விடுவர். எதிர்ப்பின்றித் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் இவர்கள். இப்படிக்கின்றி, அதிகமான பேர் அபேட்சகர்களாக நிற்கும் பட்சத்தில் பெரும்பான்மையான ஓட்டுகள் யாருக்குக் கிடைக்கிறதோ அவர்கள் மட்டுமே தெரிந்தெடுக்கப்படுவர். இப்படித் தெரிந்தெடுக்கிற முறைமைக்குத் தேர்தல் என்று பெயர். தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற பிறகு தான் ஒருவர் பிரதிநிதியாகிறார்; அதுவரையில் அவர் அபேட்சகரே.

தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள், நூற்றுக்கணக்கிலே இருப்பர். இவர்கள் ஒரு சபையாகக்

கூடுவர். இந்தச் சபை, ஜனப் பிரதிநிதி சபை என்று பொதுவாக அழைக்கப்பெறும்.

இந்தச் சபையானது, தினந்தோறும் கூடி, நாட்டின் அன்றாட அரசியல் விவகாரங்களைக் கவனிப்பதென்பது முடியாதல்லவா? இதற்காக இந்தச் சபையானது, தனது அங்கத்தினராயுள்ள ஒரு சிலரிடத்தில் ஆளுங்கடமையை ஒப்புவிக்கிறது. ஆளுங்கடமையை ஒழுங்காகக் செய்துகொண்டுவர அதிகாரங்கள் வேண்டுமல்லவா? இந்த அதிகாரங்களையும் மேற்படி ஒரு சிலருக்குக் கொடுக்கிறது. இந்த ஒரு சிலர் சேர்ந்த சேர்க்கை அல்லது கூட்டு அல்லது குழுவுக்கு அரசாங்கம் என்று பெயர். இதைப் பற்றிச் சிறிது விரிவாக அடுத்த அத்தியாயத்தில் அறிந்துகொள்வோம்.

ஜனப் பிரதிநிதி சபையானது, தான் அன்றாடம் செய்யவேண்டிய கடமைகளையும், செலுத்தவேண்டிய அதிகாரங்களையும், அரசாங்கமாக அமைகிற மேற்படி ஒரு சிலரிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சும்மா யிருப்பதில்லை. அவ்வப்பொழுது கூடி, அரசாங்கத்தின் சகலவிதமான செயல்களையும் கண்காணித்து வருகிறது; இதுகாறும் அரசாங்கம் செய்து வந்த காரியங்களைப் பரிசீலனை செய்து, இனி, இன்னின்ன விஷயத்தில் இன்னின்ன விதமாக நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அதற்கு-அரசாங்கத்திற்கு-வழி காட்டுகிறது; அரசாங்கத்திற்கும் ஜனங்களுக்கும் இருக்கவேண்டிய சம்பந்தம், ஜனங்களுக்குள்ளேயே பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் இருக்கவேண்டிய சம்பந்தம், இவைகளை நிர்ணயிக்கிற சட்டதிட்டங்களை இயற்றிக் கொடுக்கிறது. இப்படிச் சட்டதிட்டங்களை இயற்றிக் கொடுப்பதால் இது சட்டநிர்மாண சபையாகவும் ஆகிறது. ஜனப் பிரதி

நிதி சபையென்றாலும் சட்ட நிர்மாண சபை அல்லது சுருக்கமாக சட்ட சபையென்றாலும், ஒன்றையே குறிப்பதாக நாம் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த ஜனப் பிரதிநிதி சபை அல்லது சட்டசபை, ஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் நடுவில் இருக்கிற ஒரு காவலாளி மாதிரி. இரண்டு பேருடைய நன்மைகளையும் இது பாதுகாக்கவேண்டும். இரண்டு பேருக்குமிடையேயுள்ள நல்லுறவை இது வளர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஜனங்களுடைய நம்பிக்கையைப் பொறுத்திருக்கிறது இந்தப் பிரதிநிதி சபையின் வாழ்வு; அப்படியே, இந்தப் பிரதிநிதி சபையின் நம்பிக்கையைப் பொறுத்திருக்கிறது அரசாங்கத்தினுடைய வாழ்வு.

சாதாரணமாக, பிரதிநிதி சபையின் ஆயுட்காலம், இரண்டு வருஷம் முதல் ஏழு வருஷம் வரை என்று ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காலவரையறை முடிகிற ஒவ்வொரு தடவையும் தேர்தல் நடைபெறும்; பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள்; அரசாங்கமும் அமையும். அசாதாரணமான காலங்களில், அசாதாரணமான காரணங்களுக்காக, மேற் சொன்ன காலவரம்பு முடிவதற்கு முந்தியே, பிரதிநிதி சபையும் அரசாங்கமும் கலைந்து போகலாம்; அப்படியே கால எல்லை முடிந்த சிறிது காலம் வரை நீடித்தும் இருக்கலாம். ஆனால் இந்த மாதிரி அடிக்கடி நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது; எப்பொழுதோ ஒரு சமயந்தான்.

பிரதிநிதி சபையானது, ஒரு சில நாடுகளில் ஒன்று மட்டுமாகவே இருக்கிறது. அநேக நாடுகளில், ஏறக்குறைய எல்லாப் பெரிய நாடுகளிலும், இரண்டு

கிளைகளாகப் பிரிகின்றது. ஒரு கிளையை மேல் சபையென்றும், இன்னொரு கிளையை கீழ்ச் சபையென்றும் பொதுவாக அழைப்பார், ஆனால் இவைகளுக்கு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமான பெயர் உண்டு. இந்த இரண்டு சபைகளும் சேர்ந்தே பிரதிநிதி சபை என்ற பொதுப் பெயரைப் பெறுகிறது. இந்தப் பொதுப் பெயரும் ஒவ்வொரு நாட்டில் ஒவ்வொரு விதமாக அழைக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் பார்லிமெண்ட்¹ என்று சொன்னால், காமன்ஸ் சபை² என்று அழைக்கப்படுகிற கீழ்ச் சபை, லார்ட்ஸ் சபை³ அல்லது பிரபுக்கள் சபை என்று அழைக்கப்படுகிற மேல் சபை ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துக் குறிப்பதாகவே இருக்கிறது. ஆனால் எல்லா நாடுகளிலும் பெரும்பாலும் கீழ்ச்சபையே உண்மையான பிரதிநிதி சபையாகக் கருதப்பட்டும் அழைக்கப்பட்டும் வருகிறது.

ஒரு சில நாடுகளில் இரண்டு சபைகளுக்கும் ஒரே விதமான அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் பெரும்பாலான நாடுகளில் மேல் சபையைக் காட்டிலும் கீழ்ச் சபைக்குத்தான் அதிகாரங்கள் அதிகம். உதாரணமாக, அரசாங்கத்தின் வருஷாந்த வரவு செலவு திட்டத்தைப் பரிசீலனைசெய்து அங்கீகரித்தல், புதிய சட்டங்களை இயற்றல் முதலிய பலவும் கீழ்ச்சபையின் அதிகாரத்திற் சூட்டப்பட்டனவாகவே இருக்கின்றன.

கீழ்ச்சபைக்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் இருப்பது போலவே, அதிகமான அங்கத்தினரும் இருப்பார்,

1 Parliament.

2 House of Commons.

3 House of Lords.

எந்த ஒரு நாட்டிலும் இதனை சகஜமாகப் பார்க்கலாம். மேல் சபையின் அங்கத்தினரின் எண்ணிக்கை எப்பொழுதும் குறைவாகவே இருக்கும்.

பிரதிநிதி சபை அங்கத்தினர்களுக்குப் பெரும் பாலான நாடுகளில், வருஷத்திற்கு இவ்வளவு என்று ஒரு தொகை சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. சில நாடுகளில் படிச்செலவும், பிரயாணச் செலவும் மட்டுமே கொடுக்கப்படுகின்றன.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து ஜனப் பிரதிநிதி சபையானது, ஆளும் அதிகாரத்தை ஜனங்களிடமிருந்து பெற்று, அந்த அதிகாரத்தை மீண்டும் தன்னுடைய நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களான ஒரு சிலரிடம் ஒப்படைக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டோம். அப்படியானால், இப்பொழுது உலகத்துப் பெரும் பாலான நாடுகளில் ஜன ஆட்சி என்ற பெயரால் நடைபெறுகிற ஆட்சியை நேர்முகமான அல்லது பூரணமான ஜன ஆட்சியென்று சொல்ல முடியாது என்பது தெளிவாகிறது. பின் இதனை என்ன பெயரிட்டழைப்பது? ஜனப் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி என்ற பெயரிட்டே அழைக்க வேண்டும்; ஜன ஆட்சியின் பல அமிசங்களைக்கொண்ட ஓர் ஆட்சியென்றே சொல்லவேண்டும். இந்த ஜனப் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறைதான், மற்ற ஆட்சி முறைகள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது, எல்லா நாடுகளுக்கும் ஏற்றது என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

4. அரசாங்கம்

ஐனப் பிரதிநிதிகள் ஒன்றுகூடி, தங்களிலே ஒரு சிலரிடம் ஆளும் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கிறார்கள், அந்த ஒரு சிலரே அரசாங்கமாக அமைகிறார்கள் என்று மேலே சொன்னோமல்லவா, இந்த ஒரு சிலர் எப்படி அரசாங்கமாக அமைகிறார்கள் என்பதை இனிச் சிறிது கவனிப்போம். ஐன ஆட்சி நிலவுகின்ற எந்த ஒரு நாட்டிலும் அரசியலில் பல் கட்சிகள் உண்டு. எந்தக் கட்சிக்கு ஐனங்களிடமிருந்து அதிகமான ஓட்டுகள் கிடைக்கின்றனவோ அந்தக் கட்சிக்கே பிரதிநிதி சபையில் அதிகமான ஸ்தானங்கள் கிடைக்கின்றன. அதாவது அந்தக் கட்சியினரே பிரதிநிதி சபையில் அதிகமான பேராயிருக்கின்றனர். பிரதிநிதி சபையில், பெரும்பான்மைக் கட்சியென்று சொன்னால் அதிகமான பேரைக் கொண்ட கட்சியையே குறிக்கும். எந்த ஒரு கட்சிக்கும் தலைவர் இருப்பதுபோல் இந்தப் பெரும்பான்மைக் கட்சிக்கும் ஒரு தலைவர் இருப்பார். இவரிடத்திலேயே, அரசாங்கத்தை அமைக்கும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்படும். இவர், தமது சகாக்களாக, பிரதிநிதி சபையிலிருந்து சிலரைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்வார். ஏனென்றால் ஒருவரேயிருந்து அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாதல்லவா?

பெரும்பான்மைக் கட்சித் தலைவர், அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதும், அரசாங்கத்தின் தலைவராகிவிடுகின்றார். அப்பொழுது இவருக்குப் பிரதம மந்திரியென்று பெயர். இவரால் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளப்படும் இவருடைய சகாக்களுக்கு மந்திரிகள் என்று பெயர்.

மீந் திரிகள் இத்தனைபேர்தான் இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு நிர்ணயம் கிடையாது. அந்தந்த நாட்டின் தேவைக்குத் தகுந்தபடி மூன்றுபேர் முதல் இருபது பேர்வரையில் இருப்பார். சில நாடுகளில், சில காலங்களில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட மந்திரிகள் இருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவதுண்டு. இவர்களனைவரும், பிரதம மந்திரியும் மற்ற மந்திரிகளும் சேர்ந்திருக்கிற கூட்டுக்கு மந்திரிசபை என்று பெயர். ஆங்கிலத்தில் காபினெட்¹ என்று அழைப்பார்.

ஆகவே, ஒரு நாட்டில் அரசாங்கம் நடைபெறுகிறதென்று சொன்னால் அந்த நாட்டின் பிரதிநிதி சபையில் பெரும்பான்மையோராயுள்ள கட்சியினரின் அரசாங்கம் நடைபெறுகிறதென்றே இப்பொழுது, ஜன ஆட்சிக்கு முக்கியத்துவமும் மகத்துவமும் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்தக் காலத்தில் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஜன ஆட்சியானது எப்படிப் பெரும்பான்மையோர் ஆட்சியாகிறது என்பது இப்பொழுது நன்றாக விளங்குகிறதல்லவா?

பெரும்பான்மைக் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு சிலரே அரசாங்கத்தை அமைக்கின்றார்களாயினும், இவர்கள், இந்த ஒரு சிலர், அரசாங்கமாக அமைந்து விட்டபிறகு, அதாவது அரசாங்கத்தினராகி விட்டபிறகு, கட்சிப் பற்றுடன் காரியங்களைச் செய்யக் கூடாது; தங்கள் கட்சி நலனைமட்டும் நாடக்கூடாது. எல்லோருக்கும் நடுநிலைமையாயிருந்து எல்லோர் நலனையும் நாடவேண்டும். அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பு இவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், நாட்டின் சேஷமம் பூராவும் இவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று தான் அர்த்தம்.

மந்திரிகள் கட்சிப்பற்றுடன் காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது, கட்சி நலனை மட்டும் நாடக்கூடாது என்று சொன்னாலும், கட்சியின் கொள்கைகளை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளலாம்; எடுத்துக்கொள்ளக் கூடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். ஏனென்றால், கட்சியின் கொள்கைகளை ஜனங்கள் முன்னிலையில் கிளத்தித்தானே அந்த ஜனங்களில் பெரும்பாலோரின் ஓட்டை இவர்கள் பெற்றனர். மற்றும் ஜனங்களில் பெரும்பாலோருக்கு அந்தக் கொள்கைகளில் பிடித்தமிருந்ததனாலும், இவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தால் அந்தக் கொள்கைகளை நிச்சயம் நடைமுறையில் கொண்டுவருவர் என்ற நம்பிக்கை இருந்ததனாலும்ல்லவோ இவர்களைப் பிரதிரிதிகளாகத் தெரிந்தெடுத்தனர்? அப்படியானால் அந்தக் கொள்கைகளை நடைமுறையில் கொணரச் செய்வது பிரதிரிதிகளின் கடமையல்லவோ? கொண்டுவருவது, அந்தப் பிரதிரிதிகளிற்கு சிலரான மந்திரிகளின் கடமையல்லவோ? இங்கே ஜனங்களென்று சொன்னால் ஓட்டுரிமைபெற்ற ஜனங்கள், அதாவது ஓட்டர்கள் என்றே அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

மந்திரிகள், பிரதிரிதி சபைக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்கள்; பிரதிரிதிகள், ஓட்டர்களுக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்கள். இதுதான் பிரதிரிதித்துவ ஆட்சியின் வரிசைக்கிரமம். இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம். ஜனங்கள் தங்களுடைய ஆளும் அதிகாரத்தை, பிரதிரிதிகளிடம் சிறிது காலத்திற்கு, முந்திச் சொன்னபடி இரண்டு வருஷமோ, மூன்று வருஷமோ, ஏழு வருஷமோ, அந்தந்த நாட்டில் நிர்ணயித்திருக்கிற காலம்வரை இரவல் கொடுக்கின்றனர்;

இந்தப் பிரதிநிதிகள், தங்களிலே ஒரு சிலரான மந்திரிகளிடம் ஆளும் பொறுப்பை, அந்த மந்திரிகள், தங்களுடைய நம்பிக்கையைப் பெற்றிருக்கிற காலம் வரையில், இரண்டு வஷத்திலிருந்து ஏழு வருஷத்திற்குட்பட்டு, இரவல் கொடுக்கின்றனர். இப்படி இரவல் கொடுத்த பிறகு, ஓட்டர்களோ, பிரதிநிதிகளோ, மந்திரிகளின் அன்றாட நிருவாகத்தில் தலையிடுதல் கூடாது. மந்திரிகளுக்குச் சம்பளம், படிச் செலவு முதலியன உண்டு என்பதை நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

அரசாங்கமென்பது, சிறியனவும் பெரியனவுமான பல பாகங்கள் சேர்ந்த ஒரு மொத்தம். பல அறைகளைக்கொண்ட வீடு, பல கிளைகளையுடைய ஒரு மரம், பல கருவிகள் சேர்ந்த ஒரு யந்திரம், இப்படி ஏதேனும் ஒன்றைப்போல என்று சொல்லலாம். பலர் வேலை செய்கிற, பல கிளைக்காரியாலயங்களையுடைய ஒரு தொழில் ஸ்தாபனம் என்று சொல்வதுமுண்டு. ஆக, அரசாங்கமென்பது சிக்கல் நிறைந்தது; ஒன்றோடொன்று இணைத்துக்கொண்டிருக்கும் சங்கிலி போன்றது. அரசாங்கத்தின் குறை நிறைகளை நாம் எடுத்துக்காட்டுகிற போது இந்த உண்மையை மனத்தில் வைத்துக்கொள்வது நல்லது.

பொதுவாக அரசாங்கத்தை இரண்டு பெரிய கூறுகளாகப் பிரிப்பார். ஒன்று நீதிப் பிரிவினை; மற்றொன்று நிருவாகப் பிரிவினை. சட்டதிட்டங்களை ஒழுங்காக நிறைவேற்றச் செய்தல், இவற்றை மீறி நடப்பவருக்கு, அந்தச் சட்டதிட்டங்களில் கூறியிருக்கிறபடி தண்டனை விதித்தல் முதலியன நீதிப் பிரிவினையின் கடமைகள். ஒரு தோட்டத்திற்குப் போட்டிருக்கிற வேலி போன்றது இந்த நீதிப்

பிரிவினையென்று கூறலாம். ஹைகோர்ட், ஜில்லா கோர்ட் முதலிய நீதி வழங்கும் அல்லது ஜனங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்குமாறு செய்யும் ஸ்தாபனங்கள் பலவும் இந்தப் பிரிவினையைச் சேர்ந்தவையே.

ஜனங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கச் செய்வதோடு அரசாங்கத்தின் கடமை முடிந்துவிடாது. அவர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கை நல்ல முறையில் நடைபெறுமாறு செய்யவேண்டும்; அவர்களுக்குக் கல்வி வசதி, சுகாதார வசதி, பொருளாதார வசதி முதலிய வற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். மற்றும் அஃது-அரசாங்கம்—பிறநாட்டு அரசாங்கங்களுடன் நல்ல முறையில் பழகி அவற்றின் நட்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும்; அந்த நட்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வரவும்வேண்டும். இப்படிப்பலவற்றைக் கவனிப்பதுவே நிருவாகப் பிரிவினை. இதற்காக, இந்த நிருவாகப் பிரிவினையானது பல உட்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. இந்த உட்பிரிவுகளுக்கே இலாகாக்கள் என்று பெயர். இந்த இலாகாக்களில் ஒன்றையோ, சிலவற்றையோ மேற்பார்வை செய்கிறவர், பொறுப்பாக இருந்து நடத்திக் கொடுக்கிறவர், இவரே மந்திரி. ஒவ்வொரு இலாகாவின் கீழும் பல கிளை இலாகாக்கள், சில்லரை இலாகாக்கள் இருக்கும். இந்த இலாகாக்களில் வேலை செய்கிறவர்களே உத்தியோகஸ்தர்கள். ஒவ்வொரு மந்திரியின் கீழும் இத்தகைய உத்தியோகஸ்தர்கள் பலர் இருப்பார்கள்.

அரசாங்கமானது, நீதிப்பிரிவினை, நிருவாகப் பிரிவினை என்று இரண்டாகப் பிரிவதோடு வேறுவிதமாகவும் பிரிவதுண்டு. எப்படியென்றால், ஓர் அரசாங்கம், தன் எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசம் பூராவையும் தானே நேரில் நிருவாகம் செய்யமுடியாது.

இதற்காக அந்தப் பிரதேசத்தைச் சில பெரிய பகுதிகளாகவும், அந்த ஒவ்வொரு பெரிய பகுதியையும் பல சிறு பகுதிகளாகவும் பிரிக்கிறது. இந்தப் பிரிவினையை யொட்டித்தான் தேர்தல் தொகுதிகள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? இப்படிப் பிரித்து, தன் அதிகாரங்களில் சிலவற்றை அவைகளுக்கு பகிர்ந்துகொடுத்து நடத்துமாறு செய்விக்கிறது. உதாரணமாக, நமது இந்தியாவை, சில மகாணங்களாகவும், ஒவ்வொரு மகாணத்தையும் பல ஜில்லாக்களாகவும், ஒவ்வொரு ஜில்லாவையும் அநேக கிராமங்களாகவும் பிரித்திருக்கிறார்கள்ல்லவா? இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அதிகாரங்களை அமல் நடத்துவதற்கான ஸ்தாபனங்களே மகாண அரசாங்கம், ஜில்லா போர்ட், கிராம பஞ்சாயத்து முதலியன. இந்த ஸ்தாபனங்களின் அதிகாரங்கள், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓர் அரசாங்கம் ஜனங்களுக்கு அனுசூலம் உண்டாகிற முறையில், தன் அதிகாரங்களிற் பலவற்றை இப்படிப் பங்கிட்டுக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

பொதுவாகச் சொல்லப்போனால் உண்மையான ஓர் அரசாங்கமானது, ஜனங்களிடமிருந்தே பிறக்கிறது; ஜனங்களாலேயே நடத்தப்படுகிறது; ஜனங்களுக்காகவே நடைபெறுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஓர் அரசாங்க அமைப்புக்குத்தான் இப்பொழுது உலகத்தில் மதிப்பு இருக்கிறது. இதனைக் குடியரசு, ஜன ஆட்சி, ஜனநாயக ஆட்சி என்று பல பெயர்களிட்டு அழைப்பர். ஒரு நாட்டில் சுய ஆட்சி நடைபெறுகிறது

என்றால், அங்கு இத்தகைய அரசாங்க அமைப்பு இருப்பதையே குறிக்கும்.

இங்ஙனம் ஜனங்களிடமிருந்து பிறந்து, ஜனங்களுக்காகவே ஓர் அரசாங்கம் இருந்தபோதிலும் அது தனியான ஒரு சக்தி. அதற்கென்று சில உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டு. இந்த உரிமைகளுக்குப் பங்கம் ஏற்படாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், கடமைகளைச் செய்யவும் அது முன்வருகிறபோது, அதனை ஜனங்கள் தடை செய்யக்கூடாது; அதனுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

தவிர, ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறபடி, ஜனங்கள், தங்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுகிற பிரதிநிதிகள் மூலம் தங்களுடைய ஆளும் அதிகாரத்தை, குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்கு அரசாங்கத்திடம் ஒப்புவிக்கிறார்கள், ஒப்புவித்துவிட்ட பிறகு, அதனுடைய காரியங்களில் தலையிடவே கூடாது. தலையிடுவார்களானால், அரசாங்கமானது, அதன் உரிமைகளை நிலைநாட்டவோ, கடமைகளை நிறைவேற்றவோ முடியாது. இதனை ஜனங்கள் நன்கு உணரவேண்டும்.

ஆனால் இப்படி உணர்ந்துகொண்டு விட்டதாகச் சொல்லி ஜனங்கள் சும்மாயிருக்கலாமா? அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது என்பதில் கவனஞ் செலுத்தாமலிருக்கலாமா? அரசியல் விவகாரங்களில் சிரத்தை கொள்ளாமலிருக்கலாமா? கூடவே கூடாது. அப்படிக் கவனக் குறைவாகவும் சிரத்தையில்லாமலும் ஒரு நாட்டு ஜனங்கள் இருப்பார்களானால், அந்த நாடு சீரழிந்து போகும்; அந்த ஜனங்களும் சுயமாக, அதாவது சுய அந்தஸ்துடனும் சுயமதிப்புடனும் வாழமுடியாது.

அரசியலில் சிரத்தை கொள்வதாவது என்ன? அரசாங்கத்திற்கு எப்படித் தனியான சில உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டோ அப்படியே ஜனங்களுக்கும் சில உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டு. இந்த உரிமைகளையும் கடமைகளையும் உணர்ந்து நடத்தலே அரசியலில் சிரத்தை கொள்வதாகும். தங்களுடைய உரிமைகளையும் கடமைகளையும் உணர்ந்து நடக்கின்றவர்களே சரியான பிரஜைகள்; முழுப் பிரஜைகள். நாம் ஒவ்வொருவரும் இத்தகைய முழுப் பிரஜையாயிருந்து வருவோமாக!

பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும்

எழுதியது :
வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
சென்னை :: புதுக்கோட்டை.

முதற் பதிப்பு: மே 1949

இரண்டாம் பதிப்பு, அக்டோபர் 1957

உரிமை பதிவு பெற்றது

Sales & Distribution

PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM
PUDUKKOTTAI :: (TRICHY DIST.)

Editorial

12, Sir Mohamed Usman Road
Thyagarayanagar
MADRAS—17.

1. பிரஜைகளின் லட்சணம்

ஒருவர் ஆட்சி, ஒரு சிலர் ஆட்சி, பலர் ஆட்சி ஆகிய இந்த மூன்று வகை ஆட்சி முறைகளுக்குப் பட்டிருக்கும் வயது வந்த எல்லா ஜனங்களையும் பொதுவாக பிரஜைகள் என்ற பெயரிட்டே அழைக்கிறோம். எல்லோருக்கும் புரிகிறமாதிரி, தெரிந்த வார்த்தையில் சொல்லவேண்டுமென்பதற்காகவே இப்படி அழைக்கிறோம். சரியாகச் சொல்லப் போனால், ஜன ஆட்சிமுறைக்குப் பட்டிருப்பவர்கள் தான் பிரஜைகள்; அவர்களைத்தான் பிரஜைகள் என்று அழைக்க வேண்டும். எப்படி என்று விசாரிப்போம்.

பிரஜா பாத்தியதை, பிரஜா உரிமை, பிரஜா அந்தஸ்து, பிரஜா சக்தி என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். இதனால், பிரஜையா யிருப்பவருக்கு, பாத்தியதை, உரிமை, அந்தஸ்து, சக்தி ஆகிய இவையாவுமோ அல்லது இவற்றில் ஏதோனுமொன்றே உண்டு என்பது தெளிவாகிறது. இந்த பாத்தியதை அல்லது உரிமை அல்லது அந்தஸ்து அல்லது சக்தி, ஒருவர் ஆட்சி என்று அழைக்கப்படுகிற மன்னராட்சிக்குப் பட்டிருக்கும் மக்களுக்கோ, ஒரு சிலர் ஆட்சி என்று அழைக்கப்படுகிற பிரபுத்துவ ஆட்சிக்குப் பட்டிருக்கும் மக்களுக்கோ உண்டா? இல்லவே இல்லை. இவர்களுக்கு ஆளுகையில் எவ்வித பாத்தியதையும் கிடையாது. தங்களுடைய உரிமையென்று சொல்லிக் கொண்டு எவ்வித உரிமையையும் இவர்கள் கொண்டாட முடியாது. ஆளுகின்றவர்களைக் காட்டிலும் இவர்களுக்குத் தாழ்வான அந்தஸ்தே தவிர சம அந்தஸ்து இல்லை. இந்த நிலைமையில் இவர்களுக்கு,

தனிப்பட்ட ஒரு சக்தி, ஆளுகின்றவர்களால் மதிக்கப் படக் கூடிய ஒரு சக்தி எப்படி இருக்க முடியும்? நிச்சயமாக இல்லை. சுருக்கமாக, இவர்கள் வேறாகவும், இவர்களை ஆளுகின்றவர்கள் வேறாகவும் இருக்கிறார்கள்; நோக்குநிலை முதல் வாழ்க்கைப் போக்கு வரையில் யாவுமே வேறு வேறாக இருக்கின்றன. ஆளுகின்றவர்களுக்கு எல்லா வகையிலும் அடங்கி நடப்பது, தங்கள் கடமையென்று இவர்கள் கருதுகிறார்கள். அப்படியே ஆளுகின்றவர்களும், இவர்களை எல்லா வகையிலும் அடக்கி நடத்துவது தங்கள் உரிமையென்று கருதுகிறார்கள். ஜனங்களைப்பற்றி ஆளுகின்றவர்களுக்கு அக்கரை இருப்பதில்லை. இதே பிரகாரம் ஜனங்களுக்கு ஆளுகையில் சிரத்தை இருப்பதில்லை. இந்த சிரத்தை ஏற்படக்கூடா தென்பதுதான் ஆளுகின்றவர்களுடைய கவலை. இதற்காக இவர்களுடைய — ஜனங்களுடைய — கவனத்தை வேறு வேறு வழிகளில் திருப்பி விடுகிறார்கள். ஜனங்களும் இந்த வழிகளில் ஈடுபட்டு, சுய நிலையை இழந்து, ஆட்பட்டிருப்பதிலே திருப்தியடைகிறார்கள். ஆட்பட்டிருப்பதுதான் தங்கள் கடமையென்ற உணர்ச்சி இவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இப்படியெல்லாம் நாம் கூறுவதனால், மன்னராட்சியென்கிற முடியாட்சியின் கீழோ, பிரபுத்துவ ஆட்சியென்கிற மேன்மக்களாட்சியின் கீழோ வாழும் மக்கள் நன்மையே அடைய முடியாதா என்று நீங்கள் கேட்கலாம். நன்மை யடையலாம்; சுகப்படலாம்; வாழ்க்கையை இன்பகரமாக நடத்தலாம். ஆனால் இந்த நன்மை, சுகம், இன்பம் ஆகிய யாவும் ஆளுகின்றவர்களுடைய தயவைப் பொறுத்தனவாகவே இருக்கும்; உரிமையினின்று பிறந்தனவாயிரா. இரண்டுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாச

மென்றால், கடையிலே வாங்கித்தின்கின்ற பலகாரத்திற்கும், வீட்டிலே செய்து தின்கிற பலகாரத்திற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமோ அவ்வளவு வித்தியாசம் என்று சொல்லலாம்.

ஜன ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கும் மக்களோ, ஆளுகையில் பாத்தியதை கொண்டாடுகிறவர்களா யிருக்கிறார்கள் ; ஆளுகின்றவர்களைத் தெரிந்தெடுக்கிற உரிமையுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள் ; சுய அந்தஸ்தும், அதே சமயத்தில் சம அந்தஸ்தும் பெற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள் ; ஆளுகின்றவர்கள், ஆளுங்கடமையைச் சரிவரச் செய்யாவிட்டால், அவர்களுக்கு அந்தக் கடமையை உணர்த்தும் சக்தி வாய்ந்தவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

மற்ற ஆட்சி முறைகளின்கீழ் வாழும் மக்களைப் போல், இந்த ஜன ஆட்சிக்குட்பட்டிருப்பவர்களும், அரசாங்கம் பிறப்பிக்கிற உத்தரவுகளுக்கும், அமுலுக்குக் கொண்டுவருகிற சட்ட திட்டங்களுக்கும் கீழ்ப்படியத்தானே செய்கிறார்கள் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். வாஸ்தவம் ; கீழ்ப்படியத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் அந்த உத்தரவுகளைப் பிறப்பிப்பதிலும், சட்டதிட்டங்களை இயற்றுவதிலும் இவர்களுக்குப் பங்கு உண்டு. அதாவது தாங்கள் பிறப்பிக்கிற உத்தரவுகளுக்கும், இயற்றுகிற சட்டதிட்டங்களுக்கும், தாங்களே கீழ்ப்படிகிறார்கள். இப்படிக்கீழ்ப்படிவது சுயேச்சையாகவே தவிர, யாருடைய கட்டாயத்திற்காகவுமன்று ; யாருக்குப் பயந்துமன்று. இதை நாம் நன்றாக ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மற்றைய ஆட்சி முறைகளுக்குட்பட்டிருப்பவர்களுக்கும், இந்த ஜன ஆட்சி முறைக்குட்பட்டிருப்பவர்களுக்குமுள்ள முக்கியமான வித்தியாசங்கள்

என்னென்னவென்றால், முந்தியவர்கள், பிறருக்கு ஆட்பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள்; பிந்தியவர்கள், தங்களுக்குத் தாங்களே ஆட்பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள். முந்தியவர்கள் ஆட்பட்டிருப்பது, அவர்களுடைய விருப்பத்தினால்; ஏன், அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு விரோதமாகக்கூட என்று சொல்லலாம்; பிந்தியவர்கள் ஆட்பட்டிருப்பதோ, அவர்களுடைய விருப்பத்தினால்; அவர்களே சம்மதித்து. முந்தியவர்கள், ஆட்படுங் கடமையை மட்டுந்தான் அறிவார்கள்; பிந்தியவர்கள், ஆளும் உரிமையையும், ஆட்படுங் கடமையையும், இரண்டினையும் அறிவார்கள். முந்தியவர்கள், தங்கள் நலத்தை மற்றவர்கள் வசம் ஒப்புவித்துவிடுகிறார்கள்; பிந்தியவர்கள், தங்கள் நலத்தைத் தாங்களே நிர்ணயித்துக்கொண்டு, அதைக் காப்பாற்றி வருவதில் கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்கிறார்கள். சுருக்கமாக, முந்தியவர்கள் சொந்த நிலத்தை குத்தகைக்கு விட்டிருக்கிறவர்கள் மாதிரி; பிந்தியவர்கள், சொந்தப் பயிர் வைத்து நடத்துகிறவர்கள் மாதிரி.

ஆக, ஜன ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கும் வயது வந்த ஜனங்கள், தங்களுக்குத் தாங்களே எஜமானர்களா யிருக்கிறார்கள்; ஆளும் உரிமையை அனுபவிக்கிறவர்களாகவும், அதே சமயத்தில் ஆட்படுங்கடமையைச் செய்கிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தான், பிரஜைகள் என்று அழைக்கப்படுவதற்குரியவர்கள். முழுப் பிரஜைகளென்று சொன்னால் இவர்களுக்குத்தான் பொருந்தும். மற்ற ஆட்சி முறைகளுக்குட்பட்டிருப்பவர்களை, பிரஜைகளென்று அழைப்பது ஒரு சம்பிரதாயமென்றே சொல்லவேண்டும்.

பிரஜையாயிருப்பது ஓர் உரிமை; ஓர் அந்தஸ்து; பொறுப்புள்ள ஒரு பதவியென்றுகூடச் சொல்லலாம்.

வயது வந்ததிலிருந்து, அதாவது பதினெட்டு வயதோ இருபத்தோரு வயதோ ஆனதிலிருந்து, ஆயுள் பூராவும் ஒருவனே ஒருத்தியோ வகித்து வரவேண்டிய பதவி இது. ஆனால் இதற்கு ஊதியம் கிடையாது. ஒரு பிரஜை, ஆளும் உரிமையை அனுபவிக்கிற காலத்தில்தான் ஏதேனும் ஒரு தொகையைச் சம்பளமாக எதிர்பார்க்கலாம். ஆட்படுங்கடமையைச் செய்து கொண்டு வருகிறபோது, அந்தக் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்து வருவதிலே உண்டாகிற திருப்திதான் சம்பளம்.

ஒரு பிரஜை, சம்பளமாக ஒரு தொகையைப் பெற்று ஆளுநர் தொழிலைச் செய்துவருகிற காலத்தில், அந்தப் பிரஜையை, மந்திரியென்றும், உத்தியோகஸ்தரென்றும், இப்படிப் பலவாறாக அழைக்கிறோம். அதே பிரஜை, ஆளுநர்தொழிலைச் செய்வதிலிருந்து விலகி, ஆட்படுங்கடமையைச் செய்து வருகிற காலத்தில் அவரை வெறும் பிரஜையென்றுதான் அழைக்கிறோம். இப்படி வெறும் பிரஜையாயிருக்கிற காரணத்தினால், அவருடைய பொறுப்போ, கௌரவமோ சிறிதும் குறையவில்லை யென்பது இங்கு நினைவில் வைத்துக்கொள்ளத்தக்கது. ஆளும்போது அதிகாரி; ஆட்படும்போது பிரஜை; அவ்வளவுதான்.

ஆளும் அதிகாரி, தனது ஆளுநர்தொழிலைச் சரிவரச் செய்யாவிட்டால், அந்த அதிகாரிக்கு மட்டுமோ, அந்த அதிகாரியைச் சேர்ந்த ஒரு சிலருக்கு மட்டுமோ கெடுதல் உண்டாகிறது. அந்தக் கெடுதலைச் சொற்ப காலத்திற்குள் திருத்திக்கொண்டுவிட முடியும். ஆட்படும் பிரஜை, தனது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்து வராவிட்டாலோ, நாடு பூராவுமே பாழாகிவிடக்கூடும்; சமுதாய உடலில் மாறாத வடு ஏற்பட்டுவிடக்

கூடும். அப்படியானால் ஒரு பிரஜையினுடைய பொறுப்பு எவ்வளவு மகத்தானது?

இப்படி மகத்தான பொறுப்பை நிறைவேற்ற வேண்டிய பிரஜை எப்படிப்பட்டவனாக யிருக்கவேண்டும், அவனுடைய லட்சணங்கள் என்னென்ன என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்களல்லவா? முதலாவது, அவன், சொந்த நாட்டிலே பிறந்து, வளர்ந்து, வசிக்கிறவனாயிருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன், தன்னுடைய நாட்டின் நலத்தில் நாட்டமுடையவனாயிருக்கமுடியும்; தனது அரசாங்கத்தினிடத்தில் விசுவாசமுடையவனாயிருக்கமுடியும்; இருக்க முடியும் என்ன, இருக்கவே வேண்டும். எவனொருவன், தனது நாட்டின் நன்மைக்காக நானும் உழைத்துவருகிறானே, தனது அரசாங்கத்தின் நற்பெயருக்குக் கேடு உண்டாகாமல் நடந்துவருகிறானே அவன்தான் உண்மையான பிரஜையென்று கூறலாம்.

அப்படியானால் ஒரு நாட்டிலே வசிக்கும் அந்நியர்களுடைய நிலைமை என்ன? அவர்கள் பிரஜைகளல்லர். அவர்களுக்கு ஒட்டுரிமை முதலிய அரசியல் உரிமைகள் கிடையாது. முற்காலத்தில், நேர்முகமான ஜன ஆட்சி நடைபெற்று வந்த கிரிஸ் தேசத்தில், கிரேக்கரல்லாதவர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை கிடையாதென்பதே சட்டமாயிருந்துவந்தது. இப்பொழுதும் பெரும்பாலான நாடுகளில் இதுவே விதியாயிருந்துவருகிறது.

இரண்டாவது, பதினெட்டு வயதோ இருபத்தோரு வயதோ அடைந்தவர்கள்தான் பிரஜைகள்.

இவை யிரண்டும் பிரஜைகளின் பொதுவான, முக்கியமான லட்சணங்கள். இவை மட்டும் இருந்தால் போதுமா? சில சில அவலட்சணங்களும்

இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். இந்த அவலட்சணங்கள் என்னென்ன வென்பது, அதாவது பிரஜையாயிருப்பதற்குத் தகுதியில்லாத தன்மைகள் என்னென்ன வென்பது, ஒவ்வொரு நாட்டு அரசியல் திட்டத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில நாடுகளில், பைத்தியம் பிடித்துப் போனவர்கள், குற்றஞ்செய்து சிறைப்பட்டவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை கிடையாது. இன்னுஞ் சில நாடுகளில், குருடர், செவிடர், ஊமையர் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை கிடையாது. வேறு சில நாடுகளில், வாங்கின கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சக்தியற்றவர்களென்று கோர்ட்டுகளினால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டவர்கள், வேறு ஏதேனும் காரணங்களிருந்து அத்தக் காரணங்களுக்காகப் பிரஜா உரிமையை அனுபவிக்கத் தகுதியற்றவர்களென்று கோர்ட்டுகளினால் உத்தரவிடப் பெற்றவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பிரஜா உரிமை கிடையாது. ஆக, பிறர் உதவியின்றி, தன்னுதவியினாலேயே காரியங்களைச் செய்யக்கூடியவன், ஒழுங்கான முறையில் வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடியவன் எவனோ அவன் தான் சரியான பிரஜை.

எனவே, மேற்சொன்ன லட்சணங்களோடு கூடிய, அவலட்சணங்கள் இல்லாத ஒரு நாட்டில் வசிக்கும் சகலமான பேரும் பிரஜைகளே. இதில் பால், நிறம், மதம், வகுப்பு முதலிய எந்த விதமான வித்தியாசங்களும் கிடையாது.

எப்படிப்பட்டவர்கள் பிரஜைகள் என்பதைப் பற்றிச் சில அறிஞர்கள் கூறிய கருத்துக்களைக் கேளுங்கள்:—

“எவனெருவன், தேசத்தினுடைய அரசாங்கத்தில் பங்குடையவனாயிருக்கிறானோ,

அந்த அரசாங்கத்தினால் ஏற்படக்கூடிய கௌரவங்களை அனுபவிக்கும் உரிமையுடைய யிருக்கிறோ அவன்தான் பிரஜை."

* * *

"பிரஜைகளென்போர், ஒரு ஜன சமுதாயத்தின் அங்கத்தினர்கள்; அந்தச் சமுதாயத்திற்குச் சில கடமைகளினால் கட்டுப்பட்டவர்கள்; அந்தச் சமுதாயத்தின் அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்; அந்தச் சமுதாயத்தினால் உண்டாகிற அனுகூலங்களில் சம பங்கு பெறுபவர்கள்."

* * *

"ஒரு ராஜ்யத்தின் அங்கத்தினன்; அந்த ராஜ்யத்திற்குட்பட்டு, தான் பூரண வளர்ச்சி பெற முயற்சி செய்கிறவன்; அதே சமயத்தில் ஒரு சமுதாயத்திற்குச் சீலமே பெரிதென அறிந்து, அந்தச் சமுதாய சீலத்தை நாடுகிறவன்; அவன்தான் பிரஜை."

ஒரு பிரஜை, சொந்த வாழ்க்கையில் சுதந்திர முடையவன்; சமுதாய வாழ்க்கையில் எல்லோருக்கும் சகோதரன்; அரசியல் வாழ்க்கையிலோ எல்லோருடனும் சம பங்காளி. ஆகவே ஒரு பிரஜையினுடைய மொத்த வாழ்க்கை, சுதந்திரம், சகோதரத்துவம், சமத்துவம் ஆகிய மூன்று அடித்தளங்களைக் கொண்டதாயிருக்கிறது.

ஆட்படும் கடமையை மட்டும் செய்துகொண்டு வந்த ஜனங்கள், எப்பொழுதிருந்து, ஆளும் உரிமையை அனுபவிக்கக்கூடிய பிரஜைகளானார்கள்?

அதாவது ஜனாதிக்கம் அல்லது பிரஜாதிபத்தியம் என்பது எப்பொழுது ஏற்பட்டது? எல்லாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசி பகுதியிலிருந்து தான். அதற்கு முந்தி, உலகத்தின் பெரும்பாலான நாடுகளில், சமுதாயத்தின் சாதாரண நிலையிலிருந்த ஜனங்களுக்கு எந்த விதத்திலும் சம்பந்தமில்லாத ஏதோ ஒருவித ஆட்சி முறையே நிலவி வந்தது. இந்த ஆட்சி முறை, சில சில நாடுகளில், சிறப்பாகக் கீழ் நாடுகளில், ஜனங்களுக்கு அனுகூலமாக யிருந்திருக்கலாம்; அப்படி அனுகூலமாயிருந்ததும் சில சில காலங்களுக்குத்தான். பொதுவாக ஜனங்களுக்கு அரசரிமை மறுக்கப்பட்டே வந்திருக்கிறது. அரசாங்கத்திற்காக ஜனங்களே தவிர, ஜனங்களுக்காக அரசாங்கம் இல்லை யென்பதுதான் பொதுவான கொள்கையா யிருந்து வந்தது.

அரசரிமை இல்லாதிருந்தது ஒரு புறமிருக்கட்டும்; மனிதராகப் பிறந்துவிட்ட காரணத்தினால், மனிதராக வாழவேண்டியதற்கான சில உரிமைகள் உண்டல்லவா, அந்த உரிமைகள்கூட ஜனங்களுக்கு இல்லாமலிருந்தன. சுருக்கமாக, ஜனங்கள், மனிதர்களாகக் கருதப்படவில்லை; ஆளுகை நடத்துவோரின் ஆட்கருவிகளாகவே கருதப்பட்டனர்; அப்படியே நடத்தவும் பட்டனர். இதை நிரூபிக்க, மேனாட்டுச் சரித்திரத்திலிருந்து பல உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டலாம். ஆனால் இங்கே அது தேவையில்லை. இங்ஙனம் ஜனங்களுடைய பொறுமை, பல தடவை பரிசோதிக்கப்பட்டு வந்த காலத்தில், சில அறிஞர்கள் தோன்றி, ஜனங்களுக்கு உரிமையுணர்ச்சியை ஊட்டினார்கள். இவர்களில் முக்கியமாக ரூஸ்ஸோ¹ என்பவனைக்

1 Rousseau 1712—1778.

குறிப்பிட வேண்டும். இவனுடைய வாழ்க்கை வரலாறும், இவனுடைய எழுத்துக்களும், இன்றளவும் சுதந்திர பாதைக்கு வழி காட்டும் விளக்குகளாக எரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

உரிமை யுணர்ச்சி ஊட்டப்பெற்ற ஜனங்கள், அந்த உரிமையை நிலைநாட்டிக்கொள்ள முயற்சி செய்தார்கள். இந்த முயற்சி, பல இடங்களில் புரட்சிகளாகத் தோன்றின. இவற்றுள், 1774-ஆம் வருஷம் அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற புரட்சியையும், 1789-ஆம் வருஷம் பிரான்சில் நடைபெற்ற புரட்சியையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டும். ஏனென்றால் இந்தப் புரட்சிகளின் விளைவாகத்தான், ஜனங்களுக்கும் சில உரிமைகள், அதாவது மனித உரிமைகள் உண்டென்பது அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்த உரிமைகளின் தொடர்ச்சியாக அரசியல் உரிமைகளையும் பெற்றார்கள் ஜனங்கள்.

எந்த வகையில் ஜனங்களுடைய உரிமைகள் அங்கீகாரம் பெற்றன என்பதை வாசகர்கள் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, 1776-ஆம் வருஷம் வெளியான அமெரிக்காவின் சுதந்திரப் பிரகடனத்திலிருந்து சில வாசகங்களை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்:—

“ மனிதர்கள் பிறக்கும்போதே, கடவுளால் அருளப்பட்ட சில உரிமைகளுடன் பிறக்கிறார்கள். இந்த உரிமைகள் பராதீனப் படுத்த முடியாதவை. இவற்றில் சில என்னவென்றால், உயிர்வாழும் உரிமை, சுதந்திரமாயிருக்கும் உரிமை, சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கும் உரிமை முதலியனவாம். இந்த

உரிமைகளை மனிதர்கள் அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதற்காகவே, அரசாங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இந்த அரசாங்கங்கள் செலுத்துகிற நியாயமான அதிகாரங்கள் யாவும் ஜனங்களிடமிருந்து பிறப்பவையே.”

எனவே, ஜன உரிமைக்கு ஆக்கம் ஏற்பட்டதெல்லாம் சுமார் நூற்றொழுபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு மேல் இருநூறு வருஷங்களுக்குள்ளாகத்தான் என்பது தெளிவாகிறது.

2. உரிமையின் சரித்திரம்

உரிமை, உரிமையென்று கூறுகிறீர்களே, அதன் அர்த்தமென்ன? அதன் சரித்திரமென்ன? இவை யல்லவோ வாசகர்களே, உங்களுடைய கேள்விகள்? கேளுங்கள். உரிமையின் அர்த்தத்தையும் சரித்திரத்தையும் பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னர், உரிமையைப் பற்றின சில அடிப்படையான உண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்வோம்.

மனிதன், எப்படிப் பிறக்கிறபோது சில அங்க அவயவங்களுடன் பிறக்கிறானோ அப்படியே சில உரிமைகளோடும் பிறக்கிறான். அங்க அவயவங்களில் லாமற்போனால் அவன் எப்படி சரியான மனிதன் இல்லையோ, அப்படியே, உரிமைகளில்லாமற் போனாலும் அவன் சரியான மனிதன் இல்லை. என்ன வித்தியாசமென்றால், அங்க அவயவங்கள், கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிகின்றன; உரிமைகள் தெரிவதில்லை. அதாவது முன்னவை ஸ்தூலமாயிருக்கின்றன; பின்னவை சூட்சுமமாயிருக்கின்றன. சூட்சுமமாயிருந்தாலும் இவையின்றி அங்க அவயவங்கள் இருந்து பிரயோஜனமில்லை. ஏனென்றால் இஷ்டப்படிக்கு அங்க அவயவங்களை உபயோகப்படுத்த முடியாதல்லவா? எனவே, மனிதன், மனிதனாக வாழவேண்டுமானால் அவனுக்கு உரிமைகள் அவசியம்.

இந்த உரிமைகளை அவனிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாது. உன்னுடைய நிறம் சிவப்பு; என்னுடைய நிறம் கறுப்பு. உன்னுடைய நிறத்தை உன்னிடமிருந்தோ, என்னுடைய நிறத்தை என்னிடமிருந்தோ பிரிக்க முடியுமா? முடியாது. அப்படியே உன்னுடைய நிறத்தை எனக்கோ, என்னுடைய நிறத்தை

உனக்கோ மாற்றிக்கொள்ள முடியுமா? அதுவும் முடியாது. அது போலவே, மனிதனிடமிருந்து உரிமையைப் பிரிக்கமுடியாது; அதை வேறொருவருக்கு மாற்றிவிடவும் முடியாது. மனிதனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதது எதுவோ, மற்றவருக்குப் பராதீனப் படுத்த முடியாதது எதுவோ அதுதான் உரிமை.

இப்படிப் பிரிக்க முடியாத ஒன்றை, மற்றவருக்குப் பராதீனப்படுத்த முடியாத ஒன்றை, ஒருவன், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, பயத்தினாலோ, கட்டாயத்திற்காகவோ, வேறொருவரிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறானென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவனை எப்படி மனிதன் என்று அழைக்க முடியும்? அவன் மனிதனே இல்லாதபோது அவன் மனிதனாக எப்படி வாழ முடியும்? முந்தின அத்தியாயத்தில் சொல்லப் பெற்ற அறிஞன் ரூஸ்ஸோ ஓரிடத்தில் கூறுகிறான்:—

“ஒரு மனிதன், தன்னுடைய சுதந்திரத்திரத்தைத் துறந்து விட்டானென்று சொன்னால், அவன், தன்னுடைய மனிதத் தன்மையையும் துறந்து விட்டானென்பதுதான் அர்த்தம். அதுமட்டுமல்ல; மானிட சமூகத்தின் ஓர் அமிசத்தினன் என்ற முறையில் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற உரிமைகளையும் கடமைகளையுங்கூடத் துறந்து விட்டான் என்று கொள்ளவேண்டும். அவனிடத்தில் எந்த விதமான நற்குணங்களையும் கொண்டு புகுத்தி அவனுடைய மனிதத் தன்மையை நிரப்ப முடியாது. சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் அவன் மனிதனேயல்ல.”

உரிமை, நல்லதொன்றையே சுபாவமாகவுடையது; நல்லதொன்றையே நாட்டமாகவுடையது. மனிதன் நல்லவனாக இருக்கவேண்டும், நல்லதைச்

செய்யவேண்டும், பிறரையும் நல்வழிப் படுத்தவேண்டும் என்பதற்காகவே, இந்த உரிமை அவனோடு பிறந்து அவனோடு வளர்கிறது.

உரிமை, எப்பொழுதும் சுறு சுறுப்பாயிருக்கிற சபாவமுடையது. இதற்குச் சும்மாயிருக்கத் தெரியாது. சும்மாயிருப்பது உரிமையல்ல. இதனுடைய சுறுசுறுப்பானது, மனிதனிடத்தில் நல்லதன்மையை வளர்ப்பதோடல்லாமல், அவனிடத்தில் கெட்டதன்மை வந்து புகா வண்ணமும் தடுக்கிறது. எனவே இந்த உரிமையை ஒரு சக்தியென்றும், ஒரு சாதனமென்றும் சொல்லலாம். இந்தச் சக்தியே சாதனமோ இல்லாத மனிதன் அழுகிப்போன பழம் மாதிரி. இப்படிச் சக்தியாகவும் சாதனமாகவும் இருந்தபோதிலும் இந்த உரிமைக்கு எல்லையுண்டு. எல்லை மீறிச்செல்வது உரிமையல்ல.

உரிமையானது, தனித்து இருப்பதன்று; கடமையோடு ஒன்றுபட்டிருப்பது. உரிமை வேறு, கடமை வேறு என்று ஆராய்ச்சிக்காகப் பிரித்துப் பார்க்கலாமே தவிர அனுபவத்தில் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றுதான். ஒன்றையே, ஒரு பக்கம் பார்த்தால் உரிமையாகவும், மற்றொரு பக்கம் பார்த்தால் கடமையாகவும் தெரிகிறது. பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகள் உபயோகிக்கிற கரும்பலகையை எடுத்துக்கொள்வோம். அதில் ஒரு பக்கத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மற்றொரு பக்கத்தை விட்டுவிட முடியுமா? இதைப்போலத்தான் உரிமையும் கடமையும். இது சம்பந்தமாக மகர்த்மா காந்தியின் வாசகங்கள் வருமாறு:—

“கடமைகளைச் செய்வதிலிருந்து தான் உரிமைகள் புறப்படுகின்றன.”

*

*

*

“நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு கடமையும் ஒவ்வொரு உரிமையை நமக்கு நல்குகிறது. அப்படியே நாம் அனுபவிக்கிற ஒவ்வொரு உரிமையோடுங்கூட ஒவ்வொரு கடமை சேர்ந்திருக்கிறது.”

மனிதன், சில உரிமைகளோடு பிறக்கிறான். பது வாஸ்தவம். ஆனால் அந்த உரிமைகள், அவன் தனியாக இருக்கிறபோது பிரயோஜன முடையனவாயிருப்பதில்லை; நான்கு பேரோடு ¹ சேர்ந்து வாழத் தலைப்படுகிற போதுதான் பிரயோஜனமுடையனவாயிருக்கின்றன. இப்படி நான்கு பேர் சேர்ந்து வாழத் தொடங்குவதுதான் சமுதாயத்தின் ஆரம்பம். ஆகவே, மனித சமுதாயம் எப்பொழுது தோன்றியதோ அப்பொழுதே உரிமையின் வாழ்வும் தொடங்கிவிட்டதென்று சொல்லவேண்டும்,

இங்ஙனம் மனித சமுதாயத்தோடு வாழ்வு, தொடங்கிய உரிமையானது, மனித சமுதாயத்திற்குட்பட்டே நடமாடுகின்றது. அதாவது மனிதன், சமுதாயத்தில் ஒருவனாக இருக்கிறபோதுதான் அவனுக்கு உரிமையுண்டு; சமுதாயத்திலிருந்து விலகிவிட்டால் அவனுக்கு உரிமை கிடையாது. ஏனென்றால், சமுதாயத்திலிருக்கிற வரையில்தான் அவன்— மனிதன் — கடமையை உணர்கிறான். கடமையுள்ள இடத்தில்தானே உரிமை இருக்கும்? கடமை உணரப்படுகிற இடத்தில்தானே உரிமை செல்லுபடியாகும்?

மனிதன் யார்? பகுத்தறிவு படைத்தவன், இந்தப் பகுத்தறிவு படைத்திருப்பதன் காரண

1 நான்கு பேரென்றால், கணக்காக நான்கு பேர் என்று அர்த்தமல்ல. ஒரு சிலர் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக இப்படிச் சொல்வது ஒரு சம்பிரதாயம்.

மாகவே அவன் சமுதாயத்தில் சேர்ந்து வாழ முற்படுகிறான். இப்படி முற்படுகிறபோது, சமுதாய நலனை நாட வேண்டியவனாயிருக்கிறான். சமுதாய நலனை நாடினால்தான் அவன் நலனடைய முடியும். சமுதாய நலனை நாடும் பொருட்டுச் சில கடமைகளைச் செய்கிறான். அதே சமயத்தில் தனது நலத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சில உரிமைகளை அனுபவிக்கிறான்.

கடமையென்பது என்ன? கொடுப்பது. அதாவது சமுதாயத்தின் க்ஷேமத்திற்காகத் தன்னுடைய சக்தியையோ, உழைப்பையோ, அறிவையோ, இப்படித் தன்னாலியன்ற ஏதேனுமொன்றைக் கொடுப்பது. உரிமை யென்பது என்ன? கொள்வது. அதாவது, தன்னுடைய க்ஷேமத்திற்காக, சமுதாயத்தினிடமிருந்து சில அனுகூலங்களை அல்லது சில பாதுகாப்புகளைப் பெற்றுக்கொள்வது. எந்த ஒரு விவகாரத்திலும் எப்படிக் கொள்வதென்பதும் கொடுப்பதென்பதும் சேர்ந்தாற் போலவே இருக்கின்றனவோ அதுபோல, ஒரு சமுதாயத்திலும், கொள்வதாகிய உரிமையும், கொடுப்பதாகிய கடமையும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. இந்த இரண்டும் சேர்ந்திராவிட்டால் அந்தச் சமுதாயம் சரியான சமுதாயமில்லை. அதாவது கடமையைச் செய்யாமலும் உரிமையை அனுபவியாமலும் இருக்கிற மனிதர்கள், சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழ முடியாது; அவர்களைச் சமுதாயத்தினர் என்று சொல்லவும் முடியாது. ஆகவே, மனிதன், சமுதாயத்திற்குட்பட்டிருக்கிற வரையில்தான், சமுதாயத்திற்குட்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால்தான், உரிமையுடையவனாக இருக்கிறான். சமுதாயத்தை மீறின உரிமை அவனுக்குக் கிடையாது.

கடமை உணரப்படுகிற இடத்தில்தான் உரிமை செல்லுபடியாகும் என்று மேலே சொன்னோமல்லவா, இதனால் கடமை உணரப்படாத இடத்தில் உரிமை செல்லுபடியாகாது என்பது தெளிவாகிறது. உதாரணமாக, ஒரு காட்டுக்குள் நான் போகிறேன். காட்டுக்குள் போக எனக்கு உரிமையுண்டு. நிரம்ப சரி. ஆனால் அந்தக் காட்டுக்குள் வசிக்கும் கொடிய மிருகங்கள், என்னைக் கொல்லாதிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவைகளுக்குத் தங்கள் கடமை இன்னதென்று தெரியுமா? இப்படித் தங்கள் கடமையை உணராத விலங்குகள் மத்தியில் சென்று 'அவை என்னை வந்து தாக்குகின்றனவே, காட்டுக்குள் செல்லும். என் உரிமைக்குப் பழுது ஏற்பட்டு விட்டதே' என்று நான் கூக்குரலிடுவேனாகில், என் கூக்குரலுக்கு யாரேனும் செவி சாய்ப்பார்களா? அதற்கு ஏதேனும் அர்த்தம் இருக்கிறதா? என்னுடைய அறியாமைக்காக எல்லோரும் இரங்குவார்கள்; ஏளனமும் செய்வார்கள். எனவே, பகுத்தறிவு படைத்திருக்கிற, பகுத்தறிவு படைத்திருக்கிற காரணத்தினால் கடமையை உணர்ந்திருக்கிற மனிதர்கள் மத்தியில்தான் மனிதன், உரிமை கோர முடியும்; உரிமையை நிலைநாட்ட முடியும்.

எந்த ஓர் உரிமையும் சமுதாய நன்மையையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். சுய நன்மையை நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பது உரிமையாகாது. என்னுடைய தேவையை மட்டும் பூர்த்தி செய்து கொள்ள நான் ஒன்றை அடைய விரும்புகிறேனென்று சொன்னால் அஃது உரிமையாகாது. அரசாங்கத்தினிடமிருந்து குடிநீர் வசதி பெற எனக்கு உரிமையுண்டு. வாஸ்தவம். ஆனால் அந்த வசதியை எனக்கு மட்டும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள

வேண்டுமென்று அந்த உரிமையை நான் கோருவேனாயின், அதற்கு உரிமையென்ற பெயர் பொருந்தாது. என்னுடைய ஆசை அல்லது என்னுடைய கோரிக்கையென்றுதான் அதனைச் சொல்லவேண்டும்.

உரிமை வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவது இயற்கை. அப்படி ஆசைப்படவும் வேண்டும். ஆனால் அந்த ஆசை சுயநல ஆசையா யிருக்கக் கூடாது; பொதுநல ஆசையா யிருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் பொதுநல எண்ணத்திலிருந்து, பொறுப்பு உணர்ச்சியிலிருந்து பிறப்பதுதான் உரிமை. அப்படியே எல்லோருக்கும் உபயோகப்படக்கூடியதாகவும் எல்லோருக்கும் அனுசூலம் தரத்தக்கதாகவும் இருப்பதுதான் உரிமை.

மற்றும், நான் கோரும் உரிமையானது, எனது சொந்த விருப்பத்தினின்று எழுந்ததாக மட்டும் இருந்தால் போதாது; சமுதாயத்தின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தினால் நிராகரிக்கப்படுகிற எந்த ஓர் உரிமையும், அந்தச் சமுதாயத்திற்கு நன்மையை வாங்கித்தர முடியாதல்லவா?

நான் ஓர் உரிமையைக் கோருவதன் மூலம் சமுதாயத்திற்குச் சேவை செய்தவனாகின்றேன். சேவையென்ற கண்கொண்டுதான் உரிமையைப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர வேறெந்தக் கண்கொண்டும் பார்க்கக்கூடாது. அப்படிப் பார்க்கப்படுவது உரிமையாகாது.

உரிமையானது ஜீவ சக்தியுடையது; சதா சலித்துக்கொண்டிருப்பது. இதனால் அது வாழ்வையே நாடுகின்றது; வளர்ச்சி யடைந்து கொண்டே போகிறது. ஆக்கத்திற்குத்தான் உரிமையே தவிர

தேக்கத்திற்கு அல்ல. அப்படியே வாழத்தான் உரிமையே தவிர சாவதற்கல்ல. இங்கே வாசகர்கள் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பிரதியொரு மனிதனுக்கும் அவனவன் உயிர்மீது உரிமையுண்டு. இதை யாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. ஆனால் எந்த அளவுக்கு உயிர்மீது உரிமையுண்டு? அதனை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற அளவுக்கு. அதாவது; உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்க, உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எனக்கு உரிமையுண்டே தவிர, உயிரைப் போக்கிக்கொள்ள எனக்கு உரிமையில்லை! அப்படிப் போக்கிக்கொள்வேனாயின் அஃது உரிமை மீறின செயல்; தண்டனைக்குரிய குற்றம்.

என்னுடைய உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளவே எனக்கு உரிமை யில்லாதிருக்கிறபோழ்து, மற்றவர்களுடைய உயிரைப் போக்க எனக்கு உரிமையேது? தற்கொலை செய்துகொள்வதே குற்றமாகிறபோது, மற்றவர்களைக் கொலை செய்வது, அதைக்காட்டிலும் பெரிய குற்றமல்லவா? இதற்கு என்ன தண்டனை? கொலை செய்தவனுடைய உயிரைப் போக்கி விடுவதுதான். ஒருவனைக் கொலை செய்துவிட்டதன் மூலம் அவனுடைய உயிர்வாழும் உரிமையை எப்பொழுது ஒருவன் பறிமுதல் செய்து விட்டானோ அப்பொழுதே அவன், தன் உயிர் வாழும் உரிமையையும் பறி கொடுத்து விட்டான். சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கத்தினனாயிருந்து உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்க அவனுக்கு உரிமை கிடையாது. இதனால்தான், கொலை செய்தவர்களை நியாயமான விசாரணைக்குட்படுத்தி, கொலைக்குற்றம் ருஜுவான பிறகு அவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது.

உரிமைக்கும் உயிருக்குமுள்ள தொடர்பை வேறொரு கோணத்திலிருந்தும் பார்க்கலாம். மனித

கைப் பிறந்த பிரதியொருவனும் வாழக் கடமைப் பட்டிருக்கிறான். வாழ்வது ஒரு கடமை. இந்தக் கடமையைச் செய்யவே, அவனுக்கு, உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உரிமையை எப்பொழுது அவன் காப்பாற்றிக்கொள்ள விரும்பவில்லையோ அப்பொழுதே அவன் வாழும் கடமையைச் செய்ய விரும்பவில்லையென்று ஏற்படுகிறது. வாழ விரும்பாதவனுக்கு வாழ யோக்கியதை ஏது? தகுதி யில்லாதவனுக்கு எப்படி உத்தியோகம் கொடுக்கப்படுவதில்லையோ அப்படியே வாழத் தகுதியில்லாதவனுக்கு வாழ அனுமதி அளிக்கப்படுவதில்லை. மரண தண்டனை விதிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் இதுதான்.

உரிமைகள், ஏற்கனவே சொன்னபடி வளருந்தன்மையன. புதிய புதிய உரிமைகள் ஏற்பட்டு நிலைபெறுதலுண்டு. குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்கு மட்டும் காட்டப்பட்டு வந்த சலுகைகள், நாளாவட்டத்தில் நிரந்தர உரிமைகளாதலும் கூடும். அப்படியே சில பழக்க வழக்கங்களும் காலக்கிரமத்தில் உரிமைகளாகி விடுகின்றன. காலதேச வர்த்தமானங்களை யொட்டி உரிமைகள் சுருங்குதலும் விரிதலும் இயல்பு. இந்த உரிமைகள் சுருங்கலாம்; விரியலாம். ஆனால் உரிமைகளே இல்லாமல் ஒரு மனிதனோ அல்லது சமுதாயமோ வாழமுடியாது. அப்படி வாழ்ந்தால் அது வாழ்வாகாது.

3. பிரஜைகளின் உரிமைகள்

ஜன ஆட்சியின்கீழ் வாழும் மக்களுக்கு இரண்டு விதமான உரிமைகள் உண்டு. ஒன்று, சமுதாய அங்கத்தினர் என்ற முறையில் அனுபவிக்கிற உரிமைகள். மற்றொன்று, அரசியல் அங்கத்தினர் என்ற முறையில் அனுபவிக்கிற உரிமைகள். முன்னதை ஜன உரிமைகள் அல்லது சிவில் உரிமைகள் என்று அழைப்பர். பின்னதை அரசியல் உரிமைகள் என்று அழைப்பர். இரண்டையும் சேர்த்துப் பொதுவாக பிரஜா உரிமைகள் என்று அழைப்பதுமுண்டு.

சிவில் உரிமைகள் என்பன பிராணவாயு மாதிரி. இவை யிருந்தால்தான், மனிதன், தன்னிடம் இயற்கையாயமைந்துள்ள சக்திகளை வெளிப்படுத்தமுடியும்; எல்லா வகையிலும் மேலான வாழ்க்கையை நடத்த முடியும்; சமுதாயத்தின் உபயோகமுள்ள அங்கத்தினனாக யிருக்கமுடியும். சுருக்கமாக, மனிதனுடைய உயிர் வாழ்க்கைக்கும் நல்வாழ்க்கைக்கும் இந்த உரிமைகள் இன்றியமையாதவை. இதனால்தான் இவை, அடிப்படை உரிமைகள் அல்லது ஜீவாதார உரிமைகள் என்று அழைக்கப்பெறுகின்றன.

இந்த உரிமைகள் இருப்பதால், மனிதன், தன் இஷ்டப்படிக்குக் காரியங்களைச் செய்யலாமென்பது அர்த்தமில்லை. மற்றவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் தொந்தரவு இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அந்த வரம்புக்குட்பட்டு, இஷ்டப்படி காரியங்களைச் செய்ய அனுமதியளிப்பனவே இந்த உரிமைகள். உரிமைக்கு எல்லையுண்டு என்று முந்தின அத்தியாயத்தில் சொன்னது இந்த அர்த்தத்தில்தான். உரிமையென்று சொன்னால், கட்டுதிட்டமில்லாதது என்று அர்த்த

மில்லை. கெடுதலை உண்டுபண்ணாதிருக்க வேண்டுமென்ற கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டதுதான் உரிமை. இதைப் போகப் போக விஸ்தரித்துக்கொண்டு போவோம்.

என் விஷயத்தில் மற்றவர்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேனோ அப்படியே மற்றவர்கள் விஷயத்திலும் நான் நடந்து கொள்ளவேண்டும். இதே பிரகாரம், என்னுடைய உரிமைகளில் பிறர் தலையிடக்கூடாதென்று நான் எதிர்பார்ப்பதைப்போல் பிறர் உரிமையிலும் நான் தலையிடக்கூடாது. சுருக்கமாக, என்னைப்போல் மற்றவர்களையும் நான் கருதவேண்டும். இப்படிக்கருதுகின்ற அளவுக்குட்பட்டு என் இஷ்டப்படி காரியங்களைச் செய்ய எனக்கு உரிமையுண்டு. இதுதான் உரிமையின் சாரம்.

ஒருவனுடைய உரிமையில் மற்றொருவர் தலையிடா வண்ணம் பாதுகாப்பதற்கும், அவரவரும் அவரவருடைய உரிமைகளை அனுபவிக்குமாறு செய்வதற்கும் ஒரு ஸ்தாபனம் அவசியம்; இந்த ஸ்தாபனத்திற்குச் சில அதிகாரங்களும் தேவை. ஸ்தாபனத்தான் அரசாங்கம்; அதிகாரங்கள்தான் சட்டதிட்டங்கள். பிறர் தலையீட்டின்றி அவரவரும் அவரவருடைய உரிமைகளை அனுபவிக்கலாமென்று ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் தன் பிரஜைகளுக்கு உறுதியளிக்கிறது; உறுதியளிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இதை முன்னிட்டுத்தான், ஒவ்வொரு நாட்டு அரசியல்திட்டத்திலும், ஜீவாதார உரிமைகள் முக்கியமான இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்த ஜீவாதார உரிமைகள் என்னென்ன வென்பதை இனி வரிசைப்படுத்திக் காட்டுவோம்.

1. நபர் உரிமை: அதாவது மனிதனாக நடமாடும் உரிமை. இந்த உரிமை, மனிதனை, ஸ்தூலமாகப் பார்க்கிறது; அவனுடைய ஸ்தூல வடிவத்திற்குப் பாதுகாப்பாய் நிற்கிறது. எப்படி? நான் வீதி வழியே போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். என்னைவந்து தாக்கவோ, என் தேகத்தைத் தங்களிஷ்டப்படிக்கு உபயோகப்படுத்தவோ, என் இஷ்டத்திற்கு நான் போய்க்கொண்டிருப்பதைத் தடுக்கவோ யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. மற்றவர்களுடைய போக்குவரத்தில் நான் தலையிடாத வரையில், அல்லது என்னுடைய போக்குவரத்தினால் சமுதாயத்தின் ஒழுங்குக்கும் அமைதிக்கும் பங்கம் ஏற்படாத வரையில், என் விருப்பப்படி போகவோ வரவோ எனக்கு உரிமையுண்டு. இந்த உரிமையை நான் அனுபவிக்கிற விஷயத்தில் சமுதாயத்தின் மற்ற அங்கத்தினர்களிடமிருந்தும், அரசாங்கத்தினிடமிருந்தும் பூரணப் பாதுகாப்பை எதிர்பார்க்க எனக்கு உரிமையுண்டு.

இங்ஙனமே அரசாங்க அதிகாரியாயிருந்தாலும், அவர், அரசாங்கத்தின் உத்தரவில்லாமலோ அல்லது சட்ட ரீதியான காரணங் காட்டாமலோ என்னைக் கைதியாக்கிக் கொண்டுபோக உரிமை கிடையாது, அப்படி அகாரணமாகக் கைதியாக்கப்படுவோயின், அதற்குச் சட்டத்தின் மூலமாகப் பரிகாரம் பெற எனக்கு உரிமையுண்டு.

பலா த் கார த்தை உபயோகித்தோ அல்லது பலா த் கார த்தைக் குறிக்கும் சமிக்ஞைகள் செய்தோ என்னை அடக்கவோ, தங்கள் வசப்படுத்தவோ யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. பலா த் காரஞ் செய்யப்படாமலிருக்க எனக்கு உரிமையுண்டு. அப்படி பலா த் காரஞ் செய்யப்பட்டால், அந்தப் பலா த் காரத்தி

னின்று காப்பாற்றிக்கொள்ள எனக்கு உரிமையுண்டு. இதற்குத் தற்காப்பு உரிமையென்று பெயர்.

தேகாரோக்கியத்திற்காகவோ, மன நிம்மதி பெறுவதற்காகவோ, என் தாய் நாட்டின் எல்லைக்குள், என் இஷ்டப்பட்ட இடத்திற்குச் சென்று வசிக்க எனக்கு உரிமையுண்டு. அதை யாரும் தடைசெய்ய முடியாது.

நபர் உரிமை என்ற தலைப்பின் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட இந்த உரிமைகள் யாவும், மனிதனுடைய தனித்தன்மை காப்பாற்றப்படுவதற்குத் துணையாயிருக்கின்றன.

2. எண்ண உரிமை: பகுத்தறிவு படைத்த மனிதன், எண்ணாமலோ, சிந்தனை செய்யாமலோ இருக்க முடியாது. என் அறிவுக்கேற்ற வகையில், என் மனப் பக்குவத்திற்குத் தகுந்தபடி எண்ணவோ, சிந்திக்கவோ எனக்குப் பூரண உரிமையுண்டு. ஆனால் நீங்கள் கேட்கலாம், 'உங்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே நீங்கள் இருந்துகொண்டு உங்கள் மனம் போனபடி எண்ணினாலோ சிந்தனைசெய்தாலோ, அதனால் யாருக்குச் சாதகமோ, பாதகமோ உண்டாகப் போகிறதா? உங்கள் மனத்திற்குள்ளேயே நிகழ்வதை யார் பார்க்க முடியும்? யார் தடைசெய்ய முடியும்? இதற்கு உரிமையென்ற பெயர் எப்படிப் பொருந்தும்?' என்று. எண்ண உரிமையென்பது எண்ண அளவோடு நிற்பதில்லை. எண்ணியதை, ஏதோ ஒருவகையில் சொல்ல வேண்டும்; சொன்னதைச் செய்கையில் கொண்டுவர வேண்டும், அப்பொழுது தான் அந்த எண்ணத்திற்குச் சக்தி ஏற்படுகிறது. இந்தச் சக்தி, பிரதியொரு மனிதனுக்கும் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கிறது. இதனை யாரும் பறிக்க

முடியாது; மனிதனிடமிருந்து பிரிக்கவும் முடியாது; எண்ண உரிமையின் தாற்பரியம் இதுதான்.

3. பேச்சுரிமை: எண்ண உரிமையின் தொடர்ச்சிதான் இந்தப் பேச்சுரிமை. ஏன், அதன் வெளித் தோற்றம், அதன் ஒலி வடிவம் என்று கூறலாம். எந்த ஒரு பிரச்சனையைப் பற்றியும் எந்த விதமான அபிப்பிராயங் கொள்ளவும், அந்த அபிப்பிராயத்தை வாய்ப் பேச்சால் வெளியிடவும், அந்த அபிப்பிராயத்தைப்பற்றி மற்றவர்களோடு தர்க்கஞ் செய்யவும், அதனை மற்றவர்களுக்குப் போதிக்கவும் பிரதியொரு மனிதனுக்கும் உரிமையுண்டு.

இந்த எண்ண உரிமை, பேச்சுரிமை இரண்டும் மற்றெல்லா உரிமைகளுக்கும் அஸ்திவாரம் போன்றவை. ஆதி காலத்திலிருந்து, இந்த உரிமைகளுக்காகத் தங்கள் உயிரையும் பறி கொடுத்திருக்கிறார்கள் எத்தனையோ மகான்கள்? ஏனென்றால், உயிரைக் காட்டிலும் இந்த உரிமைகள் முக்கியமானவையென்று கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

4. எழுத்துரிமை: எண்ண உரிமையையும், பேச்சுரிமையையும் தொடர்ந்ததுதான் இந்த எழுத்துரிமை. என்னுடைய எண்ணங்களை, என்னுடைய கருத்துக்களை எழுத்திலே கொண்டுவர எனக்குப் பூரண உரிமையுண்டு. அதாவது, பத்திரிகைகளில் எழுதுதல், பிரசுரங்கள் வெளியிடுதல் ஆகிய உரிமைகள் பிரதியொரு மனிதனுக்கும் உண்டு.

5. சங்கமாகச் சேர்ந்து கொள்ளும் உரிமையும் கூட்டமாகக் கூடும் உரிமையும்: பொதுஜன அமைதிக்கு விரோதமில்லாமல், எந்த ஒரு சங்கத்தையும் அல்லது எந்த ஒரு ஸ்தாபனத்தையும் ஆரம்பிக்கவோ, நடத்தவோ, ஏற்கனவேயுள்ள ஒரு சங்கத்தில்

அங்கத்தினரைச் சேர்ந்து உழைக்கவோ எனக்கு உரிமையுண்டு. அதே பிரகாரம், நான்குபேரைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு ஒரு கூட்டம் நடத்தவோ, நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளவோ எனக்கு உரிமையுண்டு.

6. சொத்துடைமை உரிமை: பிரதியொரு மனிதனும், தனது அன்றாட வாழ்க்கையை ஒழுங்கா கவும், கண்ணியமாகவும், நிம்மதியாகவும், பிறருக்கு பளுவாயில்லாமலும் நடத்திவரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். இந்தக் கடமையைச் செய்துவர ஓரளவு சொத்துக்கள் இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும். இந்தச் சொத்துக்கள், நிலபுலங்களாகவோ, வீடு வாசல்களாகவோ, ஆடுமாடுகளாகவோ, எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். இவை எப்படியிருந்த போதிலும், ஓரளவுக்குட்பட்ட சொத்துக்களுடையவனாயிருக்க, பிரதியொருவனுக்கும் உரிமையுண்டு. சொத்துக்களுக்குடையவனாயிருப்பதோடு மட்டுமல்ல, இவை, பறிமுதல் போகாவண்ணம் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் உரிமையுண்டு. இது மேலே சொன்ன தற்காப்பு உரிமையின் பாற்படும்.

7. நம்பிக்கை யுரிமை: எனக்கு இஷ்டமான மதத்தின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளவோ, அந்த மதத்திலே ஒருவனாயிருக்கவோ எனக்கு உரிமையுண்டு. இங்ஙனமே எனக்கு இஷ்டமான தெய்வங்களை, எனக்கு இஷ்டப்பட்ட முறையில் வணங்க எனக்கு உரிமையுண்டு.

8. உழைப்பு உரிமை: எனது அறிவு வளர்ச்சி, மனப்பாங்கு இவைகளுக்கேற்றாற்போலவும், எனது தேகசக்தி, தொழில் திறமை இவைகளுக்குத் தகுந்தாற் போலவும் உழைக்க எனக்கு உரிமையுண்டு.

இந்த உழைப்புக்குத் தகுந்தபடி தின்சரி கூலியாகவோ, மாதவாரிச் சம்பளமாகவோ ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஊதியம் பெற எனக்கு உரிமையுண்டு.

9. நியாய உரிமை: நியாய ஸ்தலங்களில் சட்ட முறைப்படி விசாரணை கோரவோ, நியாயம் பெறவோ எனக்கு உரிமையுண்டு.

இவையாவும் முக்கியமான ஜீவாதார உரிமைகள். ஜனஆட்சிக்குட்பட்ட ஒவ்வொரு நாட்டு அரசியல் திட்டத்திலும் இவை இடம்பெற வேண்டியது அவசியமாகும்; அப்படியே இடமும் பெற்றிருக்கின்றன. இவை தவிர, வேறு சில உரிமைகளும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக, அதாவது ஜனங்களின் தகுதி, அரசாங்கத்தின் சக்தி, ஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்குமுள்ள உறவு ஆகிய இவைகளை அனுசரித்து, இந்த ஜீவாதார உரிமைகளின் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, சில நாடுகளில், இலவசக் கல்வி பெற ஜனங்களுக்கு உரிமையுண்டு. இன்னுஞ் சில நாடுகளில், கிழவர்கள், நோயாளிகள், வேலை செய்யச் சக்தியற்றுப் போனவர்கள் ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கைச் செலவுக்காக ஒரு தொகையை அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற உரிமையுடையவர்களாய் யிருக்கிறார்கள். வேறு சில நாடுகளில், இலவசமாக வைத்திய உதவி பெற ஜனங்களுக்கு உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை போன்ற இன்னும் பல உரிமைகளும், ஏற்கனவே சொன்னபடி ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு விதமாக ஜனங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தவிர அவ்வப்பொழுது புதிய புதிய உரிமைகளையும் சட்ட புத்தகத்தில் சேர்ப்பித்து அரசாங்கத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வரச் செய்ய, ஜன

ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதி யொரு நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கும் உரிமையுண்டு.

இனி, அரசியல் உரிமைகளைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவோம். ஆளுகையில் பங்கு கொள்கின்ற உரிமைகளைத்தான் பொதுவாக அரசியல் உரிமைகள் என்று அழைப்பர். பங்கு கொள்வதென்பது ஒரு விதமாகவல்ல; பல விதங்களாக. இதனால்தான் அரசியல் உரிமைகள் என்று பன்மையாக அழைக்கப் படுகின்றன.

இந்த அரசியல் உரிமைகள் என்னென்ன?

1. பிரதிநிதி சபையென்று அழைக்கப்படுகிற சட்ட சபைக்குப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கிற உரிமை; அதாவது ஒட்டுரிமை.

2. சட்ட சபையில் பிரதிநிதியாயமர்ந்து சட்டங்களியற்றுவதில் பங்கு கொள்ளும் உரிமை.

3. அரசாங்க நிருவாகத்தில் பங்கு கொள்ளும் உரிமை. அதாவது அரசாங்க உத்தியோகஸ்தராயிருந்து அலுவல் பார்க்கும் உரிமை.

4. அரசாங்கத்தின் குறைநிறைகளைப் பகிரங்கமாகப் பரிசீலனை செய்யும் உரிமை; அதாவது, ஜனங்களுக்கு நன்மை தருவது எது, தீமை பயப்பது எது என்பதை, சொந்த விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமலும், சொந்த நலனைக் கருதாமலும், வாய்மொழி மூலமாகவோ எழுத்து மூலமாகவோ எடுத்துச் சொல்லி அரசாங்கத்திற்கு வழி காட்டும், அரசாங்கத்தைத் திருத்தும் உரிமை.

5. அரசாங்கத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்குப் பட்டு நடக்கிறவரையில், அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக நடந்துகொள்ளாத வரையில், தேசத்திலேயே

நிரந்தர வாசம் செய்ய, அதாவது தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்படாதிருக்க ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் உரிமையுண்டு.

6. தொழில் நிமித்தமாகவோ, வேறு காரணங்களுக்காகவோ ஒரு பிரஜை, தனது நாட்டை விட்டு வெளி நாட்டில் சென்று வசிக்கும்படி நேரிட்டால், அப்பொழுது தனது அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பைப் பெற அந்தப் பிரஜைக்கு உரிமையுண்டு. அதாவது ஒருவன், எந்த நாட்டுப் பிரஜையோ அந்த நாட்டுப் பிரஜையாகவே வெளி நாட்டில் இருக்கிறபோதும் கருதப்பட்டு, அதற்குரிய பாதுகாப்பைப் பெற உரிமையுடையவன் என்பது அர்த்தம்.

ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறபடி, ஒட்டுரிமையுடையவர்களெல்லோரும் இந்த அரசியல் உரிமைகளுடையவர்களே. இந்த உரிமைகளை அடைகிற விஷயத்திலும் அனுபவிக்கிற விஷயத்திலும் சம அந்தஸ்தும் சம சந்தர்ப்பமுமுடையவர்களே. எந்த விதமான பாகுபாடும் இது விஷயமாக இருத்தல் கூடாது.

முந்திச் சொன்ன ஜீவாதார உரிமைகளும், பிந்திச் சொன்ன அரசியல் உரிமைகளும், ஒரு ராஜ்யத்தின் சட்டதிட்டங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்; அந்தச் சட்டதிட்டங்களினால் பாதுகாக்கப் பெறுவதாலும், இவற்றைப் பொதுவாக சட்ட ரீதியான உரிமைகளென்று அழைப்பார். முந்திய உரிமைகள், ஆளுகைக்குட்பட்டவர்கள் என்ற ஹோதாவில் ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்படும் உரிமைகள்; பிந்திய உரிமைகள், ஆளுகையை நடத்துகின்றவர்கள் என்ற ஹோதாவில் அதே ஜனங்கள் அதே சமயத்தில் அனுபவிக்கின்ற உரிமைகள். ஒரு பிரஜைக்கு ஒரே சமயத்தில் இரண்டு விதமான உரிமைகளுண்டு

என்பதை இங்கு வாசகர்களுக்கு ஞாபகமுட்ட விரும்புகிறோம்.

இந்த இரண்டு வித உரிமைகளைத் தவிர, ஜனங்களுக்கு மற்றொரு விதமான உரிமையும் உண்டு. இது கடைசி பட்சமாகக் கையாளப்படவேண்டிய உரிமை. இதனை எதிர்ப்பு உரிமையென்று சொல்லலாம்.

ஓர் அரசாங்கத்தினால் அதிகமான தீமைகள் ஏற்பட்டு, அந்தத் தீமைகள் சகிக்கமுடியாத அளவை அடைந்து விடுமானால், வேறு முறைகளினால் அந்தத் தீமைகளுக்குப் பரிகாரங் காணமுடியாவிட்டால், அந்த அரசாங்கத்தை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, அதற்குப் பதில், நன்மை பயக்கும் வேறொர் அரசாங்கத்தை ஸ்தாபிக்க ஜனங்கள் முயற்சி செய்கிறார்கள். அரசாங்கத்தை மட்டுமென்ன, ஆட்சி முறை கெடுதலாயிருந்தால் அதனைக்கூட அகற்றிவிட்டு வேறொர் ஆட்சி முறையை அமைக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். இந்த முயற்சிக்குத்தான் புரட்சியென்று பெயர். இப்படிப் புரட்சி செய்ய ஜனங்களுக்கு உரிமையுண்டு.

ஆனால் புரட்சி செய்து, இருக்கப்பட்டதை அழித்துவிடுவதோடு திருப்தியடையக்கூடாது. அது புரட்சியுமாகாது. புரட்சியானது அழிவை நோக்கமாகக் கொண்டதல்ல; ஆக்கத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டது. அழிக்கப்பட்டதற்குப் பதில் நல்லதாக ஒன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டும். இது ஜனங்களுடைய கடமை. இந்தக் கடமையைச் செய்யும் சக்தி இல்லாதவர்கள், புரட்சியைப்பற்றி நினைக்கவே கூடாது. இந்தப் புரட்சி, பெரும்பாலும் ஆயுத பலத்தையே துணையாகக் கொண்டிருக்கிறது. இது பலாத்காரப் புரட்சி. உலக சரித்திரத்தின் நெடுகிலும் இத்தகைய பலாத்காரப் புரட்சிகள் நடைபெற்றிருப்பதையே

பார்க்கிறோம். பலாத்காரப் புரட்சியினால் உயிர்ச் சேதமும் பொருட் சேதமும் அதிகம் உண்டாகின்றன. ஜனங்களுக்கு நல்லெண்ணம் இல்லாமற் போய் விடுகிறது; அதற்குப் பதில் குரோத புத்தி வளர்கிறது. கடைசியில் புரட்சி செய்தவர்களே, மற்றொரு புரட்சியினால் அழிக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள்.

இந்தப் பலாத்காரப் புரட்சிக்கு நேர்மாறானது மற்றொரு புரட்சி. இதற்குச் சாத்விகப் புரட்சியென்று பெயர். ஆயுத பலத்தை இது துணையாகக் கொள்வதில்லை; தன்னுடைய பலத்தையே, அதாவது ஆத்ம பலத்தையே துணையாகக் கொள்கிறது. இதற்கு, அதிகாரத்தைக் காட்டிலும் அன்பே பிரதானம்; சொல்லைக் காட்டிலும் செயலே முக்கியம்; தன்னுடைய நலத்தைக் காட்டிலும் மற்றவர்களுடைய நலத்தையே இது நாடுகிறது. அதற்காக, மற்றவர்களுடைய நலத்திற்காக, தான் எல்லாவித துன்பங்களையும் அனுபவிக்கிறது. இந்தத் துன்பங்களை, கொஞ்சம் கூட முகஞ் சிணுங்காமல், சிறிது கூட கோபதாபமில்லாமல், புன் சிரிப்புடன் அனுபவிக்கிற வயிரமுடைய நெஞ்சம் இதற்கு உண்டு. இது பார்வைக்கு அணுவளவாயிருந்தாலும் சக்தியிலே மகத்தானது.

இத்தகைய சாத்விகப் புரட்சிகள், உலகத்தின் பல பாகங்களில் அவ்வப்பொழுது சிறு சிறு அளவில் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. பெரிய அளவில் நடைபெற்றது இந்தியாவில் தான். இது, சத்தியாக் கிரகம் என்றும், ஒத்துழையாமை என்றும், சாத்விக எதிர்ப்பு என்றும் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. இதனை ஆரம்பித்து நடத்தியவர் காந்தியடிகள்; வெற்றியும் கண்டார். இப்பொழுது நாம் சுய ஆட்சியின் கீழ் சுய அந்தஸ்துடையவர்களாக வாழ்ந்து

கொண்டிருப்பதற்கு இந்தச் சாத்விகப் புரட்சி ஒரு முக்கியமான காரணம்.

இங்ஙனம் புரட்சி செய்யும் உரிமை, ஜனங்களுடைய அடிப்படையான உரிமைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. முதல் அத்தியாயத்தின் கடைசியில் எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனத்தினுடைய ஒரு பகுதி வாசகம் வருமாறு:-

“ அரசாங்கங்கள், (ஜனங்களுடைய) உரிமைகளை அழிக்க முற்படுமானால், மேற்படி அரசாங்கங்களை மாற்றவும், அழிக்கவும் ஜனங்களுக்கு உரிமையுண்டு. அப்படி மாற்றியோ அழித்தோ ஆன பிறகு, தங்களுக்குப் பாதுகாப்பையும் சந்தோஷத்தையும் அளிக்கக்கூடிய ஓர் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு.”

4. பிரஜைகளின் கடமைகள்

பிரஜைகளின் கடமைகளைப்பற்றி நாம் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. ஏனென்றால், உரிமையின் மறுபுறந்தானே கடமை? உரிமைகளுக்குச் சொன்ன தெல்லாம் கடமைக்கும் பொருந்தும். உரிமையை நியாயமான முறையில் கோருவதும், அனுபவிப்பதுமே கடமையல்லவா?

தன்னுடைய நலன்வேறு, அரசாங்கத்தினுடைய நலன் வேறு என்று கருதக்கூடாது. ஒரு பிரஜையின் தலையாய கடமை இது. தன்னுடைய நலனுக்கும் அரசாங்கத்தினுடைய நலனுக்கும் முரண்பாடு ஏற்படுமானால், அரசாங்கத்தினுடைய நலனுக்குத் தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும்; அதனைத் தான் நாடவேண்டும். தன்னுடைய நலனை விட்டுக் கொடுப்பதே ஒரு கடமை.

இங்ஙனமே ஒரு பிரஜை கொண்டாடும் ஓர் உரிமை, அரசாங்கமோ, சமுதாயத்தின் மற்ற அங்கத்தினர்களோ செய்யவேண்டிய ஒரு கடமைக்கு இடையூறாயிருக்குமானால், அந்தப் பிரஜை, தன் உரிமையை வற்புறுத்தாதிருக்க வேண்டும்; ஏன், தன் உரிமையைப் புறக்கணித்து விட்டு, மற்றவர்கள் கடமையைச் செய்வதற்குத் துணையாயிருக்க வேண்டும். ஓர் ஊரில் தொத்துநோய் பரவியிருக்கிறது. இதனால் வெளியிடங்களிலிருந்து அங்கு யாரும் செல்லக்கூடாதென்றும், இதே பிரகாரம், அந்த ஊரிலிருந்து வெளியிடங்களுக்கு யாரும் செல்லக்கூடாதென்றும் அரசாங்கம் ஓர் உத்தரவு பிறப்பிக்கிறது. இந்த உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பது, உள்ளூர், வெளியூர் வாசிகளின் கடமை. என் தாய் நாட்டுக்குள்

எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்ல எனக்கு உரிமையுண்டு என்று சொல்லிக்கொண்டு, மேற்படி உத்தரவை மீறி நடப்பேனாயின், என் உரிமையை வற்புறுத்தின பெருமை எனக்கு உண்டாகாது; உரிமையை துஷ்பிரயோகம் செய்த குற்றந்தான் என்னைச்சாரும். தன்னுடைய பிரஜைகளின் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. அதை முன்னிட்டே மேற்படி தடை யுத்தரவை அது பிறப்பிக்கிறது. நான் என் உரிமையை வற்புறுத்துவதன் மூலம், அரசாங்கத்தை, அதன் கடமையினின்று தடுத்தவனாகிறேன். ஆகவே, கடமைக்குத் தடை போட்ட குற்றமும் என்னைச்சாரும்.

நான்கு பேரைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஒரு சங்கத்தை ஆரம்பித்து நடத்த எனக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் அந்தச் சங்கத்தை, அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக உபயோகப்படுத்தாதிருப்பது என் கடமை. அப்படி உபயோகப்படுத்துவேனாயின், எனது அரசாங்கத்திற்கே, எனது ஓட்டு மூலம் நிர்மாணமான அரசாங்கத்திற்கே நான் விரோதஞ் செய்தவனாகவேன். இன்னும், பொதுஜனக் கூட்டமொன்றைக் கூட்ட எனக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் அந்தக் கூட்டம், பொதுஜன அமைதியைக் குலைக்கும் என்று அரசாங்கம் கருதி அதைத் தடுத்து விடுமானால் அந்தத் தடைக்கு உட்பட வேண்டியது எனது கடமை.

ஆகவே, பொது நன்மைக்காக, தன்னுடைய உரிமையை வலியுறுத்தாதிருப்பதும், விட்டுக் கொடுப்பதும், மற்றவர்களுடைய கடமையைச் செய்வதற்குத் தடையாயில்லாமலிருப்பதும் பிரதியொரு பிரஜையினுடைய கடமையுமாகும். இதனை எதிர்மறைக் கடமையென்று கூறலாம்.

அரசாங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது ஒரு பிரஜையின் முக்கியமான கடமை. கீழ்ப்படியாமல் அவரவரும் அவரவர் இஷ்டப்படி நடப்பாரானால் நாட்டில் கலகமும் குழப்பமுமே உண்டாகும். இதனால், நாடு சுய அந்தஸ்தை இழந்து அந்நியர் ஆட்சிக்குட்படுதல் கூடும். இதுமிகவும் கேவலமன்றோ?

நாட்டின் கௌமத்திற்காக அரசாங்கம் யுத்தத்தில் இறங்கும்படி நேரிட்டால், அப்பொழுது அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க வேண்டியது பிரஜையினுடைய கடமை. ராணுவத்தில் சேர்ந்து உழைக்கலாம்; வேறு விதங்களிலும் தன் சேவையை அரசாங்கத்திற்கு உதவலாம். நாட்டு நலனை முன்னிட்டு எல்லாவித தியாகங்களையும் செய்ய ஒவ்வொரு பிரஜையும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்.

உள் நாட்டில் அமைதி நிலவும் பொருட்டு அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கிற சகல நடவடிக்கைகளிலும் ஒரு பிரஜை ஒத்துழைக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தப் பிரஜையினுடைய அன்றாட வாழ்க்கை அமைதியாக நடைபெறும்.

தனது சொந்த வாழ்க்கையை ஒழுங்குள்ள வாழ்க்கையாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டியது ஒரு பிரஜையின் அவசியமான கடமை. ஒரு பிரஜை, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கல்வியறிவு நிரம்பியவராயிருக்கிறானோ, சீலமுள்ளவராயிருக்கிறானோ, அன்றாட வாழ்க்கையை நிம்மதியாக நடத்துகின்றவராயிருக்கிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந்தப் பிரஜையைக் கொண்ட ராஜ்யம் மேன்மையுடையதாயிருக்கிறது.

ஒரு பிரஜை, தனது நாட்டின் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, பரம்பரை இவற்றினைப் போற்றிப் பாது

காக்கின்றவனாகவும், இவற்றை மேலும் மேலும் வளர்த்துக்கொண்டு போகிறவனாகவும் இருக்க வேண்டும். இன்னும் சமுதாயத்தின் கட்டுக்கோப்பு உடைந்து போகாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அதன் நிலையான அமைப்புக்குப் பாடுபடவேண்டும். இவையாவும் ஒரு பிரஜை, சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கத்தினன் என்ற முறையில் செய்யவேண்டிய கடமைகள். இவைபோல் ஆளுகையில் பங்கு கொள்கிறவன் என்ற முறையில் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகள் சில உண்டு. அரசியல் உரிமைகள் என்று சொல்வது போல் இவற்றை அரசியல் கடமைகள் என்று சொல்லலாம்.

முதலாவது ஓட்டுச் செய்யுங் கடமை. தேர்தல் நடைபெறுகிறது. பொறுப்புள்ள ஒரு பிரஜை ஏனோ தானே என்று இருக்கக்கூடாது. அபேட்சகர்களாக நிற்கின்றவர்கள் யார் யாரென்று நன்கு ஆய்ந்து பார்த்து, யாரால் அதிகமான நன்மையுண்டாகுமென்று தெரிகிறதோ அவருக்கு ஓட்டுச் செய்ய வேண்டும்; அதாவது அவரைப் பிரதிநிதியாகத் தெரித்தெடுக்க வேண்டும்.

சரியான பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதென்பது சலபமான காரியமன்று. இதற்கு, நாட்டின் அரசியல் அமைப்பு, சமுதாயத்தின் நிலைமை முதலியவைகளைப்பற்றி நன்கு தெரிந்து கெண்டிருக்க வேண்டும்; ஜனங்களோடு பழகி அவர்களுடைய குறை நிறைகளை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்; அபேட்சகர்களின் தகுதிகளையும் அறிந்திருக்கவேண்டும். ஓட்டுப்போடுவதென்பது, பொறுப்புடன் செய்ய வேண்டிய ஒரு காரியம். இதில் நாம் சிறிது கவனக்குறைவுடன் நடந்து கொண்டால் நமக்கு நாமே தீங்கிழைத்துக் கொண்டவர்களாவோம்.

சரி; 'இப்படித் தவறாக இந்த ஓட்டுப் போடும் கடமையைச் செய்வதை விட, செய்யாமலே இருந்து விட்டால், அதாவது ஓட்டை உபயோகிக்காமல் இருந்து விட்டால் என்ன' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இது மிகவும் தவறு. ஒரு முறை தவறு செய்து விட்டால் மறுமுறை திருந்திக்கொள்ளலாம். செய்யாமலே இருந்து விட்டால், நமது வாழ்க்கையின் ஒரு துறையை, முக்கியமான அரசியல் துறையை, நாமே தூர்த்து விட்டவர்களாவோம். தன்னுடைய உறுப்புக்களிலே ஒன்றை, தானே ஊறுபடுத்திக் கொள்கிறவனை என்னென்று சொல்வது? ஓட்டுரிமையை உபயோகியாதவன் அரசியலில் சிரத்தை கொள்ளாதவன். அப்படிப்பட்டவனுக்கு, அரசியலினால் ஏற்படுகிற பயன்களை அனுபவிக்க என்ன உரிமையுண்டு? நாம், நமது கடமையைச் செய்யாமலிருக்கிற பொழுது, மற்றவர்கள் மட்டும் அவர்கள் கடமையைச் செய்வார்கள் என்று எப்படி எதிர்பார்க்கமுடியும்? ஆதலின், நம்முடைய நலத்திற்காகவேனும், நம்முடைய குடும்ப வாழ்க்கை முதலியன எவ்வித குறைபாடுகளும் இல்லாமல் நடைபெற வேண்டுவதற்காகவேனும் நமது ஓட்டுரிமையை உபயோகிக்க வேண்டும். ஆனால் ஓர் அரசாங்கம், தனது பிரஜையினிடமிருந்து, இந்தக் குறைந்த பட்சக் கடமையை மட்டும் எதிர்பார்க்கவில்லை. குறைந்த பட்சக் கடமையாவது என்ன? தனது நலத்தை நாடுவதன் மூலம் நாட்டின் நலத்தை நாடுவது. ஆனால் நாட்டிற்காகவே நாட்டின் நலத்தை நாடவேண்டுமென்று தனது பிரஜைகளிடமிருந்து எதிர்பார்க்க ஓர் அரசாங்கத்திற்கு உரிமையுண்டு.

நாட்டின் நலத்தை முன்னிட்டு, பொறுப்புள்ள ஒரு பதவியை வகிக்க வேண்டுமென்று ஓர் அரசாங்கம்,

தனது பிரஜை யொருவனுக்கு ஆணையிடுகிறது. அந்தப் பிரஜை மனங்கோளாமல் அந்தப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதனால் அந்தப் பிரஜைக்கு, இடமாற்றம், வருமானக் குறைவு முதலிய சில அசௌகரியங்கள் ஏற்படலாம்; அவனுடைய சொந்த நலன்கள் பாதிக்கப்படலாம். ஆயினும் அவன், பொதுநலத்தை முன்னிட்டு அந்தப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவன்.

எந்த ஓர் அரசாங்கமும் பணமில்லாமல் நடைபெற முடியாது. இதற்காக அது ஜனங்களிடமிருந்து பலவிதமான வரிகளை வசூலிக்கிறது. இந்த வரிகளை ஒழுங்காகச் செலுத்திக்கொண்டுவர வேண்டியது ஒரு பிரஜையின் கடமை. வரிகளைக் குறைக்கவோ மாற்றவோ வேண்டுமென்று சொல்ல, கிளர்ச்சி செய்ய, பிரஜைக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் அந்தச் சொல்லினாலும் கிளர்ச்சியினாலும் பயன் ஏற்படுகிறவரை, அந்தப் பிரஜை, தனக்கு விதிக்கப்பட்ட வரிகளைச் செலுத்திக்கொண்டுவரவே வேண்டும்.

பொதுவாக அரசாங்கம், ஜனங்களுடைய நன்மையை முன்னிட்டும் நாட்டின் கீழ்மத்திற்காகவும் அவ்வப்பொழுது பிறப்பிக்கிற உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதும், அளிக்கிற கௌரவ பதவிகள் முதலியவற்றை ஏற்றுத் திறம்பட நடத்துவதும் பிரதியொரு பிரஜையின் கடமையுமாகும்.

முதற் பதிப்பு: மே 1949

இரண்டாம் பதிப்பு, அக்டோபர் 1957

உரிமை பதிவு பெற்றது

Sales & Distribution

PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM
PUDUKKOTTAI :: (TRICHY DIST.)

Editorial

12, Sir Mohamed Usman Road
Thyagarayanagar
MADRAS—17.

PRINTED AT THE MADRAS RIFON PRESS, PUDUKKOTTAI.

1. எது கட்சி?

எந்த ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதைப்பற்றி குறைந்த பட்சம் இரண்டுவித அபிப்பிராயங்களாவது இருக்கின்றன. ஒருவித அபிப்பிராயமுடையவர்கள் ஒரு பிரிவினராகவும், வேறொரு வித அபிப்பிராயமுடையவர்கள் வேறொரு பிரிவினராகவும் பிரிந்து கொள்கிறார்கள். நமது குடும்ப விவகாரங்களில் இதைச் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்க்கிறோமில்லையா? இப்படி எத்தனை வித அபிப்பிராயங்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனைவித பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. இந்த ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு கட்சியென்று பெயர்.

மற்ற விஷயங்களில் இருப்பது போலவே ஒரு நாட்டின் அரசியல் விஷயத்திலுப் கருத்து வேற்றுமைகள் இருக்கின்றன. இப்படி இருப்பது சகஜம். இதுபோலவே ஒருமித்த கருத்துடையவர்கள் ஒன்று படுதலும் சகஜம். இங்ஙனம் அரசியலை அடிப்படையாகக்கொண்டு அரசியல் காரியங்களைச் செய்வதற்காக ஒருமித்திருக்கிறவர்களடங்கிய ஒரு குழுவினையே அரசியல் கட்சி என்று அழைக்கிறோம்.

மற்ற அடிப்படைகள் மீது எழுகின்ற கட்சிகளுக்கும் அரசியல் அடிப்படைமீது எழுகின்ற கட்சிக்கும் வித்தியாசங்கள் பல இருக்கின்றன. ஆனால், எல்லாவற்றையும் பொதுவாக, கட்சிகள் என்ற பெயரிட்டே அழைக்கிறோம். இப்படி அழைப்பது ஒரு சம்பிரதாயமே. நியாயமாக, அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிற கட்சியையே கட்சி என்று அழைக்கவேண்டும். ஏன்?

கட்சி என்ற வார்த்தையானது, குறுகிய ஒன்றைக் குறிப்பது போலவே இருக்கிறது. ஓரளவுக்கு இது சரியே. ஆனால், ஒரு நாட்டின் எல்லா ஜனங்களுடைய பொதுவான நன்மையை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது எதுவோ அதுதான் சரியான கட்சி. அதனையே கட்சி என்று சொல்லவேண்டும். அவசியமானால் முழுக்கட்சி என்று சொல்லிக்கொள்வோம், முழுப் பிரஜை என்பதுபோல. அப்படிப்பட்ட முழுக்கட்சி, அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்சியே.

வேறு அடிப்படைகளின் மீதும் ஒரு நாட்டில் பிரிவினைகள் ஏற்படுவதுண்டு. இவையும் கட்சி என்ற பெயரால்தான் அழைக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, மதம், இனம், வகுப்பு, இப்படி ஏதேனுமொன்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுகின்ற கட்சிகளைக் கூறலாம். இவை, ஒரு சிறு வட்டத்திற்குள்ளேயே இயங்கக்கூடியவை; நாட்டு மக்களில், ஒரு பிரிவாருடைய நன்மையை மட்டும் நாடுகின்றவை. இவற்றிற்கு, நாட்டின் பொது நலனைக் காட்டிலும், ஒரு மதத்தினருடைய அல்லது ஓர் இனத்தினருடைய அல்லது ஒரு வகுப்பினருடைய, இப்படி ஏதேனும் ஒரு பிரிவினருடைய நலன்தான் பெரிது; முக்கியம். இவை, சில சமயங்களில், தங்களுடைய பிரிவு நலனுக்காக, நாட்டு நலனைக் கைவிடவும் செய்கின்றன. இவற்றால், சமுதாயத்தின் கட்டுக்கோப்பு தளர்ந்து விடுகிறது; வேற்றுமைகள் அதிகரிக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட பிரிவுகளை, கட்சிகள் என்றழைத்தல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? பிளவுகள், பிரிவினைகள், இப்படி ஏதேனும் ஒரு பெயர்தான் பொருந்தும். ஆனால், மேலே சொன்னபடி, இவற்றைக் கட்சிகள் என்றழைப்பது ஒரு வழக்கமாயிருக்கிறது.

அரசியல் காரணத்திற்காகக் கட்சிகள் ஏற்படுவது இயற்கை; மற்றக் காரணங்களுக்காக ஏற்படுவது செயற்கை. இதனாலேயே அரசியல் கட்சிகளை இயற்கைக் கட்சிகளென்றும் மற்றக் கட்சிகளைச் செயற்கைக் கட்சிகளென்றும் அறிஞர்கள் அழைக்கின்றனர்.

சில சமயங்களில், இந்தச் செயற்கைக் கட்சிகள், அரசியல் போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு நடமாடுதலும் உண்டு. ஆனால், இவை நீடித்து வாழ மாட்டா. இவற்றால் நிரந்தரமான பலனும் உண்டாகாது. இவை, தற்காலிகமாகச் சில சலுகைகளை ஜனங்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, அதே சமயத்தில் அந்த ஜனங்களுடைய மனத்தில் பொருமை, பகைமை முதலிய சில விஷ விதைகளையும் விதைத்து விட்டு, விரைவில் மறைந்து விடுகின்றன. தவிர, இந்த மாதிரியான கட்சிகள், ஓர் அமெரிக்க அறிஞன் கூறுகிறபடி, தங்களுக்கு எதிராயுள்ள மற்றக் கட்சிகள், தேர்தல் முதலியவற்றில் வெற்றிபெறுவதை விரும்புவதில்லை. ஏனென்றால், அவைகளின் வெற்றி, தங்களின் அழிவு என்று இவை அஞ்சுகின்றன. இதனால், தாங்கள் அழிந்து போகிறவரை எதிர்க்கட்சிகளை ஒழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றன. விளைவு என்ன? ஜனங்களிடையே மன மாற்றங்கள் உண்டாகின்றன; வன்ம புத்தி வளர்கிறது. இந்த வன்ம புத்தி, சமுதாயம் பூராவினும் புரைப்புண் மாதிரி படர்கிறது. இந்த நிலைமையில், அரசாங்கம், தன் கடமைகளை எப்படி ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டு வரமுடியும்? ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் ஸ்தம்பித்துப் போய்விடுகிறது.

ஆனால் ஒரு வேடிக்கை. அரசியல் போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டிருக்கிற குறுகிய நலக் கட்சிகள் யாவும், உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுக்குதலே தங்கள்

நோக்கம் என்று முழக்கம் செய்கின்றன; பெரும் பாலோருடைய நன்மைக்கு விரோதமாக வேலை செய்து வந்தாலும், எல்லோருடைய சார்பாகவும் எல்லோருடைய நன்மைக்காகவுமே தாங்கள் உழைத்து வருவதாகப் பறைசாற்றுகின்றன. என்ன முரண்பாடு! ஆனால் இவற்றின் அமைப்பே முரண்பட்ட அமைப்புத்தானே? பொதுவாக, இத்தகைய குறுகிய நலக் கட்சிகள், ஒரு நாட்டின் அரசியல் வாழ்க்கையில் இடம் பெறுதல் கூடாது; இவைகளுக்கு ஜனங்கள் ஆதரவும் அளிக்கக்கூடாது.

சில விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில், சில விசேஷ காரணங்களுக்காக ஒரு நாட்டில் கட்சிகள் ஏற்படுவதுண்டு. உதாரணமாக, ஆட்சி முறையில் மாற்றம் ஏற்படுத்தல், தேசத்தை பாஷை வாரியாகவோ வேறு விதமாகவோ பிரிவினை செய்வித்தல், அடிமை வழக்கம் போன்ற சில நீண்ட காலத்திய வழக்கங்களை ஒழித்தல், இப்படி ஏதேனுமொன்றுக்காக கட்சிப் பிரதி கட்சிகள் ஏற்படலாம். இவை கொண்ட நோக்கம், வெற்றியாகவோ தோல்வியாகவோ, ஏதேனும் ஒரு விதமாக முடிந்தவுடன் இவை மறைந்து விடுகின்றன; அல்லது செல்வாக்குள்ள வேறொரு கட்சியுடன் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டு விடுகின்றன.

இனி, அரசியல் கட்சிகளைப்பற்றி ஆராய்வோம். அப்படி ஆராய்கிறபோது, கட்சி என்ற வார்த்தையை மட்டுமே பெரும்பாலும் உபயோகித்துக் கொண்டு போக விரும்புகிறோம். கட்சி என்றால் அரசியல் கட்சிதான் என்று ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறோமல்லவா? இப்படிக்கூறுவது, இந்த நூலுக்கு மட்டுமல்ல, ஜன ஆட்சியின் மதிப்பு மிகவும் உயர்ந்திருக்கிற இந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தும்.

ஏனென்றால், ஜன் ஆட்சிக்கும் அரசியல் கட்சிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. இதைப் போகப் போகக் காண்போம்.

நடைமுறையிலுள்ள அரசியலை மையமாகக் கொண்டு, ஒரு நாட்டில் கட்சிகள் பல தோன்றுதல் இயல்பு. ஆனால், தோன்றுகின்ற கட்சிகள் யாவும் நீடித்து நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்பது நியதியல்ல. உலகத்திலே தோன்றும் யாவுமே இந்த நிலைத்திருக்கின்ற நியதிக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லையே? அப்படியிருக்க, கட்சிகள் மட்டும் நிலைத்திருக்குமென்று எப்படி எதிர்பார்க்கமுடியும்? ஒரு சில, பிறந்தவுடனே இறந்து விடுகின்றன. வேறு சில, எந்தக் காரணத்திற்காகத் தோன்றினவோ அந்தக் காரணம் காரியமானவுடனே மறைந்து விடுகின்றன. மற்றும் சில, ஜனங்களுடைய சோர்விலிருந்து தோன்றி, ஒரு தலைவன் அளிக்கிற உற்சாகத்திலே வளர்ந்து, கடைசியில் சர்வாதிகார வீக்கங்கண்டு வெடித்துப் போகின்றன. ஒரு சில கட்சிகள்தான், ஜனங்களுடைய ஆதரவில் வளர்ந்து வாழ்கின்றன. இவை, ஜனங்களுடைய ஆதரவு அதிகமாயிருக்கிறபோது, அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கின்றன; ஆதரவு குறைவாயிருக்கிறபோது, அரசாங்கத்தின் எதிர்தரப்பில் இருந்து, அதன் குறைநிறைகளை அவ்வப்பொழுது எடுத்துக்காட்டி அதை ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளுமாறு செய்கின்றன. இங்ஙனம் அரசாங்கத்தோடு ஒட்டி யிருந்தாலும், அரசாங்கத்திடமிருந்து எட்டி யிருந்தாலும், இவை நீடித்த வாழ்வு நடத்தும் தன்மையனவாயிருக்கின்றன; அதாவது அற்பாயுளுடையனவல்ல என்று சொல்லலாம். அப்படியானால் சிரஞ்சீவிகளோ இவை என்று கேட்டு விடாதீர்கள். சிரஞ்சீவிகளாக இருந்தால், மேலே

நீடித்த வாழ்வு என்பதற்குப் பதில் நிலையாய வாழ்வு என்று சொல்லியிருப்போமல்லவா? இத்தகைய கட்சிகள் — நீடித்த வாழ்வியுடைய கட்சிகள் — ஒரு நாட்டில் இரண்டோ மூன்றோதானிருக்கும்; அவ்வளவு தானிருக்க முடியும்.

ஒரு கட்சியில், குறைந்த பட்சம் இத்தனை பேராவது அங்கத்தினராயிருக்கவேண்டும், அப்படி யிருந்தால்தான் அதனைக் கட்சியென்று சொல்லமுடியும் என்ற நிர்ணயமோ விதியோ கிடையாது. பத்துக் கணக்கிலிருந்து லட்சக் கணக்கு வரையில் இருக்கலாம். அந்தந்தக் கட்சியின் செல்வாக்கைப் பொறுத்திருக்கிறது இது. பிற்காலத்தில் பிரபலமாக விளங்கிய அநேக கட்சிகள், ஆரம்பத்தில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரை மட்டுமே அங்கத்தினர்களாகக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு நாட்டில் வசிக்கும் எல்லாப் பிரஜைகளும், அந்த நாட்டில் அமைந்துள்ள ஏதேனும் ஒரு கட்சியில் சேர்ந்தவர்களாயிருப்பார்களென்று எதிர்பார்க்க முடியாது. அந்த நாட்டிலுள்ள பல கட்சி அங்கத்தினர்களையும் கூட்டிப் பார்த்தால்கூட, அவர்கள், நாட்டின் மொத்த ஜனத்தொகையில் ஒரு சிறு பின்னமாகவே இருப்பார்கள். அரசியலில் அதிகமான சிரத்தையுடையவர்கள், அந்தச் சிரத்தையை, இயன்றவளவு செயலாகக் காட்டவேண்டுமென்ற மனப்பான்மையுடையவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்கள் தான், ஏதேனும் ஒரு கட்சியில் சேர்ந்துகொண்டு உழைக்க முன்வருவார்கள். ஜனத்தொகையில் பெரும்பாலோர், எந்தக் கட்சியிலும் சேராதுவர்களாகவே இருப்பார்கள். இது சர்வ சாதாரணம். எந்த ஒரு நாட்டிலும் இதைப் பார்க்கலாம். இதற்குக் காரணங்கள் பல. அநேகருக்கு அரசியலில் சிரத்தை

உண்டாகக்கூடிய அளவு படிப்போ, அனுபவமோ இருப்பதில்லை. படிப்பும் அனுபவமும் இருந்தாலும், பலருக்கு ஓய்வு கிடைப்பதில்லை. இன்னும் பலர், தேர்தல் காலத்தில், தங்களுக்கிஷ்டப்பட்ட நபருக்கு, ஓட்டுப் போடுதல், பத்திரிகைகள் படித்தல், கூட்டங்களுக்குச் செல்லுதல், அவகாசம் கிடைக்கிறபொழுது அல்லது பொழுதைப் போக்கவேண்டுமென்பதற்காக, நண்பர்களோடு, அரசியல் பிரச்சனைகளைப்பற்றி உற்சாகமாக வாதஞ் செய்தல், இப்படிப்பட்டவைகளோடு தங்கள் அரசியல் கடமை முடிந்துவிட்டதாகக் கருதுகிறார்கள். சிலருக்கு, கட்சியில் சேர்ந்தால் சொந்த நலன்கள் பாதிக்கப்படுமோ என்ற பயம். சிலர், எந்தக் கட்சியிலும் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ள விரும்பாமல், தங்களிஷ்டப்பட்ட கட்சிக்கோ அல்லது எல்லாக் கட்சிகளுக்குமோ மறைமுகமாக உதவி செய்துகொண்டிருப்பதோடு திருப்தியடைகிறார்கள். சிலருக்கு, கட்சி மனப்பான்மையே இருப்பதில்லை. ஏதேனும் ஒரு கட்சியில் சேர்ந்துழைக்க வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை யுள்ளவர்களுக்கு, ஆவலுடையவர்களுக்கு, உடல் நோய். பொருளாதார வசதியின்மை, குடும்பச் சுகமை, இப்படி ஏதேனுமொன்று தடையாக நிற்கின்றது. இன்னொருன்னகாரணங்களினால், எந்த ஒரு கட்சியிலும் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாமல் தனித்திருக்கிறவர்களையே ஒரு நாட்டில் அதிகம் பேராகக் காணலாம்.

ஒரு கட்சியில் சேர்கிறவர்கள், சுயேச்சையாகத்தான் அந்தக் கட்சியில் சேர்ந்துகொள்கிறார்கள்; யாருடைய கட்டாயத்தின் பேரிலும் மல்ல. இது முக்கியமான விஷயம். தன்னிச்சையாகச் சேரும் அங்கத்தினர் பலரைக் கொண்டிருப்பதனால்தான்

அரசியல் கட்சிகள் மதிப்புடையனவாயிருக்கின்றன. தனக்குப் பிடித்தமான கட்சியில் சேர்ந்துகொள்ளவோ, பிடித்தமில்லாத கட்சியிலிருந்து விலகிக் கொள்ளவோ எந்த ஒரு பிரஜைக்கும் எப்பொழுதும் உரிமையுண்டு.

சாதாரணமாக, பிரஜா உரிமையுள்ளவர்கள் மட்டும்தான் ஏதேனும் ஓர் அரசியல்கட்சியில் சேர்ந்து கொள்வர். ஆளுகையை நடத்தவோ, அந்த ஆளுகை எப்படி நடைபெற வேண்டுமென்று சொல்லவோ யாருக்குத் தகுதியுண்டு? ஆளும் உரிமையுடையவர்களுக்கே. அப்படியானால் இந்த உரிமையுடையவர்கள், புதிதாக ஒரு கட்சியை ஸ்தாபித்துக் கொண்டால் அதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? அப்படியே, ஏற்கனவேயுள்ள ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டால் அதை யார் தடை செய்ய முடியும்? பொதுவாக, அரசியல் கட்சிகள் எதற்காகத் தோன்றுகின்றன? சிறப்பாக ஜன ஆட்சியின் கீழ்? ஒன்று, ஆளுகையை நடத்துவதற்காக; அல்லது ஆளுகை எப்படி நடைபெற வேண்டுமென்று சொல்வதற்காக.

பிரஜா உரிமையில்லாதவர்களடங்கிய கட்சிகளும் ஒரு நாட்டில் ஏற்படுதலுண்டு. பிரஜா உரிமைகளைப் பெறுதலே இவைகளின் நோக்கம், உதாரணமாக, அநேக நாடுகளில் ஸ்திரீகளுக்கு ஒட்டுரிமை இல்லாதிருந்தது. இவர்கள் அந்த உரிமையைப் பெறுவதற்காக ஒரு கட்சியினராகத் திரண்டு கிளர்ச்சி செய்து வெற்றி பெற்றனர். இன்னுஞ் சில நாடுகளில் இந்தக் கட்சிகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன; கிளர்ச்சிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. சில நாடுகளில் இன வேற்றுமை, நிற வேற்றுமை முதலியவை காரணமாக, ஒரு பகுதியினருக்குப் பிரஜா உரிமைகளிற் பல ம்றுக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் ஒரு கட்சியினராகச்

சேர்ந்து, உரிமைகளைப் பெற முயற்சி செய்கிறார்கள். இதற்கு உதாரணமாக அமெரிக்காவில் நீக்ரோவர் இயக்கத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வளவெல்லாம் சொல்லியான பிறகு, அரசியல் கட்சியென்றால் என்னவென்பதைப்பற்றி அறிஞர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக்களில் சிலவற்றை, அவர்கள் வாக்கு மூலமாகவே இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்:—

“குறிப்பிட்ட ஒரு கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தேச நலனை நாடுவதற்காக, அந்தக் கொள்கையினால் ஒன்றுபட்டிருக்கிறவர்கள் அடங்கிய ஓர் அமைப்பே அரசியல் கட்சி.”

“தனிப்பட்டதோர் அரசியல் பிரிவாக இருந்து வேலை செய்யக்கூடிய பிரஜைகளடங்கிய ஒரு குழுவுக்கே அரசியல் கட்சியென்று பெயர். இந்தக் குழுவினர், தேசத்தின் பொதுவான பிரச்சனைகளில் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயமுடையவராயிருக்கின்றனர். இவர்கள், பொதுவான ஒரே நோக்கத்திற்காகத் தங்கள் ஓட்டுரிமையை உபயோகித்து, அதன் மூலம் அரசாங்க நிருவாகத்தைக் கைப்பற்றப் பார்க்கின்றனர்.”

“தேசத்தின் அரசியல் வாழ்க்கையைப் பொறுத்து, குறிப்பிட்ட சில கொள்கைகளுடைய, சில முறைகளைப் பின்பற்றுகிற, அந்தக் கொள்கைகளினாலும் முறைகளினாலும் தேசத்தின் பொதுவான நன்மையை வளர்க்கப் பார்க்கின்ற நபர்களடங்கிய ஒழுங்கானதோர் அமைப்பே அரசியல் கட்சியென்பது.”

“அரசாங்கத்தின் பொதுவான முறைகளையும் கொள்கைகளையும் ஆதரிக்கவும், அவற்றை மேலும்

மேலும் விருத்தி செய்யவும் ஏற்படுகின்ற ஒரு ஸ்தாபனமே அரசியல் கட்சி.”

இந்த வியாக்கியானங்களிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியது என்ன? எந்த ஒரு கட்சியும், நாட்டிலுள்ள ஒரு பிரிவின் நலனை நாடாமல் நாட்டுப்பொதுவின் நலனையே நாடவேண்டும். மற்றும், நாட்டுப்பொது நலனை முன்னிட்டுச் சில கொள்கைகளையும் முறைகளையும் தனக்கென்று வகுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விரண்டுமில்லாத கட்சி, கட்சியென்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதியுடையதன்று.

2. அனுசூலப் பிரதிகூலங்கள்

ஜன ஆட்சிக்கும் அரசியல் கட்சிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்று முந்திச் சொன்னோமல்லவா, ஏன் இப்படிச் சொன்னோமென்றால், ஜன ஆட்சி வெற்றிகரமாக நடைபெற வேண்டுமானால் அதற்கு அரசியல் கட்சிகள் அவசியம் வேண்டியிருக்கின்றன. ஜன ஆட்சி என்று சொன்னாலே அது பெரும்பாலோர் ஆட்சிதானல்லவா? பெரும்பாலோர் ஆட்சியென்றால், ஓட்டர்களில் பெரும்பான்மையோரால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு, அது காரணமாக, பிரதிநிதி சபையில் பெரும்பாலான ஸ்தானங்களை அடைந்திருக்கிற ஒரு குழுவினருடைய ஆட்சி; அதாவது பெரும்பான்மைக் கட்சியினருடைய ஆட்சி. இந்தப் பெரும்பான்மைக் கட்சியினருடைய ஆட்சியே ஜன ஆட்சியென்ற பெயரைத் தாங்கி நிற்கிறது. அப்படியானால் ஜன ஆட்சி நடைபெறுவதற்கு, ஆம், திறம்பட நடைபெறுவதற்கு, அரசியல் கட்சிகள் எவ்வளவு இன்றியமையாதவை யென்பது நன்கு புலனாகும். ஓர் அறிஞன் குறிப்பிடுகிறான் :— “கட்சிகள் இன்றியமையாதவை. சுதந்திரமாயுள்ள எந்த ஒரு பெரிய நாடும் இவையின்றி இல்லை. இவையில்லாமல் ஒரு பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்தை எப்படி நடத்தக்கூடுமென்று யாரும் எடுத்துச் சொல்லவில்லை.”

ஜன ஆட்சியில், அரசியல் கட்சிகளுக்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருந்த போதிலும், அந்த ஆட்சியின் அரசியல் அமைப்பைச் சேர்ந்தவையல்ல இவை; அதாவது அரசாங்கத்தின் சட்டதிட்டங்களில் இடம் பெற்றிருக்கிற ஸ்தாபனங்களல்ல. இவை. இவைதான் அரசாங்கத்தை நடத்துகின்றன; இவை

தான் அரசாங்கத்தை ஆட்டி வைக்கின்றன. ஆனால் அரசாங்க உறுப்புக்களல்ல இவை. புதிர் மாதிரி இருக்கிறதல்லவா? ஆனால் இதுதான் உண்மை. தன்னிச்சையாக வந்து சேரும் நபர்களை அங்கத்தினர்களாகக் கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால் ஒரு கட்சி பெருமையுடையதாயிருக்கிறதென்று ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறோம். அது போலவே, அரசாங்கத்தின் கட்டுதிட்டங்களுக்குட்படாமல் சுயேச்சையாக இயங்குகின்ற தன்மையினால் ஒரு கட்சி மதிப்புடையதாகவும் இருக்கிறது.

ஜன ஆட்சியில்தான், அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடமுண்டு; ஆதரவு கிடைக்கும்; நன்மை தரும் முறையில் அவை இயங்குதல் சாத்தியம். முடியாட்சியிலோ, சர்வாதிகார ஆட்சியிலோ, அந்த ஆட்சியை ஆதரிக்கிற ஒரு கட்சியைத் தவிர வேறு கட்சிகளுக்கு இடமே கிடையாது. வேறு கட்சிகளே இருக்கக் கூடாதென்பதுதான் அந்த இரண்டுவித ஆட்சிமுறைகளின் கருத்து. அப்படி ஏதேனும் ஒரு கட்சி தலைநூக்குமானால் உடனே அது நசுக்கப்பட்டு விடுகிறது.

ஜன ஆட்சியின் கீழ் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கிற இந்த அரசியல் கட்சிகள், ஜன ஆட்சியின் உடன் பிறந்தவைகளா, அதாவது, கி. பி. பதினேழாவது நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு உலகத்துப் பெரும்பாலான நாடுகளில் ஜன ஆட்சி என்ற பெயரால் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி ஏற்படத் துவங்கிய காலத்தில், கூடவே இந்த அரசியல் கட்சிகளும் தோன்றத் தலைப்பட்டு விட்டனவா என்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். நியாயமான கேள்வி. ஏனென்றால் அரசியல் கட்சிகளின் ஆரம்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியந்தானே?

ஐன ஆட்சிக்கு முந்தியே, அதாவது பதினேழாவது நூற்றாண்டுக்கு முந்தியே அரசியல் கட்சிகள் ஏற்பட்டிருந்தன. இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தி கிரீஸிலும் அதற்குப் பிறகு ரோம சாம்ராஜ்யத்திலும் அரசியல் கட்சிகள் தோன்றி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள முயன்ற வரலாற்றை சரித்திரத்தில் பல படக்காண்கிறோம். ஒரு சிலர் ஆட்சி எங்கெங்கு நிலவி யிருந்ததோ அங்கெல்லாம் அரசியலில் கட்சிப் பிரதி கட்சிகள் ஏற்பட்டு, அந்த ஆட்சி முறையிலேயே ஐனங்களுக்கு வெறுப்புண்டாகும்படி செய்து வந்திருக்கின்றன. கி. பி பதினைந்தாவது நூற்றாண்டுக்கு முந்தி, ஐரோப்பாவில் மதமும் அரசியலும் பின்னிக்கொண்டிருந்தபொழுது, மதத்தைப் பழமையாகிற பெட்டகத்தில் பத்திரமாகப் பூட்டி வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அதற்காக அரசியலின் ஆதரவை நாடிய கட்சிகள் எத்தனை? அதே மதத்தை அதே பழைய பெட்டகத்திலிருந்து எடுத்து அதன் மீது படிந்திருந்த மாசுமறுக்களைத் துடைக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அது காரணமாக அரசியலின் கொடுமைகளுக்குட்பட்ட கட்சிகள் எத்தனை? இவை யெல்லாம் ஐரோப்பிய இதிகாசத்தின் கறை நிறைந்த படலத்தைச் சேர்ந்தவை. இவை பற்றிய விவரங்கள் இங்கு நமக்குத் தேவையில்லை. பொதுவாக ஐன ஆட்சி தலையெடுப்பதற்கு முந்தியே அரசியல் கட்சிகள் பல, அநேக நாடுகளில் நிலவி யிருந்தன என்று தெரிந்து கொண்டு மேலே செல்வோம்.

ஐன ஆட்சியைத் தவிர்த்த மற்ற ஆட்சி முறைகளில் பெரும்பாலான ஐனங்களுக்கு அரசாங்க நிருவாகத்தில் எவ்வித பங்கும் இல்லாமலிருந்தது. அரசாங்க நிருவாகத்தைப்பற்றி ஜனங்கள் ஏதேனும் அபிப்பிராயம் சொல்லத் துணிவார்களானால்,

அப்படிச் சொல்வது கலகமென்று கருதப்பட்டு கடுமையாக அடக்கப்பட்டது. சுருக்கமாக, பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கம் மதிக்கவுமில்லை; விரும்பவுமில்லை.

ஜன ஆட்சி ஏற்பட்டது. அரசாங்க நிருவாகத்தில் பங்கு கொள்ளும் உரிமை, அதாவது ஓட்டுரிமை ஜனங்களுக்குக் கிடைத்தது. இந்த உரிமையைத் தொடர்ந்து, எண்ண உரிமை, பேச்சுரிமை, எழுத்து உரிமை முதலிய உரிமைகளையும் ஜனங்கள் பெற்றார்கள்; இதன் விளைவாக அரசாங்கத்தை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்பதைப் பற்றித் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடத் தொடங்கினார்கள். கருத்து வேற்றுமைகள் தோன்றின. நாட்டின் கல்வி முறை, வரி விதிப்பு முறை, இப்படிப் பல பிரச்சனைகளைப்பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள் வேறுபட்ட கட்சியினராகப் பிரியலானார்கள். எந்தக் கட்சியினர், ஜனங்களுடைய ஓட்டு பலத்தை அதிகமாகப் பெற்றிருந்தார்களோ அவர்கள் அரசாங்கத்தை நடத்த முற்பட்டார்கள். ஜனங்களுடைய ஓட்டு பலத்தைக் குறைவாகப் பெற்றிருந்தவர்கள் அடுத்த தடவை அந்தப் பலத்தைப் பெற்று அரசாங்கத்தை நடத்த வேண்டுமென்று முனைந்தார்கள். அரசியல் கட்சிகள், ஜன ஆட்சியில் ஆக்கம் பெற்று வளர்ந்த வரலாறு இதுதான்.

அரசியல் கட்சிகளினால் அனுகூலங்களும் உண்டு; பிரதிகூலங்களும் உண்டு. ஏன், அனுகூலங்களைக் காட்டிலும் பிரதிகூலங்கள் தான் அதிகமென்று சொல்லவேண்டும். இருந்தாலும் இவை, ஜன ஆட்சியின் அவசியமான அமிசங்களா யிருக்கின்றன. அரசியல் சாஸ்திரத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கின்ற அறிஞர் பலரும், கட்சிகளைக் கண்டித்தே

இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் யாரும், கட்சிகள் ஏற்படா வண்ணம் செய்வதென்படி, அப்படி ஏற்பட்டால் அவற்றை ஒழிப்பதென்படி என்பவைகளுக்கு வழி கூறவில்லை. இஃதொரு வேடிக்கை. ஆனால் இதிலிருந்து நாமொன்றை நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளலாம். அஃதென்னவென்றால், கட்சியென்பது ஜன ஆட்சியினின்று பிரிக்க முடியாத ஒன்று என்பதேயாம்.

இனி, கட்சியினால் ஏற்படக்கூடிய அனுகூலங்களையும் பிரதிகூலங்களையும் முறையே வரிசையாகக் கூறுவோம்:—

அனுகூலங்கள் :

1. பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை எந்த அளவுக்கு மதிக்கிறதோ அந்த அளவுக்கே ஜன ஆட்சியானது வெற்றியடைகிறது. இந்தப் பொதுஜன அபிப்பிராயம் திரண்டு ஓர் உருவம் பெறுவதற்கு உதவி செய்வது கட்சி.

2. பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை, ஜன ஆட்சியின் முதுகெலும்பு என்று சொல்வார்கள். இந்த முதுகெலும்பை நிமிர்த்திக் கொடுப்பது, நிமிர்த்தி வைத்திருப்பது கட்சி.

3. பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை நிமிர்த்தி வைத்திருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், இந்த அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கம் கேட்குமாறு செய்வது கட்சி.

4. ஒரு ஜன அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டிய பிரச்சனைகள் பல. அதிலும் தற்காலத்தில் இந்தப் பிரச்சனைகள் சிக்கல் நிறைந்தவையாகிவிட்டன. இவற்றில் எவை முக்கியமானவை, அதனால் உடனடியாகக்

கவனிக்கப்படவேண்டியவை, எவை அவ்வளவு முக்கியமல்ல, அதனால் பிந்தி கவனிக்கப்படலாமென்று சாதாரண ஜனங்களுக்கு, அதாவது ஓட்டுரிமையுள்ள ஜனங்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அவர்கள், பிரச்சனைகளின் சிக்கலைப்பார்த்து மலைத்துப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு மேற்படி பிரச்சனைகளை முறையே பகுத்தும் தொகுத்தும் காட்டுவது கட்சி.

5. இப்படிப் பகுத்தும் தொகுத்தும் காட்டுவதனால் ஓட்டர்கள் உண்மை நிலையைச் சலப்பமாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

6. ஒரு நாட்டில் இரண்டு மூன்று கட்சிகள் இருந்து, ஒவ்வொரு கட்சியும் ஒவ்வொரு விதமான திட்டத்தைக் கிளப்புகிறபோது, ஓட்டர்கள், தங்களுக்குப் பிடித்தமான திட்டத்தைப் பொறுக்கியெடுத்துக்கொள்வது சலப்பமாகி விடுகிறது. ஓட்டர்களின் பொறுக்கியெடுக்கிற சிரமத்தைக்குறைப்பது கட்சி.

7. கட்சியானது, தரகன் மாதிரியென்று ஒர் அறிஞன் கூறினான். அதாவது, ஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் மத்தியில் நின்றுகொண்டு, ஒருவருடைய எண்ணங்களையும் சக்திகளையும் மற்றொருவருக்குத் தெரிவித்து, அதன் மூலம் இரண்டு பேரும் இணைந்து போவதற்கு உதவியாக நிற்கிறது கட்சியென்பதே இதன் தாத்தபரியம்.

8. நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்கிறவர்கள், தங்களுடைய கருத்துக்களை ஒழுங்காகவும் திறமையாகவும் எடுத்துச்சொல்ல நியாயவாதிகளை நியமித்துக் கொள்கிறார்கள். அதுபோல் அரசியலில், குறிப்பிட்ட சில கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களின் சார்பாக, அந்தக் கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி,

திறம்படச் சொல்லக்கூடியது கட்சி. அதாவது ஓட்டர்கள், கட்சிக்காரர்கள் மாதிரி; கட்சி, வக்கீல் மாதிரி.

9. அரசாங்கம், ஜன விருப்பத்தைத் தழுவி நிருவாகத்தை நடத்துவதற்குத் துணை செய்வது கட்சி. இங்ஙனம் ஜன விருப்பத்தைத் தழுவி நடைபெறுகிற அரசாங்கந்தான் வலுவள்ளதாகவும் நீடித்த வாழ்வினையுடையதாகவும் இருக்கும். எனவே, அரசாங்கத்தின் வலிமைக்கும் நீண்ட ஆயுளுக்கும் காரணமாயிருப்பது கட்சி.

இந்த அனுக்லங்களைப் படித்துப் பார்க்கிற போது, ஒன்றையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வது போல வாசகர்களுக்குத் தோன்றும். அது வாஸ்தவமே. பிரதிகூலங்களைப் போலவே அனுக்லங்களும் இருக்கின்றன என்பதை வலியுறுத்திக் காட்டுவதற்காகவே, இப்படி அனுக்லங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்திக் காட்டுகிறார்கள் அறிஞர்கள். இவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஒரே அனுக்லமாகவும் சொல்லிவிடலாம். ஒரே மாதிரியான அபிப்பிராயமுள்ள ஓட்டர்களின் குரலாக இருந்து பேசுவதும், அந்தக் குரலை அரசாங்கம் கேட்குமாறு செய்வதுமாகிற அனுக்லத்தை ஒரு கட்சியானது செய்கிறது என்று சொன்னால், அதிலேயே மேற்கூறிய எல்லா அனுக்லங்களும் அடங்கியதாகிவிடும்.

பிரதிகூலங்கள் :

1. கட்சியென்று சொன்னாலே வேற்றுமை எண்ணம் தோன்றுகிறது. கட்சியானது, ஜனங்களிடத்திலேயுள்ள வேற்றுமையான அமிசங்களை வளர்த்துக் கொடுக்கிறது; அவர்களிடத்தில் நியாயமாக நிலவவேண்டிய ஒற்றுமையான அமிசங்களைச் சீர்குலைத்து விடுகிறது.

2. ஒரு கட்சியினுடைய நோக்கமென்ன? எப்படியாகிலும் வெற்றியடைய வேண்டுமென்பதே. இந்த எப்படியாகிலும் என்ற சொற்றொடரில், ஒரு கட்சி அனுசரிக்கக்கூடிய கீழான முறைகள் பலவும் அடங்கியிருக்கின்றனவென்று கூறலாம். வெற்றி தான் முக்கியமே தவிர, அந்த வெற்றியையடைவதற்கான வழிகளைப்பற்றி ஒரு கட்சி கவலைப்படுவதில்லை; நயம், பயம், பணம், இப்படி ஏதேனுமொன்றை உபயோகிக்கத் துணிகிறது. இதனால் ஜனங்கள் நேர்மையற்ற விதமாக நடந்து கொள்ள வேண்டியவர்களாகிறார்கள்.

3. தேர்தல் காலத்தில்தான் பார்க்கிறோமே, எதிர்க்கட்சிகளைப்பற்றி எவ்வளவு கேவலமான பிரசாரம்! அடங்கியிருந்த துவேஷங்களெல்லாம் கிளப்பி விடப்படுகின்றன. தற்புகழ்ச்சி, பிறரை இகழ்தல், உண்மையைத் திரித்துக் கூறுதல் இவை பலவும் ஓட்டர்களின் செவியில் சர்வ சாதாரணமாக வந்து விழுகின்றன. மனத்திண்மை படைத்தவர்கள் சலிப்படைகிறார்கள்; திண்மையற்றவர்கள், பகைமை, பொருமை, பொய்மை, இப்படிப்பட்டவைகளுக்கு இரையாகி விடுகிறார்கள். “அரசியல், நாற்றமெடுத்துப் போவதற்குக் கட்சிகள் காரணமாயிருக்கின்றன” என்று ஓர் அறிஞன் கூறுவது இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

4. தேர்தல் காலத்தில், ஒரு கட்சியானது, வெற்றியடைய வேண்டுமென்பதற்காக, தன்னால் சாதிக்க முடியாததை யெல்லாம் சாதித்துத் தருவதாகக் கூறுகிறது; நிறைவேற்ற முடியாத வாக்குறுதிகளைக் கொடுக்கிறது. இறுதியில் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் சம்பந்தமே இல்லாமற் போய்விடுகிறது. இப்படி யிருந்தால்தான் அரசியலில் வெற்றி பெற

முடியும் என்ற மனப்பான்மை ஓட்டர்கள் முதல் அரசாங்க அங்கத்தினர் வரை எல்லாருக்கும் ஏற்படுகிறது.

5. ஒரு கட்சியில் சேர்ந்திருக்கிறவர்கள், தங்களுடைய தனித்துவத்தை இழந்து விடுகிறார்கள்; எந்த ஓர் அரசியல் பிரச்சனையைப் பற்றியும், தங்களுக்கிடமான முடிவுக்கு வரவோ, இஷ்டமானபடி ஓட்டுக் கொடுக்கவோ முடியாதவர்களாகி விடுகிறார்கள். சட்டசபைகளில், ஒரு மசோதாவோ, தீர்மானமோ ஓட்டுக்கு விடப்படுகிறபொழுது, ஒரு கட்சியின் அங்கத்தினர்கள் எப்படி நடந்துகொள்கிறார்களென்பதைப் பார்த்தால் இது நன்கு தெரியும்.

6. அங்கத்தினரின் சொந்த அபிப்பிராயம் ஒன்றாகவும், கட்சியின் அபிப்பிராயம் வேறொன்றாகவும் இருக்கிறபொழுது, அங்கத்தினர், கட்சியின் அபிப்பிராயத்தையே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய வராயிருக்கிறார். அதுதான் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டுக்குரிய செய்கை. ஆனால் அவர் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று சொல்கிறவராகிறாரல்லவா? இந்த இரண்டுபட்ட தன்மையை அங்கத்தினரிடையே வளர்க்கிறது கட்சி.

7. அரசாங்க நிருவாகத்தை ஏற்று நடத்துகின்ற ஒரு கட்சியானது, அரசாங்க உயர்பதவிகளை அளிக்கிற விஷயத்தில், தகுதியுடையவர்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, கட்சிப்பற்றுடையவர்களுக்கே அதிகமான சலுகை காட்டுகிறது. இதனால் நிருவாகத்தின் திறமை குன்றிப்போகிறது.

8. அரசாங்கத்தை நடத்தும் கட்சியானது, சட்டசபையிலாகட்டும், ஓட்டர்களின் மத்தியிலாகட்டும், சர்வாதிகார தோரணையிலேயே நடந்து

கொள்கிறது. அதாவது, தன் இஷ்டத்திற்கே எல்லாம் நடைபெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறது; அதி காரத்தின் மூலம் வற்புறுத்தவும் செய்கிறது. கட்சி ஆட்சியினால், ஜனங்கள் சர்வாதிகார ஆட்சியின் பலனை, சில சமயங்களில் அனுபவிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

9. பார்க்கப் போனால் ஒரு கட்சியை, சுயநல மும் பதவி மோகமுமுடைய சிலர் சேர்ந்து ஆட்டி வைக்கிறார்கள். இவர்கள், கட்சியிலுள்ள புத்திசாலிகளையும் திறமைசாலிகளையும் மெது மெதுவாக அப்பறப்படுத்திவிடப் பார்க்கிறார்கள். எல்லோரையும் விலக்கிவிட முடிகிறதா? சிலர் பிடிவாதமாகக் கட்சியிலிருந்து கொண்டே முன்னேறப் பார்க்கிறார்கள். இதன் விளைவாக, கட்சியானது ஒரு சூழ்ச்சிக் களமாகிவிடுகிறது.

மேலே அனுகூலங்களுக்குச் சொன்னது போல், இந்தப் பிரதிகூலங்களத்தனையும் சேர்த்து, சமுதாயத்தில் வேற்றுமை உணர்ச்சி அதிகரிப்பதற்குக் கட்சியானது ஒரு துணைக் கருவியாயிருக்கிறதென்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடலாம்.

கட்சியின் அவசியத்தை வற்புறுத்திக் கூறுகிறவர்கள், மேற்சொன்ன பிரதிகூலங்களத்தனைக்கும் பின் வருமாறு சமாதானம் சொல்கிறார்கள் :—

சட்டசபைக்குத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறும் பிரதிநிதிகளனைவருக்கும், எந்த ஒரு பிரச்சனையைப் பற்றியும் சுயமாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வரக்கூடிய ஆற்றல் இருப்பதில்லை. பெரும்பாலோர், மற்றவர்கள் செய்கின்ற முடிவை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு அதனைப் பின்பற்றத் தயாராயிருக்கின்றனர்.

இத்தகையவர்களுக்கு கட்சியானது பெரிதும் உதவியாயிருக்கிறது; அவசியமாகவும் இருக்கிறது.

கட்சியில் சேர்ந்துகொண்டால், தனித்துவம் போய்விடுகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அதிகமான தனித்துவமும் கூடாதல்லவா? அதிகமான தனித்துவம் அகங்காரமல்லவோ? இந்த அகங்காரம் அங்கத்தினர்களுக்கு ஏற்படாதபடி செய்கிறது கட்சி.

கட்சியில் சேர்ந்துகொண்டுவிட்டதனாலேயே, ஒருவருடைய தனித்துவம் போய்விடுமா என்ன? திறமையுள்ளவர்கள் கட்சியிலிருந்து கொண்டே, கட்சியின் மூலம் அநேக செயல்களைச் செய்யமுடியும்; கட்சிக்கு வெளியிலும் செல்வாக்குப் பெறமுடியும்; கட்சியையும் தங்கள் நோக்கத்திற்கு இணங்கச் செய்யமுடியும். தலைவர்களாக வருவோர் தனித் தன்மையுடையவர்கள்தானே?

அரசியல் வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகிற அநேகருக்கு ஆசைகள் அதிகமாகி விடுகின்றன; எதையும் சாதித்துவிடலாமென்ற துணிச்சலும் உண்டாகிறது. இவற்றிற்குத் தடை கல் மாதிரி இருக்கிறது கட்சி, எதிலும் நிதானமாயிருக்கும்படி செய்கிறது கட்சி.

நல்லதோ கெட்டதோ, அனுசூலமோ பிரதிகூலமோ, கட்சியானது, ஜன ஆட்சியின் நிலையான ஓர் அமிசமாகி விட்டது. ஜன ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற வரை கட்சிகளும் இருந்துகொண்டு தானிருக்கும். ஆதலின், கட்சியினால் ஏற்படக்கூடிய அனுசூலப் பிரதிகூலங்களைப்பற்றி அதிகமாக சர்ச்சை செய்துகொண்டு போவதில் அர்த்தமில்லை;

பிரயோஜனமுமில்லை. ஒரு ஜெர்மானிய அரசியல் பண்டிதன் கூறுகிறான்:— “சுதந்திர ஜனங்களின் அரசியல் வாழ்க்கைக்குக் கட்சியானது அவசியமான ஒன்றாயிருக்கிறது. அது, தனிப்பட்டவர்களின் எண்ணிறந்த அபிப்பிராயங்களை ஒன்றுகூட்டி ஒரே சராசரி அபிப்பிராயமாகச் செய்கிறது; குழம்பிக் கிடக்கிற ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெளியச்செய்து அதற்கு ஓர் உருவம் கொடுக்கிறது.”

3. எப்படி இருக்கவேண்டும் ?

அரசாங்கமென்று எப்பொழுது ஒன்று ஏற்பட்டதோ அப்பொழுதே அதற்குத் தனியான ஒரு சக்தி ஏற்பட்டு விட்டது. படை பலமென்ன, பண பலமென்ன, அதிகார பலமென்ன, இப்படிப் பலவும் அதற்கு இருக்கின்றன. அதனால் ஆளப்படுகின்ற ஜனங்களுக்கோ மேற்படி பலம் ஒன்றுமே இல்லை. இந்தப் பலமற்ற நிலைமையில் அவர்கள், அரசாங்கத்தைத் தங்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கி நடக்குமாறு எப்படிச் செய்யமுடியும்? ஒன்றுபட்டிருப்பதன் மூலமாகத்தான். "சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த வலிமை" என்பது ஆளப்படுகின்றவர்களுக்கு முற்றிலும் பொருந்தும். ஆள்கின்றவர்களுக்கு, மேலே சொன்ன படை, பணம், அதிகாரம் முதலியன ஆயுதங்களாயிருக்கின்றன. ஆளப்படுகின்றவர்களுக்கோ ஸ்தாபனம் ஒன்றுதான் ஆயுதமாயிருக்கிறது. இந்த ஸ்தாபனமே கட்சி எனப்படுவது. "பலமுள்ளவர்களுடன் போராட நேரிடுகிறபோது, பலமற்றவர்களுக்கு ஆயுதமாயிருப்பது ஸ்தாபனம்" என்பது ஓர் அறிஞனுடைய வாக்கு.

சரி, இந்த ஆயுதம் — கட்சி ஆயுதம் — எப்படி எப்படி இருக்கவேண்டும், எப்படி எப்படி இருக்கக் கூடாது என்பவைகளைப் பற்றிச்சிறிது கவனிப்போம்.

எந்த ஒரு காரியத்தையும் கூட்டு முயற்சியினால் சாதித்துவிடலாமென்பதற்கு ஒரு கட்சியானது சிறந்த உதாரணமாயிருக்கவேண்டும். அப்படிச் சிறந்த உதாரணமாயிருக்கவேண்டுமானால், ஒரு கட்சிக்குள்ளேயே உட்பிரிவுகள் ஏற்படுதல் கூடாது. வகுப்பு, பால், மதம், இடம், பொருள், இப்படி.

ஏதேனும் ஒன்றைக் காரணமாகக்கொண்டு, கட்சிக் குள்ளேயே சில்லரைக் கட்சிகள் ஏற்பட்டு விடுமானால் அந்தக் கட்சி, உருப்படியான ஒரு காரியத்தைச் செய்ய முடியாது; நீண்ட காலமும் வாழ்ந்திருக்க முடியாது.

ஆளப்படுகின்றவர்களுடைய ஆயுதம் கட்சியானால், அந்தக் கட்சியினுடைய ஆயுதம் என்னவாயிருக்கவேண்டும்? அன்பு ஒன்றுதான்; சமாதான முறை ஒன்றுதான். கட்சியின் கொள்கைகளை, மற்றவர்கள் மனத்தில் நன்கு பதியும்படி விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; அந்தக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை யுண்டுபண்ணவேண்டும். நம்பிக்கையினால் ஒருவர் கட்சியில் சேரவேண்டுமே தவிர, கட்டாயத்திற்காகவோ, தாட்சண்யத்திற்காகவோ, வேறு பயன்களை எதிர்பார்த்தோ சேரக்கூடாது; சேரவிடவும் கூடாது, அரை மனத்துடன் நூறுபேர் கூடியிருப்பதைக் காட்டிலும் முழுமனத்துடன் பத்துபேர் சேர்ந்திருப்பது மேலல்லவா?

ஒரு கட்சியானது, தன் கொள்கைகளைப் பரப்ப, கூட்டங்கள் கூட்டுவிக்கலாம்; பிரசுரங்கள் வெளியிடலாம்; ஊர்வலங்கள் நடத்தலாம்; நாடகங்கள், சினிமாக்கள் முதலியவற்றை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம்; இப்படிப்பட்ட பல முறைகளைக் கையாளலாம். ஆனால் இவை எதிலும் பலாத்காரம் புகுதல் கூடாது; பொய்ம்மை பிரவேசிக்கக்கூடாது. கட்சியினின்று பிறக்கிற ஒவ்வொரு சொல்லிலும் செயலிலும் அன்பு மணம் கமழ்தல் வேண்டும்; உண்மையொளி வீசவேண்டும். மற்றவர் கொள்கையைப் பழித்துப் பேசுவதால் நமது கொள்கை நிலைத்து விடாது. மற்றவர்களைப் பொய்யர்களென்று

சொன்னதாலேயே நாம் மெய்யர்களாகி விடமாட்டோம்.

எந்த ஒரு கட்சியும், சொந்தமாக ராணுவம் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது; வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படுவதுமில்லை. அப்படி அனுமதிக்கப்படுமானால் அஃது அரசாங்கத்திற்கே ஆபத்தாகிவிடும்; இறுதியில் நாடும் பாழாகிவிடும். இத்தலியில் பாசிஸ்ட் கட்சியும், ஜெர்மனியில் நாஜி கட்சியும், தங்கள் படை பலத்தைக்கொண்டு முறையே அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் அந்தப் படை பலத்தினாலேயே அந்தக் கட்சிகள் அழிந்துவிட்டனவல்லவா? இரண்டு நாடுகளும் பாழாகிவிட்டனவல்லவா? பொதுவாக, எந்த நாட்டிலும், கட்சிகளுக்கு ஆயுதந் தரித்த படைகளை வைத்துக்கொள்ள அனுமதியளிக்கப்படுவதுமில்லை.

ஒரு கட்சிக்கு, ஆயுதப்படை வைத்துக்கொள்ளத் தான் அனுமதியில்லையே தவிர, தொண்டர் படை வைத்துக்கொள்ள உரிமையுண்டு. கட்சி அங்கத்தினர் சிலரைக்கொண்டு அமைக்கப்படுகின்ற இந்தத் தொண்டர்படை, கட்சியின் பிரசார வேலைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்; கட்சிக் கூட்டங்களில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டவேண்டும்; கட்சி அங்கத்தினர்களுக்குள் பூசல்கள் ஏற்படுமானால் அவற்றைத்தடுக்க வேண்டும். பொதுவாக, கட்சி யந்திரம் சரளமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வது இந்தத் தொண்டர்படையின் கடமையாகும்.

ஆனால் ஒரு விஷயம். இந்தத் தொண்டர்படை, கட்சி அங்கத்தினர்களைக் கொண்டதா யிருப்பினும், கட்சிப்பற்றுடன் தொண்டு செய்தல்கூடாது. கட்சி

வேற்றுமையின்றி, வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுகின்ற உதவியைச் செய்யவேண்டும். மற்றும், இந்தத் தொண்டர் படையானது, அஹிம்ஸை வழியிலேயே செல்லவேண்டும்; எந்த ஒரு முகாந்தரத்தைக் கொண்டும் ஹிம்ஸைப் பாதையில் போகக்கூடாது, இன்னும் இந்தத் தொண்டர்படையானது, கட்சியின் நோக்கத்தை எடுத்துக்காட்டக்கூடிய மாதிரி, தனியாக ஓர் உடையை அணிந்துகொள்ளலாம்; ஏன், அணிந்து கொள்ளவே வேண்டும். ஒரு ராணுவத்திற்குள்ள ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு முதலிய எல்லாவற்றையும் இந்த தொண்டர்படை அனுசரிக்கவேண்டும்.

தக்க காரணங்களில்லாமலும், அவசியமின்றியும் புதிதாக ஒரு கட்சி தோன்றுதல் கூடாது. அப்படித் தோன்றினால், ஏற்கனவேயுள்ள கட்சிகளின் திட்டங்கள், முறைகள், இவற்றைக் காட்டிலும் முன்னேற்ற கரமான, ஜனங்களுக்கு அதிகமான நன்மையை அளிக்கக்கூடிய திட்டங்களையும் முறைகளையும் கொண்டதா யிருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதற்கு ஒரு நாட்டின் அரசியல் வாழ்க்கையில் இடமுண்டு; பொதுமக்களின் ஆதரவும் கிடைக்கும்.

அப்படிப் புதிதாகத் தோன்றுகின்ற ஒரு கட்சியானது, பொதுஜனங்களின் ஆதரவையும் அங்கீகாரத்தையும் உடனடியாக எதிர்பார்க்க முடியாது; எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. தனது திட்டங்களையும் முறைகளையும் செயலில் கொண்டுவந்து காட்டி, ஜனங்களை நம்பச் செய்யவேண்டும். குறைந்த பட்சம் மூன்று வருஷமோ நான்கு வருஷமோ ஆனபிறகு தான், ஒரு கட்சியானது, ஜனங்களால் கவனிக்கப்படுகிற ஒரு நிலைமையை அடைகிறது. அது வரையில் அந்தக் கட்சி பொறுமையுடன் தன் கடமைகளைச் செய்துவரவேண்டும்.

மற்றக் கட்சிகளை அழித்துவிட்டு, தானென்று மட்டுமே வாழவேண்டும், தன் கட்சி பலத்தைக் கொண்டு சர்வாதிகார ஆட்சியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று ஒரு கட்சி முனையுமானால் அந்தக் கட்சியை ஒங்கவிடக்கூடாது; ஜனங்கள் அதனை நிராகரிக்கவேண்டும்.

தேசத்தில் நெருக்கடியான நிலைமை ஏற்படுகிற பொழுது, எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்துழைக்க முன்வரவேண்டும்; ஒன்று சேர்ந்து அந்த நெருக்கடியைச் சமாளிக்கவேண்டும். அந்தச் சமயத்தில் எந்தக் கட்சி ஒத்துழைக்க முன்வரவில்லையோ அந்தக் கட்சி, நாட்டிற்குத் துரோகஞ் செய்ததாகவே கருதப்படவேண்டும். ஒரு கட்சியினுடைய பெருமை, அவசியம் ஏற்படுகிறபொழுது மற்றக் கட்சிகளுடன் ஒத்துழைப்பதிலேயே இருக்கிறது.

அதுபோலவே, ஒரு கட்சியானது தேர்தலில் தோல்வியடைந்துவிட்டால், அந்தத் தோல்வியைப் பெருந்தன்மையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; வெற்றிகொண்ட கட்சியின்மீது வன்மங்காட்டக்கூடாது. அடுத்த தேர்தலில் தனக்கு வெற்றி கிடைக்கக்கூடிய வகையில் வேலை செய்யவேண்டும்.

வெற்றியையும் தோல்வியையும் சரி சமானமாகக் கருதுகின்ற மனப்பான்மை எந்த ஒரு கட்சி அங்கத்தினருக்கும் இருக்கவேண்டும். தேர்தலில் யார் வெற்றியடைந்தவர்களோ அவர்கள், வெற்றியடையத் தகுதியுடையவர்கள், அவர்களுக்கும் நாட்டு முன்னேற்றத்தில் அக்கரை உண்டு, அவர்களுடைய கொள்கைகளைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் உண்மையானவர்கள்தான் என்று தோல்வியடைந்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; ஒப்புக்

கொள்வதோடு மட்டுமின்றி அவர்களை — வெற்றி யடைந்தவர்களைப்—பாராட்டவும் வேண்டும்.

கட்சியானது உயிருள்ள ஒரு ஸ்தாபனம். கால தேச வர்த்தமானங்களை அனுசரித்துத்தன் கொள் கைகளையும் முறைகளையும் மாற்றியமைத்துக்கொள்ள அதற்கு உரிமையுண்டு. அப்படியே சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றாற்போல், நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நிமிர்ந்து நின்றும், வளைந்து கொடுக்கவேண்டிய இடத்தில் வளைந்து கொடுத்தும், தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ள ஒரு கட்சி முனையுமானால் அதில் தவறென்றுமில்லை. ஒரு கட்சியின் காரியங்களில் உறுதியும் இரக்கமும் கலந்திருக்க வேண்டும். நல்லது எங்கிருந்து வந்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்கின்ற சுபாவம், நல்லதைச் செய்யவேண்டுமென்பதில் போட்டி போடுந்தன்மை, இவ்விரண்டும் ஒரு கட்சிக்கு இருக்குமாயின், அந்தக் கட்சி நிச்சயம் நீடித்த ஆயுளுடையதாயிருக்கும்.

ஒரு கட்சியின் வளர்ச்சிக்கு, அறிவு உரம் மட்டும் போதாது; உணர்ச்சி நீரும் தேவை. போராடுஞ் சக்தி, போராட்டத்தைச் சமாளிக்குஞ் சக்தி, இரண்டினையும் அளிப்பது உணர்ச்சிதான். இந்த உணர்ச்சி எப்பொழுதும் ஊற்றெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியம். இதற்காக அவ்வப்பொழுது ஊர்வலங்கள் நடத்தவேண்டும்; கூட்டங்கள் போட வேண்டும்; விழாக்கள் கொண்டாடவேண்டும்; இவற்றில் அழகும் இனிமையும் கலந்திருக்கவேண் டும். அழகையளிப்பன, மகர தோரணங்கள், உருவப் படங்கள், கொடிகள் முதலியன; இனிமையைத் தருவன கோஷ்டி கானங்கள் முதலியன.

ஒரு கட்சியானது, ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட் டிருக்கவேண்டும்; ஒரே தலைமைக்குட்பட்டிருக்க

வேண்டும்; எந்த ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியும் உடனுக்குடன் முடிவுக்கு வரவேண்டும். இந்த மூன்று அமிசங்களிலும் ஒரு கட்சியும் ஒரு படையும் ஒன்றெனக் கூறுவார்கள் அறிஞர்கள்.

ஒரு கட்சிக்கு ஒரு குரல்தான் இருக்கவேண்டும். அந்தக் குரல்தான் கட்சித் தலைவரின் குரல்; அல்லது அவரால் நியமிக்கப்படுகிறவரின் குரல். கட்சியின் கொள்கைகளுக்கு வியாக்கியானம் செய்தல், கட்சியின் முடிவுகளை வெளியிடுதல், இவைபோன்ற வற்றை, கட்சியின் தலைவரே செய்யவேண்டும். கட்சிக்குப் புறம்பானவர்களிடம் கட்சியின் சார்பாகப் பேச, தலைவர் ஒருவருக்கே அனுமதி இருக்கவேண்டும். கட்சிக்குள், கட்சிக் கூட்டங்களில், அங்கத்தினர்கள், தங்கள் கருத்துக்களைத் தாராளமாக வெளியிடலாம்; தலைவரின் நடவடிக்கைகளைப் பரிசீலனை செய்யலாம்; தலைவர் இன்னின்னபடி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று யோசனை கூறலாம்; ஆனால் கட்சிக்கு வெளியே, ஒரு தளகர்த்தனின் ஆணைக்குட்பட்டிருக்கும் போர் வீரர்கள் போலவே நடந்துகொள்ளவேண்டும். கட்சிக் கூட்டங்களில் வாதப்பிரதிவாதங்களெல்லாம் நடந்து கடைசியில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுமானால், அந்தத் தீர்மானத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரச் செய்வது தலைவரின் கடமை; தீர்மானப்படி நடக்கவேண்டியது அங்கத்தினர் கடமை.

ஒரு கட்சி, தேர்தலில் பெருவெற்றி யடைந்து, அதன் விளைவாக அரசாங்க நிருவாகத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது, அஃது, அந்தக் கட்சி அரசாங்கம், எப்படி எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச்

சிறிது கூறுவோம். முதலாவது, அரசாங்க நிருவாகத்தைக் கட்சியின் செல்வாக்குக்கு எந்த விதத்திலும் உட்படுத்தக்கூடாது. கட்சி அங்கத்தினர்கள், அரசாங்கத்தின் அன்றாட நிருவாகத்தில் தலையிட இடங்கொடுக்கக்கூடாது. உத்தியோகஸ்தர்களை நியமனஞ்செய்கிற விஷயத்தில், கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கு எவ்வித சலுகைகளும் காட்டக்கூடாது. கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களோ, சேராதவர்களோ, யார் திறமையுள்ளவர்களோ, யோக்கியதை யுடையவர்களோ அவர்களை யே உத்தியோகஸ்தர்களாகத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும். கட்சி, வகுப்பு, மதம் முதலிய வேற்றுமைகள், உத்தியோகஸ்தர்களின் நியமன விஷயத்தில் இடம்பெறுதல் கூடாது. நியமிக்கப்படுகின்ற உத்தியோகஸ்தர்களும், அரசாங்கத்தின் தயவைப் பெறவேண்டி, அரசாங்கக் கட்சியினருக்கு எவ்வித சலுகைகளும் காட்டக்கூடாது; அப்படியே தம் வகுப்பினர், தம் மதத்தினர், இப்படிப்பட்டவர்களிடத்தில் பாரபட்சமாக நடந்துகொள்ளக்கூடாது, அப்படிச் சலுகைகள் காட்டினாலோ, பாரபட்சமாக நடந்துகொண்டாலோ அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

அரசாங்கத்தை நடத்துகின்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், மற்றக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களிடத்திலாகட்டும், பொதுஜனங்களிடத்திலாகட்டும், கண்ணியமாகவும் பெருந்தன்மையுடனும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும் உண்மையும் ஒழுக்கமும் பிரகாசிக்கவேண்டும். அவர்கள் உழைப்பிலே இன்பமும், ஊதியத்திலே திருப்தியும் அடையவேண்டும். ஒரு கட்சி அங்கத்தினர்களிடத்தில் எந்த அளவுக்கு சீலம், நேர்மை, ஊக்கம், உறுதி முதலியன வெல்லாம் இருக்க

கின்றனவோ அந்த அளவுக்கே அந்தக் கட்சியினால் நடத்தப்படுகின்ற அரசாங்கம் வெற்றியடைகிறது. ஆகையால் இந்த அளவை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு வரவேண்டியது கட்சியின் பிரத்யேக அங்கத்தினருடைய கடமையுமாகும்.

4. அங்கத்தினர் முதல் தலைவர் வரை

ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை மூன்று பிரிவினராகப் பிரித்துப் பேசுவதுண்டு. முதலாவது அங்கத்தினர்கள்; இரண்டாவது பக்தர்கள்; மூன்றாவது தலைவர்கள். இந்த வரிசையை மாற்றி முதலில் தலைவர்களை வைத்துச் சொல்வதுமுண்டு.

ஒரு கட்சியில் சேர விரும்புவோர், முதலில், அந்தக் கட்சியின் கொள்கைகளை நன்கு அறிந்து கொள்ளவேண்டும், அடுத்தபடி, கட்சியின் விதிகளை ஒரு முறைக்குப் பல முறை படித்துப் பார்த்து அவற்றின்படி தாம் ஒழுங்காக நடந்துவர முடியுமா வென்று நிதானித்துக்கொள்ளவேண்டும். பின்னர், நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற சந்தாவைத் தவறாது நெடுகிலும் செலுத்திக்கொண்டுவர முடியுமா வென்று தமது பொருளாதார நிலைமையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வளவிலும் தம்மை திடப்படுத்திக்கொண்ட பிறகே ஒருவர், கட்சியின் அங்கத்தினராதல் வேண்டும். கட்சியின் நிர்வாக சபையோ, காரிய சபையோ அங்கீகரித்துக்கொண்ட பிறகுதான் ஒருவர் உரிமையுள்ள அங்கத்தினராகின்றார். இதுவே பொதுவான சம்பிரதாயம்.

ஒரு கட்சியில், சாதாரண அங்கத்தினரே பெரும் பாலோரா யிருக்கின்றனர். கட்சியின் மற்றப் பிரிவினராகிய தலைவர்களும் பக்தர்களும் கூட, சாதாரண அங்கத்தினராகத்தான் முதன் முதலில் கட்சியில் சேர்ந்துகொள்கிறார்கள். திறமைக்காகவும் உழைப்புக்காகவும் முறையே தலைவர்களாகவோ பக்தர்களாகவோ அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகுகூட, இவர்களுடைய அங்கத்தினர் பொறுப்பு இவர்களிடமிருந்து

விலகுவதில்லை. தலைவர்களோ, பக்தர்களோ, தனிப்பட்ட பிறவிகளல்ல; நேரடியாக அந்தப் பதவிகளில் கொண்டு வைக்கப்பட்டவர்களுமல்ல; அங்கத்தினர்களிலிருந்து வந்தவர்களே. எனவே மேற்சொன்ன மூன்று பிரிவினரும் ஒரு பிரிவினரே யென்று கொள்ளல் பொருந்தும்.

அங்கத்தினர்கள், எடுத்தவுடனே, பொறுப்புள்ள பதவிகளை வகிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படக் கூடாது. உமேதவாரிகள் மாதிரி சிறிது காலம் இருந்து, கட்சியின் கொள்கைகள், நடைமுறைகள் முதலிய அனைத்திலும் பரிச்சயம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பரிச்சயம் பெற்றுக்கொள்கிற போது அநுதாப நோக்கு வேண்டும்; குற்றங் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை கூடாது. திறமையினாலும் உழைப்பினாலும் கட்சியில் முன்னுக்கு வர முயலவேண்டுமே தவிர, வேறு வகைகளில் முயலக்கூடாது. பொதுவாக, கட்சியின் தீர்மானங்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டும், கட்சியின் கௌரவத்திற்கும் பழுது வராமலும் நடந்துகொள்வது பிரதியோர் அங்கத்தினருடைய கடமையாகும்.

அங்கத்தினர்களுக்கு அடுத்தபடி பக்தர்கள், தங்கள் சொந்த நலத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், கட்சி நலத்திற்காக அல்லும் பகலும் பாடுபடுகிற அனைவரும் பக்தர்களே. இவர்கள், கட்சியின் தொண்டர், படை யைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருக்கலாம்; சேராதவர்களாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் கட்சியின் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் தங்கள் சொந்தக் காரியம் போல், சொந்தக் காரியத்தைவிட அதிக சிரத்தையுடன் கவனிக்கிறவர்கள் இவர்கள். சுருக்கமாக இவர்களைக் கட்சி வெறியர்கள் என்று கூறலாம்.

இவர்கள், தங்கள் கட்சி ஒன்றையே மேலானதாகக் கருதுவார்கள்; எந்த ஒரு பிரச்சனையையும் கட்சிக் கண் கொண்டுதான் பார்ப்பார்கள். இவர்களுடைய கட்சிப் பற்றானது, சில சமயங்களில் இவர்களை நிதானமிழக்கச் செய்வதுமுண்டு, அப்பொழுது பிற கட்சிகளைக் குறைகூறி அதன் மூலம் தங்கள் கட்சியை உயர்த்திக்காட்டப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் இவர்கள் சிறந்த தியாகிகள். கட்சியின் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமென்பதற்காக, எந்தவிதமான துன்பங்களையும் இவர்கள் முகமலர்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். தங்கள் தியாகத்திற்காக இவர்கள் எந்தவிதமான பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள். இவர்களுடைய எண்ணிக்கை சிறிதாயிருந்தாலும், இவர்களுடைய சேவை பெரிதாயிருக்கிறது. ஒரு கட்சியின் முன்னேற்றம், இவர்களுடைய சேவையில்தானிருக்கிறது.

பக்தர்களுக்குப் பிறகு தலைவர்கள். மற்ற ஸ்தாபனங்களைப் போலவே ஒரு கட்சிக்கும் காரிய சபையென்றும் நிர்வாக சபையென்றும் இப்படிச் சில உட்சபைகள் உண்டு. இன்னும் தலைவரென்றும், காரியதரிசிகளென்றும், பொக்கிஷதார்களென்றும் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் உண்டு. இந்த உத்தியோகஸ்தர்களையும், மேற்படி உட்சபைகளின் அங்கத்தினர்களையும், இங்ஙனமே சட்டசபை அங்கத்தினர்களையும், மந்திரிமார்களையும், ஆக எல்லோரையும் சேர்த்துத் தலைவர்களென்று பொதுப்பட அழைப்பது ஒரு வழக்கம்; ஒரு மரியாதை முறை. ஆனால் இஃதொரு மரியாதை முறைதான்; உண்மையுரையல்ல. இதை வாசகர்கள் நன்றாக மனத்தில் பதியவைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு கட்சியில், பதவியோ, உத்தியோகமோ வகிக்கிற எல்லோரையும் தலைவர்களென்று கொள்ள முடியாது; அப்படியே, பதவியோ, உத்தியோகமோ வகிக்காதவர்களைத் தலைவர்களில்லை யென்று தள்ள முடியாது. ஒரு தலைவர் என்று சொன்னால், அவரிடம் சில யோக்கியதைகள் இருக்கவேண்டும்; சில லட்சணங்கள் இருக்கவேண்டும். இந்த யோக்கியதைகளும் லட்சணங்களும் யாராரிடத்தில் இருக்கின்றனவோ அவர்களெல்லோரும் தலைவர்கள்தான். அவர்கள், பதவியிலோ, உத்தியோகத்திலோ இருந்தாலுஞ்சரி, இல்லாவிட்டாலுஞ்சரி, தலைவர்கள் தலைவர்களே. அவர்கள் எப்பொழுதும் தலைவர்களாகவே கௌரவிக்கப் படுகிறார்கள். இத்தகைய தலைவர்கள் ஒரு கட்சியில் வெகு சிலராகவே இருப்பர்.

அப்படியானால், ஒரு தலைவரின் யோக்கியதைகள் என்னென்ன, லட்சணங்கள் என்னென்னவென்று வாசகர்கள் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கு விடை காணுமுன்னர், வாசகர்கள், கட்சியின் முக்கியமான உத்தியோகஸ்தர்களை வரிசைக் கிரமமாக அறிமுகப் படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும்.

எந்த ஒரு கட்சிக்கும் ஒரு தலைவருண்டு. இவரை “பிரசிடெண்ட்”¹ என்றும் “சேர்மன்”² என்றும் ஒவ்வொரு கட்சியினர் ஒவ்வொருவிதமாக அழைப்பர். சாதாரண பாஷையில் இவரைக் கட்சியின் உத்தியோக ரீதியான தலைவர் அல்லது கட்சியின் பொதுவான தலைவர் என்று கூறலாம். இவர் சாதாரணமாக வருஷத்திற்கொரு முறை தெரிந்தெடுக்கப்படுவது வழக்கம். இந்த ஒரு வருஷ காலம் வரையில்,

1 President.

2 Chairman.

இவரே, கட்சிக் கூட்டங்களில் தலைமை வகிக்க வேண்டும்; கட்சிக் காரியங்களை நடத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

தலைவருக்கு அடுத்தபடி, ஒரு கட்சியின் முக்கியமான உத்தியோகஸ்தர் காரியதரிசி. ஒரு கட்சிக்கு, ஒரு காரியதரிசியோ, ஒருவருக்கு மேற்பட்ட காரியதரிசிகளோ இருக்கலாம். கட்சியின் காரியங்களைத் தையும் கவனிக்க வேண்டியவர்கள் காரியதரிசிகளே. கட்சிக் காரியத்தை நிருவாகஞ் செய்தல், கிளை ஸ்தாபனங்களை மேற்பார்வையிடுதல், பிரசாரம் நடத்துதல், இவை போன்ற பலவும் காரியதரிசிகளின் பொறுப்புக்களையாகும். அரசாங்க ஸ்தாபனத்தைப் போலவே ஒரு கட்சிக் காரியாலயமும், பல இலாகாக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு இலாகாவும் ஒவ்வொரு உத்தியோகஸ்தர் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்படலாம். ஆனால் இவ்விலாகாக்கள் அனைத்திற்கும் மேற்பார்வையாளர்களாக இருக்கிறவர்கள் காரியதரிசிகளே.

காரியதரிசிகளுக்கு அடுத்தாற்போல் பொக்கிஷதார். கட்சியின் வரவு செலவுகளைக் கவனிப்பது, கட்சியின் நிதியைப் பெருக்குவது, சந்தாக்களை நிலுவையில்லாமல் வசூலிக்கச் செய்வது இவை பலவும் இவருடைய அலுவல்கள்.

தலைவர், காரியதரிசிகள், பொக்கிஷதார் ஆகிய இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் தவிர, காரிய சபை, நிருவாக சபை, அங்கத்தினர் ஆகியோர் இருக்கின்றனர். இவர்களைவரையும் சேர்த்து, கட்சியின் மேல்வரிசையென்று கூறலாம். இவர்கள், தேர்தல் காலங்களில், காற்றாடிபோல் பறந்து பறந்து சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்து, கட்சியின் கொள்கைகளையும்,

அந்தக் கொள்கைகளை நிறைவேற்ற வகுக்கப்பட்டிருக்கும் திட்டங்களையும் ஓட்டர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். கட்சிக்குத் தேர்தலில் வெற்றி கிட்டுவதோ, தோல்வி கிடைப்பதோ இரண்டும், இவர்கள் செய்யும் பிரசாரத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது.

ஒரு கட்சியின் பொதுவான அமைப்பு இது. இதைத் தவிர, கட்சிக்குள்ளேயே ஒரு கட்சியுண்டு. அதுதான் சட்டசபைக் கட்சி. அதற்கும் மேற் சொன்னமாதிரி, தலைவர், உபதலைவர், காரியதரிசிகள், பொக்கிஷதார் ஆகிய உத்தியோகஸ்தர்கள் உண்டு. இதைச் சிறிது விளக்கிச் சொன்னால்தான் புரியும்.

தேர்தலில் ஒரு கட்சி வெற்றி பெறுகிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் கட்சியின் அங்கத்தினர்கள் சட்ட சபைக்குச் சென்றதும், அங்கு அந்தக் கட்சியினராகவே இருந்து பணியாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பணியாற்றுவது சுலபமாயிருக்கும் பொருட்டு அவர்களுக்குச் சட்ட சபையில் பிரத்தியேகமாக, அதாவது ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அமர்கிற வகையில், இடம் அளிக்கப்படுகிறது. அவர்களும் கட்டுக்கோப்பான ஓர் அமைப்பாக இருந்து சட்ட சபை சம்பந்தமான அலுவல்களைக் கவனிக்கிறார்கள். இதற்காக மேற்சொன்னமாதிரி தலைவரென்றும் காரியதரிசிகளென்றும் இப்படிச் சில உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இவர்கள் எந்தக் கட்சியின் பெயரால் சட்ட சபைக்கு வந்திருக்கிறார்களோ அந்தக் கட்சியின் பெயராலேயே சட்ட சபையிலும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். உதாரணமாக, காங்கிரஸ் கட்சியென்று

சொல்கிறோம். இது பொது: சட்ட சபைக்குள்ளிருக்கிறவர்களோ வெளியிலிருக்கிறவர்களோ, காங்கிரஸைச் சேர்ந்த பிரதம அங்கத்தினர் முதல் தலைவர்கள் வரை எல்லோரையும் சேர்த்து இப்படி அழைக்கிறோம். இவர்களில், சட்ட சபையிலுள்ள காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து, சட்டசபை காங்கிரஸ் கட்சியென்று அழைக்கிறோம். அவ்வளவுதான். இது போலவே ஒவ்வொரு கட்சியிலும் உண்டு.

சட்ட சபைக் கட்சி உத்தியோகஸ்தர்களில் தலைவர், காரியதரிசிகள் முதலியவர்களைத் தவிர மற்றொரு முக்கியமான உத்தியோகஸ்தர் உண்டு. இவரை ஆங்கிலத்தில் 'விப்' என்று அழைப்பர். தமிழில் 'கொறடா' என்று கூறுவர். ஒரு கட்சிக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கொறடாக்களும் இருத்தல் உண்டு. சபையின் கூட்டங்களில் கட்சி அங்கத்தினர்களை ஆஜராயிருக்குமாறு செய்வது இந்தக் கொறடாவின் பொறுப்பு. சபையில், முக்கியமான பிரச்சனைகள் ஓட்டுக்கு விடப்படுவதற்கு முந்தி இவர் மிகவும் சுறுசுறுப்பா யிருப்பார், ஏனென்றால், ஆங்காங்குக் கலைந்து கிடக்கும் அங்கத்தினர்களை ஒன்றுதிரட்டி ஓட்டுச் செய்யுமாறு செய்வது இவர் கடமையாயிருக்கிறது. கட்சி அங்கத்தினர்களில் எத்தனை பேர் சபையில் ஆஜராயிருக்கிறார்கள், இன்னும் எத்தனை பேர் ஆஜராகவேண்டும், இன்னும் எத்தனை பேர் ஆஜராயிருந்தால் கட்சிக்குப் பெரும்பான்மையான ஓட்டுகள் கிடைக்கும் என்பவைகளை யெல்லாம் இவர் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்; அவ்வப்பொழுது தமது கட்சித் தலைவருக்குத் தகவல் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இவர், ஏகதேச

மாகத்தான் சபையில் வாதங்களில் கலந்துகொள்வார். ஆனால் சபையின் எல்லாக் கூட்டங்களுக்கும் இவர் ஆஜராயிருக்கவேண்டும். சபையில் நடைபெறும் வாதத்தின் போக்கை இவர் நுணுக்கமாகக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். சாதாரணமாக இந்த உத்தியோகத்திற்கு, எல்லோரையும் கட்டியணைத்துக் கொண்டு போகிற தன்மையுடையவர்களே தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.

சபையின் இன்னின்ன கூட்டங்களுக்குக் கட்டாயம் ஆஜராயிருக்கவேண்டுமென்று கட்சித் தலைவர், கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கு விடுக்கும் தாக்கீதுக்கும் கொறடா என்றே பெயர். 'சம்மன்' என்று நீதி ஸ்தல பாஷையில் இதனைக் கூறலாம். ஆகவே, கொறடா என்பது, ஒரு நபரின் உத்தியோகப் பெயராகவும், ஓர் உத்தரவுச் சீட்டின் பெயராகவும் முறையே இருக்கிறது.

ஒரு கட்சியின் அங்கத்தினர்கள், பக்தர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகிய பலரையும்பற்றி இதுகாறும் கூறிவந்தோம். இனி, இவர்களனைவரையும் முன்னின்று அழைத்துக்கொண்டு போகின்ற, ஏற்கனவே சொன்னபடி அனைத்துக்கொண்டு போகின்ற தலைவர்களைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறுவோம்.

யாரும் திடீரென்று ஒரு கட்சியின் தலைவராகி விட முடியாது. பணமோ, பிறவியோ, ஒருவரைத் தலைமைப் பதவியில் கொண்டு அமர்த்தாது. அப்படி ஏதேனும் ஒரு வெளி பலத்தைக் கொண்டு தலைமைப் பீடத்தை எட்டி முட்டிப் பிடித்தாலும், அதில் நீண்டகாலம் இருக்கமுடியாது. அது, சூழ்ச்சிகள் மலிந்த,

சிறைக்கூடமாகவே இருக்கும். சுய பலத்தைக் கொண்டுதான் யாரும் தலைமை ஸ்தானத்தை அடை முடியும்; அப்படித்தான் அடைய வேண்டும். இதற்குச் சில வருஷங்களாவது பிடிக்குமல்லவா?

படிப்படியாக முன்னுக்கு வந்த தலைவர்களால் தான் ஒரு கட்சிக்கு அதிகமான நன்மையைச் செய்ய முடியும், ஏனென்றால், அவர்கள், கட்சியின் பல துறைப் போக்குகளையும் நன்கு அறிந்துகொண்டிருப்பார்கள்; எதை எப்பொழுது செய்தால் கட்சிக்குச் சாதகமுண்டாகுமென்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்கள்; கட்சியினரின் மனோதிடத்தையும் செயலாற்றும் திறனையும் எளிதிலே உணர்ந்து, அதன்படி திட்டங்கள் வகுத்து அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரச் செய்வார்கள்.

கட்சிக்கு நன்மையுண்டாக வேண்டும், கட்சியினால் நாட்டுக்கு நன்மையுண்டாக வேண்டுமென்பதே ஒரு தலைவரின் கலையாத உறுதியாயிருக்க வேண்டும். அதற்காக, எல்லாவித துன்பங்களையும் இனிய முகத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கின்ற கலங்காத உள்ளம் அவரிடம் இருக்கவேண்டும். அந்த உள்ளத்தில், இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்ய வேண்டுமென்ற ஈரம் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். அவர்தான் தலைவர்; உண்மையான தலைவர். அவரிடத்தில் கட்சியினருடைய அபிமானம் மட்டுமல்ல, கட்சியைச் சேராத மற்றவர்களுடைய அபிமானமும் மண்டியிட்டுக் கிடக்கும்.

ஒருவர், தலைவராக வரவேண்டுமானால், தலைவராயிருந்து, நிலைத்திருக்கும்படியான நன்மைகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுமானால், அவர், உடல்வலிமை, உள்ளத்தூய்மை, ஆழ்ந்த நூலறிவு, பரந்த

உலக அனுபவம், கேட்டாரைப் பிணிக்கும் நாவன்மை, நல்ல ஞாபக சக்தி, படபடப்பில்லாத சுறுசுறுப்பு, கருணையோடு கலந்த கண்டிப்பு, சொல்லிலும் செயலிலும் ஒருமைப்பாடு, எல்லோரிடத்திலும் சம நோக்கு, எவ்விஷயத்திலும் நேர்மை, இவை பலவும் உடையவராயிருக்கவேண்டும். மூன்றுவிதமான நம்பிக்கைகள் அவருக்கு இருக்கவேண்டும். முதலாவது, தன்னம்பிக்கை; இரண்டாவது, தனது கட்சியின் நோக்கத்தில் நம்பிக்கை; மூன்றாவது, தனது கட்சியினரிடத்தில் நம்பிக்கை. இந்த மூன்று நம்பிக்கைகளும் ஒரு தலைவரை மேலே உயர்த்தி விடுகின்றன. இன்னும், ஒரு தலைவர், கட்சியிலுள்ள திறமைசாலிகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களைத் தலைமைப் பதவிக்குத் தகுதிப்படுத்தவேண்டும்.

ஒரு கட்சியில், தலைவர்களுக்குப் பஞ்சமே இருக்கக்கூடாது. எந்த நிலைமையிலும் எந்த விதமான பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்தக்கூடிய தலைவர்கள் ஒரு கட்சியில் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். ஜன ஆட்சி நடைபெறும் ஒரு நாட்டில் செல்வாக்குள்ள எந்த ஓர் அரசியல் கட்சிக்கும் இரண்டு விதமான பொறுப்புக்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அரசாங்கத்தின் எதிர் தரப்பில் இருந்து, அதன் குறைநிறைகளை அவ்வப்பொழுது எடுத்துக் காட்டி அதனை நல்வழிப்படுத்துவது; மற்றொன்று, அரசாங்கத்தை நடத்துவது. இந்த இரண்டுவித கடமைகளையும் நன்கு தெரிந்திருக்கக்கூடிய தலைவர்கள் ஒரு கட்சியில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமான பேராயிருக்கின்றனரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அந்தக் கட்சியின் செல்வாக்கு ஜனங்களிடத்தில் பரவுகிறது; அதன் ஆயுளும் நீடிக்கிறது.

தலைவர்களை, ஒரு கட்சியின் உயிர்நாடி யென்று கூறுவார்கள் அறிஞர்கள். ஒரு கட்சி, ஒங்குவதும் ஒடுங்குவதும், எத்தகைய தலைவர்களை அது பெற்றிருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது.

உலகம் பல விதம்

[ஓரங்க நாடகங்கள்]

வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

உலகம் பல விதம் என்ற வாசகத்தின் உண்மையை இந்த நூலில் வரும் பதின் மூன்று நாடகங்களிலும் பரக்கக் காணலாம். ஒவ்வொரு நாடகமும், உலகத்தை ஒவ்வொரு நோக்கு நிலையில் வைத்துக் காட்டுகிறது.

விலை ரூபாய் 2—0—0

(தபாற் செலவு தனி)

எல்லா புத்தக வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

புதுக்கோட்டை * திருச்சி ஜில்லா